PHÁP-LÝ VÔ-VI
KHOA HỌC HUYỀN BÍ PHẬT-PHÁP

VẤN ĐẠO HÀNH THIỀN

Kính Biếu

Năm Nhăm Ngọ - 2002

Thủ Đô Washington – Hoa Kỳ, tháng 1 năm 2002

Duyên Lành Tái Ngộ

Bạn quý mến

Chúng tôi hân hoan tái ngộ với quý bạn để trình diện một quyển sách vô cùng quý báu, giúp ích rất nhiều cho quý bạn trên con đường Tu Thiền theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp.

Bé Tám Lương Sĩ Hằng ân cần minh đáp những thắt mắc, suy tư, mong ước của quý bạn từ Đời lẫn Đạo.

Quý bạn sẽ không thể ngờ được rằng nội dung quyển sách cực kỳ hữu ích, xứng đáng là quyển sách gối đầu đường, là Kim Chỉ Nam, mà quý bạn sẽ không bao giờ muốn rời xa.

Là một quyển sách quý, nên chúng tôi chăm sóc phần kỹ thuật rất là đặc biệt. Với những tấm hình rất có giá trị làm tăng thêm phần long trọng cho quyển sách, xứng đáng nằm vào vị trí quan trọng trong tủ sách Tâm Linh, hay hiện diện một nơi trang trọng trong phòng khách của quý bạn.

Quý bạn càng đọc càng say mê, long càng phấn chấn, niềm tin gia tăng mạnh mẽ, hành pháp chắc chắn đạt thêm nhiều kết quả xuất sắc hơn.

Sách được Kính Biếu miễn phí, do đó quý bạn cần giới thiệu đến bè bạn, thân nhân, để nhiều người được duyên lành diện kiến VẤN ĐẠO HÀNH THIỀN.

Chân thành gởi đến quý bạn lời cầu chúc Tu Hành Tinh Tấn, Thân Tâm An Lạc, cùng gia quyến dồi dào sức khỏe, Vạn Sự Cát Tường.

Nam Mô A Di Đà Phật
Vạn Vật Thái Bình

Kính Bút
Võ Quang

ĐỨC TỔ SƯ
ĐỖ THUẦN HẬU

Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng

CÓ NHỮNG PHẦN TRONG QUYỂN KINH NÀY ĐƯỢC CỐ GẮNG THEO SÁT LỜI GIẢNG CỦA NGƯỜI TRUYỀN PHÁP (VÌ BĂNG GIẢNG QUÁ CỦ KHÓ NGHE, THỂ NÀO CŨNG KHÔNG TRÁNH KHỎI NHỮNG SƠ SÓT). CÁC CÂU HỎI QUÁ RƯỜM RÀ DÀI DÒNG VĂN TỰ CHỈ GOM ĐẠI Ý CHỨ KHÔNG NHẤT THIẾT THEO ĐÚNG NGUYÊN VĂN CỦA NGƯỜI HỎI.

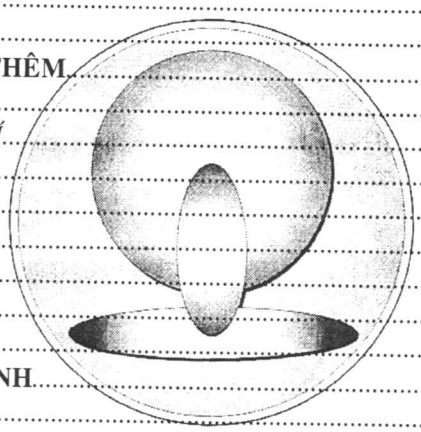
MỌI TRÍCH DỊCH, IN ẤN LẠI XIN SAO Y VÀ XIN ĐỪNG SỬA ĐỔI TRAO CHUỐT LỜI GIẢNG.

<u>LƯU Ý</u>: NẾU QUYỂN KINH NẦY KHÔNG CÓ DUYÊN VỚI BẠN, MONG CÁC BẠN TRAO TRẢ VỀ CHỖ CỦ HAY LÀ TRAO TẶNG LẠI CHO NGƯỜI CÓ CƠ DUYÊN. KINH SÁCH KHÔNG NÊN BỎ LÃNG PHÍ VÀ XÉ LIỆNG BỎ BẬY BẠ MÀ MANG TỘI. XIN CÁM ƠN!!!

MỤC LỤC

Sơ Đồ **TIỂU THIÊN ĐỊA**.....*0*
LỜI GIỚI THIỆU PLVVKHHBPP.....*1*
-VÀI THẮC MẮC NGƯỜI MỚI chưa tu HAY HỎI.....*1*
LỜI TỰ THUẬT *tiểu sử Thiền-Sư* **LƯƠNG SĨ HẰNG**.....*3*
Thiền-Sư **LƯƠNG SĨ HẰNG** *đàm đạo với* **TRIẾT GIA** *về* **PHẬT GIÁO**....*11*
Thiền-Sư **LƯƠNG SĨ HẰNG** *đàm luận với* **TRIẾT GIA** *về* **ĐỜI**.....*29*
VẤN ĐÁP *về* **ĐỜI ĐẠO**.....*38*
PHẦN I: THIỀN THỰC HÀNH *(Trong 6 Tháng Đầu)*.....*172*
-NGUYÊN TẮC CĂN BẢN.....*172*
-NGUYỆN.....*173*
-SOI HỒN.....*173*
-XẢ THIỀN (Phần I).....*174*
-PHÁP LUÂN CHIẾU MINH.....*174*
-NIỆM NAM-MÔ-A-DI-ĐÀ-PHẬT.....*175*
PHẦN II: PHƯƠNG PHÁP CÔNG PHU *(Sau 6 Tháng)*.....*175*
-Cách Bắt Ấn TAM MUỘI.....*175*
-PHÁP LUÂN THƯỜNG CHUYỂN.....*176*
-THIỀN ĐỊNH.....*176*
-XẢ THIỀN (Phần II).....*177*
PHẦN III: CÁC PHÁP HÀNH THÊM.....*177*
-LẠY KÍNH VÔ VI.....*177*
-CHƯỞNG HƯỞNG DƯỠNG KHÍ.....*177*
-KIỂM ĐIỂM ĐỜI ĐẠO.....*177*
-MẬT NIỆM BÁT CHÁNH.....*178*
-THỂ DỤC TRỢ LUÂN.....*178*
-CẦU NGUYỆN SAU BỮA ĂN.....*178*
PHẦN ÔNG TÁM GIẢI THÍCH.....*179*
LỜI DẶN THÊM LINH TINH.....*180*
VẤN ĐÁP *về* **THIỀN THỰC HÀNH**.....*181*
-Giải Đáp về PHÁP LÝ.....*181*
-Giải Đáp về SOI HỒN.....*186*
-Giải Đáp về PHÁP LUÂN THƯỜNG CHUYỂN.....*191*
-Giải Đáp về THIỀN ĐỊNH.....*199*
-Giải Đáp về PHÁP LUÂN CHIẾU MINH.....*205*
-Giải Đáp về NIỆM NAM-MÔ-A-DI-ĐÀ-PHẬT.....*208*
-Giải Đáp về CÁC PHÁP HÀNH THÊM.....*214*
CÁC HIỆN TƯỢNG TÂM LINH, ẤN CHỨNG.....*216*
HUẤN TỪ *năm* **1990** *của* **ĐỨC KIM THÂN CHA**.....*231*
THƯ TỪ LAI VÃNG *(Lá Thơ Vô Vi)*.....*235*
BẠN ĐẠO TỰ THUẬT *Ấn Chứng, Tu Tập, Kết Quả*.....*245*
CỬU TRÙNG ĐÀI PHÁP LINH SƠ *(Lục Tổ Huệ Năng)*.....*000*

***CÁC LUÂN XA TRÊN CON NGƯỜI**.....*245*
***THÁNH THAI**.....*245*

NÊ HƯỜN CUNG
Nơi Hồn xuất lên Trung Thiên Thế Giới

BỒNG LAI CHUYỂN GIỚI
Nơi Hồn phóng lên Bồng Lai Tiên Cảnh

TRƯỞNG LÃO XÁ LỢI PHẤT
Nơi xuất phát Mô Ni Châu

GIANG KHẨU GIỚI
Nơi lưỡi

ĐỒNG KHÍ ĐỒNG THANH GIỚI

CỬU TRÙNG ĐÀI
Hồn phải qua đây trước khi nhập Nê-Hườn-Cung

TRỤ HỎA LUÂN XA
Nơi Hồn trụ trì, tượng trưng bởi một Tiên Đồng

CÁI VÍA
Tượng trưng bởi một Tiên Nữ

DỤC GIỚI
Gồm các loại: Bò, Bay, Máy, Cựa

TỨ XA LỘ
Nơi đây thuộc về Dục Giới

HÀ ĐÀO THÀNH
Nơi Hồn xuất lên Đại Định Giới, tức Niết Bàn

HIỆP ĐỒNG THIÊN TÔN THỤ CHUYỂN CAM LỒ
Nơi chuyển nước Cam-Lồ rớt xuống, khiến hành giả được khoan khoái, tươi sáng

LƯỢC SÁCH PHÂN GIẢI GIỚI

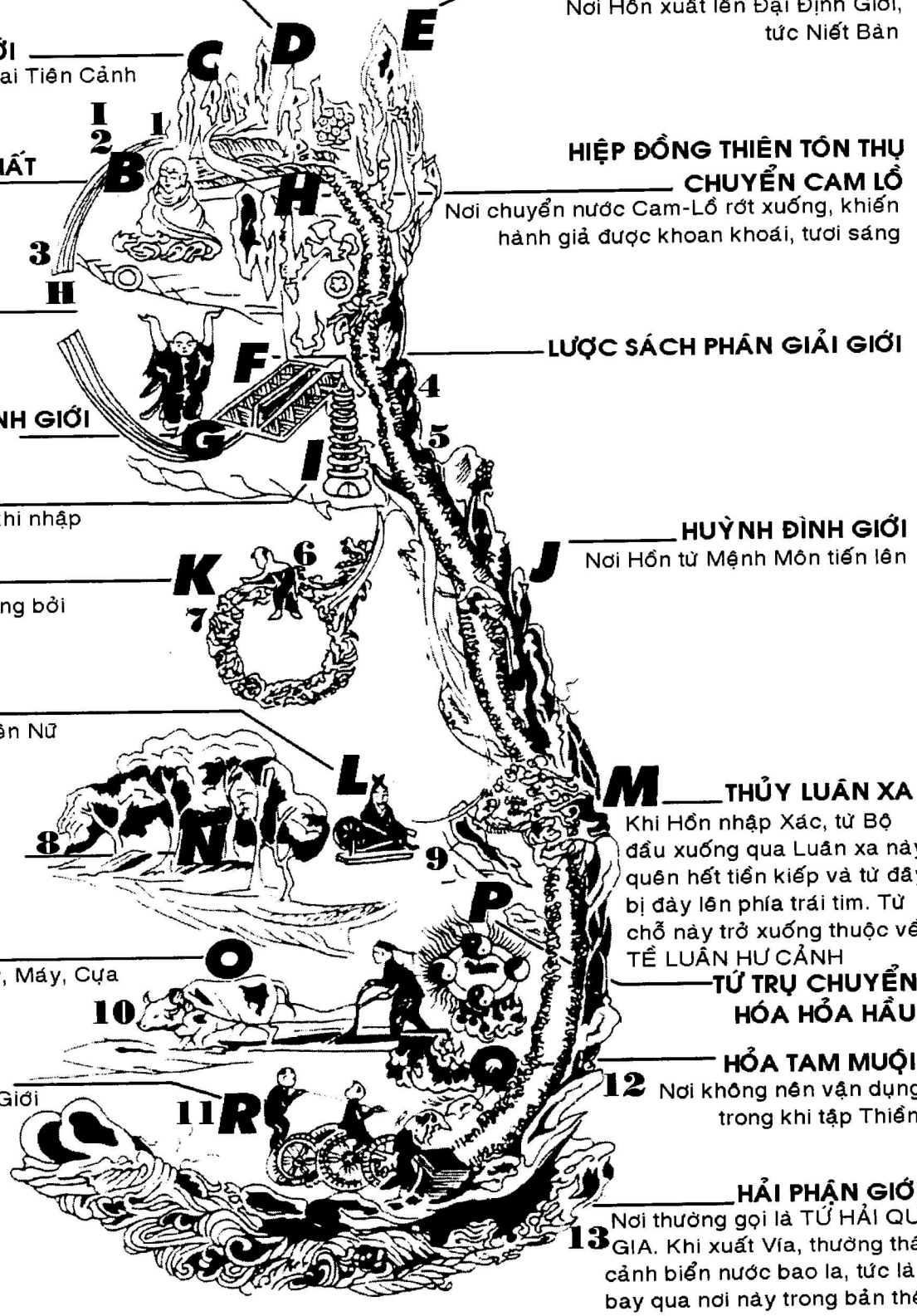
HUỲNH ĐÌNH GIỚI
Nơi Hồn từ Mệnh Môn tiến lên

THỦY LUÂN XA
Khi Hồn nhập Xác, từ Bộ đầu xuống qua Luân xa này quên hết tiền kiếp và từ đây bị đày lên phía trái tim. Từ chỗ này trở xuống thuộc về TỀ LUÂN HƯ CẢNH

TỨ TRỤ CHUYỂN HÓA HỎA HẦU

HỎA TAM MUỘI
Nơi không nên vận dụng trong khi tập Thiền

HẢI PHẬN GIỚI
Nơi thường gọi là TỨ HẢI QUY GIA. Khi xuất Vía, thường thấy cảnh biển nước bao la, tức là bay qua nơi này trong bản thể

1) Bồng Lai Tiên Cảnh
2) Côn Lôn Sơn I
3) Bỉ Ngạn H
4) Cửu Trùng Đài
5) Hang Trời
6) Quỉ Môn Quan
7) Minh Cảnh Đài
8) Tề Luân Hư Cảnh
9) Cấp Cô Độc Viên
10) Bò Bay Máy Cựa
11) Tứ Xa Lộ
12) Hỏa Tam Muội
13) Địa Ngục

SƠ ĐỒ TIỂU THIÊN ĐỊA

VỚI CÁC PHẦN MÀ VÍA THƯỜNG QUA KHI XUẤT VÍA

LỜI GIỚI THIỆU
PHÁP-LÝ VÔ-VI KHOA-HỌC HUYỀN-BÍ PHẬT-PHÁP (PLVVKHHBPP)

Là một pháp môn tu, không phải là một tôn giáo nên:

-Không đối nghịch với bất cứ một tôn giáo nào, một chủng tộc nào, hay một ý thức hệ nào.

-Không dính dấp đến một tổ chức chính trị nào.

-Không có giáo điều, không có giáo chủ, mà chỉ có người đi trước thành công hướng dẫn người đi sau.

Với tính chất độc lập, thực tế và giản dị của phương pháp:

-Bất cứ ai cũng có thể thực hành được.

-Quý vị không phải tuân theo một điều luật gì cả như: lễ nghi, thủ tục nhập môn, nguyệt liễm... hay sự bắt buộc tin tưởng một tín điều gì trước.

-Không phải thay đổi nếp sống hằng ngày của quý vị: buôn bán, học hành, làm ăn vẫn như thường. Phương pháp này chỉ đòi hỏi quý vị một điều duy nhứt là sự thực hành điều đặn.

Sau một thời gian ngắn luyện tập, quý vị sẽ đạt được:

Về thể chất: Sức khỏe gia tăng, trị dứt các bệnh nhức đầu, đau lưng, mất ngủ, ăn không ngon, kém trí nhớ và nhiều bệnh nan y khác. Phục hồi thần sắc nhanh chóng. Người trẻ lại lâu già.

Về tinh thần: Gia tăng nghị lực, sáng suốt, xua đuổi phiền não, lo âu, giải tỏa đau khổ để nội tâm trở lại thanh bình và an lạc.

Về tâm linh: Gia tăng linh cảm (tùy theo căn cơ của hành giả), giải trừ nghiệp lực trong tâm thức, tự thanh lọc tư duy của chính mình để đạt đến trình độ huệ giác, tự giải thoát phần hồn của mình khỏi vòng luân hồi lục đạo.

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp gồm có ba pháp chánh **Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển, Thiền Định** và hai pháp phụ **Pháp Luân Chiếu Minh, Niệm Lực Tự Di Đà** rất quan trọng để thanh lọc bản thể và khai triển tâm linh. Ngoài ra cũng có những pháp hành thêm để tập luyện cho tăng cường sức khỏe.

Mục tiêu của PLVVKHHBPP là bảo tồn ba nguyên năng **Tinh Khí Thần**. Nguồn thanh điển nguyên thủy này là ba kho tàng báu linh của Huệ giác. Qua công phu luyện đạo, ba báu linh này sẽ được thăng hoa và sẽ hội tựu lại để kết thành **Thánh Thai**, hồn sẽ nương theo đó mà tìm về cội nguồn, nơi quê xưa chốn cũ.

Tinh: Là tinh ba của ngũ hành, là nguyên động lực trọng yếu của sức sống con người. Sống có chừng mực, điều độ thì mới bảo tồn được tinh lực. Ham mê sắc dục quá độ sẽ làm suy yếu tinh lực (Đa dục tổn tinh).

Khí: Là chơn âm sanh ra hơi thở, là nguồn sống của con người. Con người nói nhiều những điều sái quấy sẽ làm hao tổn khí lực của mình (Khẩu khai thần khí tán).

Thần: Là chơn dương sanh ra thần thức hay linh hồn. Giữ mình ở trạng thái thanh tịnh thì thần thức của mình mới được khai triển tiến hóa. Con người lo lắng, tưởng nọ tưởng kia sẽ làm cho hao thần (Đa lực tổn thần).

"Biển cho lặng Minh Châu mới phát
Lòng cho riêng mới gọi là Thần"
(Thiền-sư Lương Sĩ Hằng)

VÀI THẮC MẮC NGƯỜI MỚI chưa tu HAY HỎI

Vấn: *Sao có người nói tu xuất hồn là tu tà?*

Đáp: Đó là họ chưa biết tới và chưa được gặp Chánh Pháp do Minh Sư chỉ truyền. Tu phải đi đến xuất hồn, lên được thiên cảnh để tiếp tục học đạo cho đến giải thoát luôn. Có nhiều pháp môn đáng tin cậy và nổi tiếng dạy tu Thiền và cũng có xuất hồn.

Vấn: *Sao có người thắc mắc, nghi ngờ cho rằng trong kinh Phật không hề có nói xuất hồn mà PLVVKHHBPP lại dạy xuất hồn, như vậy có phải là chánh pháp không?*

Đáp: Trong kinh Phật thường có nói tu để được **"Minh Tâm Kiến Tánh"**. Ta được biết, Tâm: hồn, Tánh: vía, vậy tức là biết được Hồn thấy được Vía. PLVVKHHBPP có giảng Hồn là chủ nhơn ông, ví như chồng xuống trần (bị giam hãm nơi con tim) và Vía là phụ tá, ví như vợ (ở nơi lỗ rốn). Nếu ta tu luyện cho đến lúc Hồn Vía được gặp nhau (như vợ với chồng) rồi tạo thành Thánh Thai, Thánh Thai đây có nhiều tên khác nhau, tùy theo pháp môn tu: như gọi là Nhị xác thân, Thân ngoại hữu thân (theo Cao Đài Vô Vi, Chiếu Minh) Âm Dương giao cấu hóa Kim Quang (Cao Đài Tiên Thiên Hư Vô), Pháp Thân, Như Lai, Kim Đơn, Phật Tử, Xá Lợi Tử, Ngọc (theo Phật giáo)... Tu luyện có Thánh Thai rồi thì tất nhiên xuất hồn phải đến.

Vấn: *Sao người ta thường nói tu thiền có người bị tẩu hỏa nhập ma hoặc bị điên là sao? Như vậy nguy hiểm quá.*

Đáp: Điều này đúng, nếu tu không có người thành công đã chỉ dẫn, hoặc tu theo sách vở một mình. Tu PLVVKHHBPP hoàn toàn được bảo đảm không bao giờ bị tẩu hỏa nhập ma và điên cả. Muốn vậy ta cần phải hiểu rõ ràng cặn kẽ vấn đề. Nguyên nhân chánh là họ không có được Minh Sư hướng dẫn (Minh Sư đây tức là người đã đắc đạo rồi)- Vì Minh Sư đã thiền thành công, phát tuệ và có kinh nghiệm thực sự, và nguyên nhân nữa là nhiều người tu chỉ xem theo sách vở có khi dạy sai. **Bí quyết để không bao giờ bị tẩu hỏa nhập ma và bị điên là nhớ các điều dặn sau:**

1) ***Đừng bao giờ*** thiền mà ***tập trung tư tưởng hoặc đem hơi thở xuống thấp quá dưới rún*** (ở giữa lỗ hậu môn và gốc dương vật có một cái luân xa (bí huyệt) (gọi là hạ đơn điền) nếu khai mở do tập trung tư tưởng hoặc đem hơi thở đến luồng hỏa hầu sẽ đi lên. Người tu không có Chơn Sư trông nom sẽ bị tẩu hỏa nhập ma (điên) nóng ghê gớm hoặc dâm dục vô độ. Pháp Môn PLVVKHHBPP không bao giờ cho tập luân xa nói trên (vì vậy ***khi thở chỉ đem hơi đến rún là thấp nhất***).

2) Khi công phu luyện đạo nếu có vong linh hoặc vị nào (có khi ***giả danh là Tiên Phật) dụ dỗ quyến rũ xin mượn xác thì nhất định từ chối không bao giờ chịu, dù chỉ cho mượn trong vài phút, vài giờ.*** Vì khi bằng lòng cho họ mượn vào rồi, thì đuổi họ đi khó, cũng như mình mở cửa cho kẻ ác hoặc ăn cướp vào nhà rồi. ***Linh hồn bao giờ cũng làm chủ xác thân***- nếu không cho thì không ai có thể mượn được, dù đó là Thánh Thần Tiên Phật thật đi nữa.

3) Người tu theo PLVVKHHBPP ***khi công phu luôn luôn giữ co lưỡi, răng kề răng,*** _động tác này giúp (đóng khớp xương sau đầu - khi được mở ra) cản không cho tà ma xâm nhập được.

4) Khi công phu thấy có ***ánh sáng ngay trước mặt thì tin theo- vì là chánh***, còn ánh sáng (chấm sáng) ở hai bên, thì đừng tin và nhìn vì đó không phải là chánh.

5) Công phu một thời gian, các lỗ chân lông trong cơ thể người tu phát quang và đẩy dang ra mọi ảnh hưởng tà.

Vấn: *Sao có nơi bảo đừng nên tập xuất hồn, vía. Ra gặp ma, sợ có thể bị điên?*

Đáp: Điều này đúng là khi nào người tu không có Minh Sư (người thành công trước rồi) chỉ dạy. Nếu có Minh Sư như tu PLVVKHHBPP thì không còn sợ gì nữa vì được dạy các phương pháp ngăn ngừa cùng được theo dõi bảo vệ trên phần vô vi vô hình. Bằng chứng là nhiều người tu PLVVKHHBPP từ trước đến nay khi công phu thấy ma hoặc khi xuất hồn gặp ma có ai có sao đâu.

Vấn: *Sao có người cho là tu mà còn mong thần thông thì cũng không giải thoát được?*

Đáp: Tu xuất hồn không phải là mong cầu thần thông (vì tu PLVVKHHBPP mà còn mong vọng thì cũng không được). Bí quyết tu PLVVKHHBPP là tụ Tinh Khí Thần tạo thành Thánh Thai và khai Thiên Môn để xuất hồn về cõi Trời học Đạo cho được giải thoát.

Vấn: *Sao lại nói tu xuất hồn là học cái chết?*

Đáp: Người đời vì không hiểu chết là gì? Và cho chết là hết, chứ thật ra chết là hồn xuất ra khỏi xác luôn (ngoài ý muốn). Người tu PLVVKHHBPP khi thành công có thể xuất hồn ra bất cứ lúc nào tùy ý và trở lại về được bản thể, và khi đến số phải bỏ xác thì được biết trước vài ngày. Đối với người đời, chết là sự hãi hùng ghê gớm nhất vì họ cho chết là hết tất cả, nhưng đối với người tu chơn, không bao giờ sợ chết, vì họ biết được bước qua thế giới mới tốt đẹp hơn nhiều. Một điều mà người thế gian lầm lẫn rất tai hại là khóc la kêu réo thảm thiết cùng sát sanh cúng tế, khi thân nhân qua đời. Làm như vậy rất có hại cho họ, linh hồn họ không mau siêu thoát được và bị trì kéo ở cõi trần. Nếu thương họ thì đừng khóc la, đừng sát sanh mà gởi đến cho họ bằng tư tưởng, tình thương và lòng thành mong cho họ chóng siêu thoát.

Vấn: *Vậy khi xuất hồn ra có gì nguy hiểm và không trở về xác được không?*

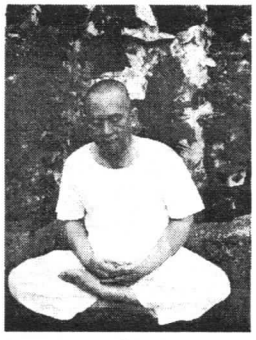
Đáp: Không có gì nguy hiểm, nếu tu đúng đắn và có người đã thành công dìu dắt. Khi xuất hồn ra còn một sợi dây sáng (giãn dài vô tận) nối liền hồn và xác, khi trở về xác, hồn nương theo sợi dây này. Khi nào tới số chấm dứt kiếp trần thì sợi dây này đứt luôn.

---

* Các câu vấn đáp trên được lược trích trong quyển "Tôi Tầm Đạo" do Hồ Văn Em biên soạn.

Đố ai biết được chính mình
Tình đời đen bạc, hành trình tự tu
Mất quân bình tạo cảnh khờ ngu
Đem thân dục lạc khó tu khó hòa
Cảm thông nguyên lý một nhà
Tự tu tự tiến chan hòa yêu thương
Tình thương đạo đức mở đường
Giúp hồn tiến hóa rõ gương Phật Trời
Cùng tu khai triển hợp thời
Sống vui tạm cảnh nơi nơi an hòa
Biết mình tận hưởng tình cha
Đứng ra gánh vác cùng hòa tự tu
Vía hồn thanh nhẹ giao du
Biết mình rõ rệt giải mù nội tâm
Cùng chung nguyên lý mừng thầm
Tâm ta tâm họ, tâm tầm tương lai.
LƯƠNG SĨ HẰNG – VĨ KIÊN

LỜI TỰ THUẬT tiểu sử Thiền-sư LƯƠNG SĨ HẰNG

Tôi sanh tại Qui Nhơn, năm 1923, ngày 13 tháng 11. Cha tên Lương Thâm, mẹ kêu Lâm Thị. Gia đình đông con; 4 trai, 4 gái.

Tôi hồi còn nhỏ học riêng lẻ tẻ, sau lớn lên vô trường Gagelin trường đạo, học trong Sec Xon Fan Xê, chỉ học với người Pháp mà thôi. Trong lúc đó học được có mấy năm thôi, rồi bịnh hoạn nhiều lắm, phải nghỉ và không có tiếp tục đi học, phải dưỡng bịnh. Mà trong thời đó là chỉ có cúng quảy, nhờ thiêng liêng trị bịnh mà thôi. Rồi rốt cuộc cũng tìm được y tá chích kim mới trị được bịnh rét rừng.

Đến năm khoảng 19 tuổi rời khỏi Qui Nhơn vào Sài Gòn làm việc. Làm việc cũng như người Tàu kêu là Má Chín, trên chủ dưới mình, tiếp xúc với người Pháp để xin giấy phép và đánh điện tín viết thơ này kia kia nọ vậy thôi. Vì tôi thấy ở xã hội chỉ có mấy công ty lớn, mấy người làm việc mới có đồng lương đàng hoàng. Cho nên trong lúc đó tôi bịnh hoạn, không có đi học và tôi tiếp tục đi tới mấy cái cơ sở đó, mấy cái thùng rác của cơ sở đó, tôi lượm mấy lá thơ lai vãng của công ty đó tôi về tôi tự học. Học hỏi những chuyện xã hội đã có, sẵn có. Cái gì của xã hội, người lớn nói chuyện gì tôi cũng nghe và tôi học. Tôi thích nghe và thích chơi với người lớn để học hỏi cái kinh nghiệm của họ. Từ việc buôn cho tới việc vui, tôi học nơi người lớn. Tôi thấy là nếu chơi với một người lớn tuổi cũng như tôi đương đọc một cuốn sách, một tủ sách đầy đủ kinh nghiệm thực tế hơn.

Khi vô Sàigòn đó, làm Má Chín một thời gian rồi chán, rồi tiếp xúc với tất cả nhà giàu mà mình hổng giàu rồi bây giờ phải làm sao làm giàu? Cho nên đó, tôi mới đổi cái nghề đi Nam Vang. Rồi từ đó mới quen được một số người, người ta tin cậy mình, rồi mới chạy thuốc Tây xuống Sàigòn bán, rồi đem trả vốn lại cho họ. Thì người chạy lậu lúc nào cũng sung sướng, tiền bạc phong phú xài không hết. Tôi gặp Bà Tám ở Nam Vang, cũng quên năm đó rồi. Năm đó tuổi trẻ đi chơi vui, gặp người ta thương mình, quí vậy thôi! Cái nhân duyên đó là tuổi trẻ ai cũng thích. Người ta thương mình quí! Vì đó mà lai vãng tiếp xúc với gia đình họ, rồi gia đình họ quí tôi. Mà chính bà mẹ nói rằng: *"Thằng này thiên kim khả thác, là có thể giao con cho nó không sao, sẽ có tương lai!"*. Vì bà mẹ biết coi tướng. Nói như vậy đó, nhưng tôi không tin. Sau đó tôi không còn đi Nam Vang nữa, tôi mới trở về Sàigòn. Từ đó tôi đi ra Phan Thiết, tôi đi làm cho cái công ty mà công ty đó sang một căn cinema giao quyền cho tôi. Thì đến lúc đó, Bà Tám có thơ từ lai vãng với tôi; thương nhớ tôi và không cho biết là chừng nào bả đến. Tự nhiên tui nhận được cái điện tín là bả sẽ đến mấy giờ, phi cơ nào. Lúc đó tôi cho người tài phú đi ra rước, thì người đó rước bả về. Lúc đó tôi mới biết bả đến nơi, hỏi: "Tại sao bà đến? Tôi nghèo như thế này mà bà đến để làm gì?". Bả nói: *"Hổng phải nghèo, tui thương mà tui đến thôi!"*. Tôi nói: "Bà đến với tôi có cơm ăn cơm, có cháo ăn cháo. Muốn sống với tôi thì như vậy, chứ còn nói về nhà giàu thì tôi hổng có phần rồi! Tôi hổng có tiền có bạc như người ta!". Càng ngày quen người khác, người này rủ chút người kia rủ chút, nó mới là... Cái nhóm đó là cái nhóm nó đặc biệt, nó cái group cũng như là casino vậy đó! Nó làm... xin giấy phép của tỉnh trưởng rồi nó làm tài xỉu, xổ đề đồ. Cho nên ở Phan Thiết có nhà lầu tài xỉu, hỏi nhà lầu tài xỉu là của ai? Nói chú Lưỡng người ta biết chú Lưỡng hết á! Người ta kêu tôi là chú Lưỡng á! Lúc đó chán đời, vì thấy nhà giàu cũng là bịnh chết, nhà nghèo cũng là bịnh chết. Không có người nào sướng hết, người nào cũng khổ! Mà làm tới ông tỉnh trưởng cũng khổ, mà tới ông Bảo Đại tôi thấy ông Bảo Đại cũng khổ, hổng có sướng! Vậy thì mình hổng đi tu ở lại làm cái gì? Cứ cái tâm hướng về con đường tu giải thoát, thích nghe kinh kệ, này kia kia nọ... Ai nói chuyện tu đồ, nói về Tiên Phật mình thích nghe.

Tôi gặp ông Đỗ Thuần Hậu là lúc đó có người bạn tu thiền. Người bạn từ nhỏ tới lớn mà mặt mày thay đổi đẹp, đẹp trai mắt sáng. Tôi mới hỏi người này: "Chứ chú mày làm gì mà mặt mày tươi vậy?". Thì người cười và nói: *"Tui tu!"*. Mà lúc đó tôi còn ăn chơi, tôi ghét người ta tu lắm! Tôi nói: "Mày tu với thằng nào, cho tao biết cái tên thằng đó". Thì cái người bạn này nói: *"Hổng được nói như vậy! Ông nói đây là người ta... ông kia ổng nghe ổng hiểu rồi! Ông có lỗi hổng được!"*. Nhưng mà tôi nói: "Mày hổng cho tao biết, tao cứ chửi thẳng vậy hà! Chừng nào tao gặp được ổng là tao hết rầy mầy thôi!". Thì một ngày đó, chú kia cũng thương ông Đỗ Thuần Hậu mà bực tôi, nói: *"Thôi, tui sẽ xin để cho anh tới gặp!"*. Thì bữa sau xin được, tôi mới xuống gặp, tôi đi thăm ông. Tới thì mình cũng phải lễ độ, cung kính người lớn tuổi. Thì ông ấy rất tinh vi, ông nói cái lúc hồi còn trẻ hồi còn con nít: *"Cậu này hổng phải con trai đâu, ăn bận đồ con gái không à!"*. Là bởi hồi nhỏ là tôi trắng, gia đình cho tôi ăn bận đồ con gái không, hổng có bận đồ con trai để cho mọi người ẵm ra đường có

nhiều người thương vậy thôi! Thì ẵm tôi ra đi đâu cũng cho kẹo cho bánh ăn. Người ta thích giành ẵm tôi đi phố, đi chơi. Thì tôi thấy ông cụ này, tại sao khi không ổng ngồi ổng nói vậy kà? Ổng biết chuyện hồi trước của mình biết hết. Tôi mới thấy lạ, bữa sau tôi đến nữa. Đến rồi, tôi nghe người khác đến hỏi nầy hỏi kia, ổng cũng giải đáp thông. Rồi tôi mới dẫn một số bạn bè của tôi đi tới. Mà bạn bè tôi cũng thứ dữ: thứ biết thôi miên, thứ biết làm bùa phép, tới gặp ổng. Ổng cũng chào đón, rót trà uống tử tế. Và ổng nói cho ông bạn thôi miên, nói: "Tôi già lớn tuổi, không có dám làm cái gì bậy, ông đừng có thôi miên tôi!". Thì ông kia ổng nói: *"Ông già ngồi đó, tôi bắt đầu thôi miên ông đây!"*. Thì ông cụ nói: "Tội quá mà, tôi lớn tuổi rồi, không nên thôi miên tôi!". Thì ông kia ổng thôi miên một hồi, rồi ổng nhìn ra thấy trời đất đỏ lòm, mắt ổng nhìn cái gì cũng đỏ hết đó. Rồi ổng mới lấy tay ổng vỗ tôi, ổng nói tiếng Tàu, ổng nói là: *"Nguy hiểm rồi mầy, tao bị ông già này phá rồi, tao thấy cái gì cũng đỏ hết! Nhà cửa, trời đất đỏ hết, làm sao tao đi về?"*. Rồi tôi nói: "Ông biết tiếng Việt Nam, tại sao ông không nói chuyện với ổng? Ông lễ độ nói với ổng chứ nói với tôi, tôi biết cách gì làm?". Thì ổng lễ độ ổng mới kể cho ông cụ nghe. Ông cụ nói: "Thì lửa của ông đốt tôi, đốt không cháy thì nó chạy về ông chứ chạy đâu? Thì ông ngồi bình tỉnh chập nó hết!". Thì ông kia ngồi một chập... yên bình tỉnh, nghe lời ổng vậy... chập cái hết hết... cái đứng dậy tính bỏ chạy. Tôi nói: "Không! Mình biết võ, biết Judo, này kia kia nọ... mà sợ ông già gì? Ngồi đây! Bị cái nào mình thán phục người mình phải nói phải khen cái hay của người ta để mình học, chứ không nên bỏ chạy!". Rồi ông bạn kia... Ông Đỗ Thuần Hậu mới nói là: "Ông bạn kia là có ông sãi đi xung quanh. Vậy chứ có muốn giải ông sãi đi chỗ khác hay là để tiếp tục ổng đi theo ổng phù hộ?". Thì ông kia ổng mới khai nói: *"Có! Tôi có học bùa ở Nam Vang, vì tôi gác cửa rạp hát, khi mà tụi nó vô rạp hát nó không trả tiền, nó muốn đánh tui, tui niệm một câu chú là nó đánh không có sao hết đó!"*. Thì ông Tư mới hỏi: "Anh muốn giải thiệt không?". Nói: *"Muốn, thì xin ông giúp đỡ"*. Thì ông nhắm mắt, một hồi giải xong, ổng nói: "Giải xong rồi, yên rồi!". Đó, thì hai chú kia trở về tu mà một chú tu được thấy ánh sáng này kia kia nọ rồi bỏ, được khen được ông Tư khen dữ lắm rồi bỏ. Rồi cái chú kia thì chắc cũng coi ông Tư hổng ra gì, rồi một thời gian rồi cũng giận dữ vợ con, la lô trong gia đình. Tại vì khi dễ ông Tư đó, rồi nóng nảy đánh đập, rồi giận tới cần cổ sưng cục to, rồi chắc không bao lâu rồi cũng chết, chứ tôi hổng được gặp! Chỉ có một mình tôi cương quyết tu thôi. Tôi nhìn cảnh này cảnh nọ, chính chuyện của ổng làm trước mắt tôi, tôi thấy quá hay! Tôi cố gắng học, trì trị chí học và nguyện tu cho tới chết, nhứt định phải tầm đạo, tử vì đạo. Lúc tôi xuất được, đêm tôi ngồi thiền tôi thấy nghĩa là: những cô Tiên ngoắt tay kêu tôi qua bên sông bên kia và tôi thấy các cha bận áo trắng đi vô nhà thờ. Tôi có tới kể chuyện lại cho ông Tư nghe. Ông Tư cho biết đó là sông Bỉ Ngạn, còn thấy các cha đó là sống về cảnh thiêng liêng, cứ tiếp tục đi, đó là Đạo, kêu tôi phải tiếp tục học. Khi tôi tu rồi là Bà Tám, chị em của Bà Tám hợp với nhau giận dữ nói: *"Có vợ hổng có ngủ chung một phòng mà đi ra đường hẻm ngủ, tại sao như vậy? Thằng này chắc là có bồ mới?"*. Rồi này kia kia nọ... gây xáo trộn cho tôi, nhưng mà tôi cương quyết một lòng tu, tôi không có nao núng trước những sự sách động của xung quanh. Cho nên đêm đó, tôi có thể xuất ra và thấy được nhiều cảnh ngộ khác nhau. Cái bản chất của tôi không nghĩ có nhà, mà không nghĩ làm giàu, từ nhỏ tới lớn mà không nghĩ có con. Cái đầu óc nhứt định không tạo lập chuyện đó, chỉ nghĩ chuyện tu thôi! Về đời người ta nói nhiều là trong gia đình phải có con nít. Hổng có con nít là hổng được! Thì mới kiếm con nuôi cho vui vậy thôi. Mà trong lúc đó mà lấy con nuôi, gia đình họ cũng không có yên mấy, khổ, mình giúp đỡ người, nên làm tốt như vậy thôi! Bởi vì mình thấy mình tu mà ông Tư chủ trương "Đời Đạo song tu", tại sao mình hổng tiếp xúc với đời?

Tôi mới đi bán xì dầu khoảng năm 1955. Thì tự nhiên có một người bạn hùn xưởng xì dầu. Tôi hổng biết hùn bao lâu mà y chạy tới nhà năn nỉ. Y nói: *"Thôi bây giờ anh ra anh giúp tôi đi! Anh ở nhà làm gì? Anh là một nhơn tài mà anh ở nhà làm gì? Tôi có xưởng xì dầu mà bây giờ bán hổng chạy. Anh có sáng kiến anh tới giúp tôi đi!"*. Tôi thử coi... đi xuống thăm ông bác sĩ Trịnh Viên Sưu (?) là ông bác sĩ ổng chế ra xì dầu. Gặp ổng, rồi tôi kêu: "Ông cắt nghĩa vấn đề chế xì dầu tôi nghe". Ổng cắt nghĩa về khoa học, vệ sinh này kia kia nọ và ổng so sánh với cái phẩm chất ở bên ngoài là sao đó, đi-a-rơ-chót (?) nó là sao đó thì tôi mới nghe lọt tai. Lúc đó tôi mới nói: "Vậy thôi, ông sắp cho tôi một xe". Anh bạn tôi chịu mua một chiếc xe mới để chở hàng cho tôi đi bán. Tôi nói: "Hàng mình hàng thiệt, phải mua xe mới đi!". Tôi chở một xe xuống Mỹ Tho, tới đó tôi đi bán. Đi tới đó bán, nói mấy tiệm người Tàu ai cũng mua. Tôi cắt nghĩa về cái khoa học mà ổng đã chế về vệ sinh ổng đã làm thì ai cũng mua. Lúc đó, những người thâu thuế tới xe nói rằng: *"Anh xuống đây buôn bán, anh phải đóng thuế. Anh hổng có đóng thuế, hổng có được buôn bán!"*. Tôi nói: "Tôi là mở xưởng cứu nhiều người có việc làm ở tương lai. Trước hết muốn tạo cơ hội cho những người kế tiếp có việc làm thì tôi phải đi thử bán món hàng của tôi có chạy không. Còn nếu anh muốn bắt tôi đóng thuế thì tôi không có đóng

thuế. Tôi muốn gặp tỉnh trưởng để tôi nói chuyện này". Thì cái ông đóng thuế ổng nói: *"Thôi! thôi anh đi bán thử coi bán được không?"*. Ổng hổng có đóng thuế! Thì một xe xì dầu của tôi không có nhãn hiệu mà tôi đi nói sao mà người ta mua hết xe xì dầu trả tiền mặt. Tôi mới thấy lạ, chuyện Trời Phật làm chứ chuyện người thường đâu có làm được? Một xe xì dầu mà hổng có nhãn hiệu, hổng có địa chỉ, hổng có gì hết mà bán hết một xe xì dầu và đem về toàn tiền mặt. Ông Trịnh Viên Sưu, ông bác sĩ ổng cười, ổng mới: *"Ông là đại tài tiểu dụng, đại tài mà tiểu dụng! Áp dụng vô bán xì dầu là tiểu dụng mà ông là một đại tài"*. Thì ổng khen tôi vậy! Tôi bán nước mắm, bán xì dầu rồi tôi vô tôi làm ở Getz Brothers. Là có một người bạn của tôi, mặt mày cũng phương phi lắm, tới cái hãng Getz Brothers bán. Họ bán hổng chạy, bán hàng hổng chạy, 10 năm mà bán hổng chạy! Rồi họ mới mướn ông đó. Thì ông đó hổng biết tiếng Tây, hổng biết tiếng Mỹ, hổng biết tiếng gì... rồi nó kêu phải xuống đi làm. Rồi thằng đó nó quýnh, nó là bạn thân của tôi, nó nói: *"Bây giờ tao... lỡ người ta kêu rồi, bây giờ tao làm sao tao đi? Mầy phải xuống thế tao chớ! Tao hổng biết tiếng Tây tiếng u gì đâu, có làm được gì?...Gặp thằng Mỹ tao sợ mà làm sao được?"*. Thì nó đem tôi xuống. Xuống vô gặp ông Mỹ, ông Mỹ đó là người Nga vô quốc tịch Mỹ. Vô gặp mặt ổng, ổng nói: *"Thôi mai đi làm đi!"*. Hổng biết tụi nó giới thiệu sao, tôi cũng hổng biết! *"Mai đi làm là tôi trả lương cho anh là bây nhiêu bây nhiêu đó. Tiền xe, tiền uống cà phê đồ này kia kia nọ. Phải có tiền uống cà phê với khách hàng, riêng một tháng bao nhiêu tiền, đầy đủ hết á!"*. Tôi mới thấy lạ rồi tôi xuống tôi nói với ông Tư: "Có thằng Mỹ nó đòi mướn tôi, bây giờ phải làm sao? Tôi đi làm... nên đi làm hay không?". Thì ông Tư ổng nói: *"Bạn đi làm rồi tôi sẽ đi làm với bạn!"*. "Thôi chết rồi! Ông già này hổng biết cái gì hết mà hổng biết Ăng Lê, hổng biết gì hết mà ổng nói ổng đi làm với mình, làm sao mình tin? Mà mình đã lỡ tin ổng, thôi mình cứ việc đi làm, accept chấp nhận đi làm!". Vô đó làm rồi, mỗi ngày là tôi cũng mượn xe người ta tôi đi làm chớ tôi hổng có xe hơi. Rồi cũng lái tới sở, rồi lái đi về, rồi mới có tuần lễ, hai tuần lễ gì nó phát lương... cái đem tiền đưa Bà Tám. Bà Tám nói: *"Ông đi gạt của ai mà ông làm gì có tiền nhiều vậy?"*. Tôi nói: "Người ta phát lương tôi!". Bả nói: *"Chớ cái chỗ nào? Ông làm chỗ nào dẫn tôi xuống coi!"*. Bả xuống coi cái công ty có máy lạnh với micro không hà! Rồi bả nói: *"Hổng có treo vịt gà đồ gì hết mà làm sao có tiền lương phát cho ông? Ông ăn cướp của người ta à?"*. Tôi nói: "Nếu bà hổng lấy, tôi cho cái bà ở bên lề đường đó!". Thì lúc đó bả mới lấy tiền. Bả nói: *"Làm gì mà có tới mười mấy ngàn, nhiều quá?! Người ta làm tháng ba ngàn hổng có mà ông lấy đâu mười mấy ngàn á? Chuyện đó chuyện không ngờ không à!"*. Rồi tới ông xếp ổng nói: *"Nhiệm vụ của anh là đi bán hàng mà anh cứ ngồi đó anh ôm cuốn sách hoài, đâu có làm được cái gì?"* Nó để cuốn sách trước mặt, cuốn sách chemical trước mặt, tôi cứ nhìn cuốn sách đó tôi... cho hết giờ mới về vậy thôi! Nhưng mà tôi nói: "Vậy chứ anh có món hàng gì muốn bán?" (Cười...) Cái nhiệm vụ của mình mà nói hỏi ngược ông xếp vậy đó! Thì ông xếp ổng nói: *Đi ra kho đi, thiếu gì đồ! Ở đây anh có nhiệm vụ là bán đồ plastic, keo cho người ta làm túi nylon đó. Thì anh đem cái đó hỏi có ai mua không?"*. Tôi vô một mớ sample ec-xon xi-don nó để trong đó mà hổng có ai đem đi hoạt động hết. Tôi mới tìm tới ông chủ tịch phòng thương mãi. Tôi đem cái đó tôi hỏi ổng: "Chớ xứ ông có nhập cảng mấy đồ này không?". Ổng nói: *"Tui, xứ tui cần cái này lắm! Anh cần khách hàng tôi giới thiệu cho anh!"*. Ổng giới thiệu thì mình đi gặp mấy ông khách hàng đó. Gặp mấy ông khách hàng đó ổng nói: *"Trời ơi! Thiếu gì hãng anh hổng làm, đi vô hãng này làm? Hãng này là cao bồi, lưu manh, ăn cướp không mà làm sao anh vô đây anh làm? Bán được cái gì?"*. Tôi nói: "Không! Bị vì tụi nó làm hổng đúng cho nên tôi tới tôi gặp anh để tôi bái kiến sư phụ. Anh là sư phụ tôi, sẽ chỉ dạy cho tôi phải làm cách nào bán được món hàng này!". Thì ông đó nghe sư phụ là ổng mừng rồi. Ổng mới chỉ về viết thơ vầy vầy... kia kia nọ. Về tôi viết thơ kêu nó gởi sample qua, gởi ec-xon xi-don đầy đủ cho tôi. Tôi đem tới cho ổng thử rồi ổng giới thiệu người này người nọ mua. Lần đầu tiên tôi bán được là 17 ngàn đô la. Một cú một 17 ngàn đô la là chuyện... 1 đô la mười năm 1 đô la bán hổng được mà bán 17 ngàn đô la. Bên hãng chánh chỉ gởi một chữ "Congratulations to Mr. Lương" gởi cho tôi, chúc tụng cho tôi.

Tôi nói đạo là lúc tôi xuống ông Tư hằng ngày và nghe ông Tư nói chuyện này chuyện nọ, tự nhiên tâm thức tôi cảm thức nhẹ nhàng. Cũng như ông nói con gà, ông lấy cái tay chỉ con gà là con mắt tôi thấy con gà rõ ràng như vậy đó! Thì nói chuyện chơi với ổng không, rồi mình mới thấy rằng: "Ổng là một con người lớn tuổi đâu có đi gạt người ta. Mình thấy huyền bí có, ông này mới nói được!". Bất cứ đề tài gì ổng cũng giải quyết được hết! Thì người tuổi trẻ ai lại hổng muốn hiểu điều này và muốn hành cho được. Vì lý do đó, cho nên một ngày mà tôi không gặp ông Tư không bao giờ tôi chịu nổi, nó thổn thức trong tâm hồn. Muốn đi tới, muốn gặp, ông chửi ông cười hay ông làm cái gì tôi cũng khỏe hết á! Cho nên sau này, tôi mới đem một số bạn xuống nghe ổng giảng và giới thiệu ông. Thì ông cũng vui vẻ với tất cả mọi người và những người đó bằng lòng học tu. Tôi

cũng xin phép ông, ông chỉ... ông kêu tôi chỉ cho họ thiền, họ cảm thấy khỏe. Từ đó lại có nhiều người hiếu kỳ và thấy coi đằng này nó là buôn bán mà làm sao nó có thể nói đạo được? Người ta ở trong chùa Xá Lợi người ta cũng chạy ra người ta hỏi đạo. Mà hỏi câu nào tôi trả lời thông suốt câu đó. Hỏi trong lúc đó có sợ không? Trong lúc thật sự sợ! Mình hồi nào chưa có biết kinh Phật, chưa có biết tu mà hỏi như vậy sợ mình trả lời không được. Nhưng mà trả lời rồi họ nghe nói phải và những người đó cũng theo tôi tu luôn. Người càng ngày càng đông,... mãi cho đến ngày nay tôi mới thấy tất cả cuộc sống của tôi rất kỳ diệu do Trời Phật sắp đặt, chớ tôi hổng có một khả năng nào làm hơn hết! Chỉ dầy công lo tu thôi! Bất cứ trở lực gì đến mình cũng chỉ nhịn nhục và lo tu tiến mà thôi. Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là do cụ Đỗ Thuần Hậu đặt. PLVVKHHBPP: Pháp Lý là nói cái gì phải cho nó rành mạch thích hợp với Trời Đất. Vô Vi là cuối cùng phải trở về không. Vô là không! Khoa Học là phải phát triển, thay đổi phát triển đi lên. Huyền Bí là sự thế gian không thấy mà người tu thấy. Ở giới Phật Pháp là trong thanh nhẹ. PLVVKHHBPP là kết thúc của nó là thanh nhẹ. Cho nên Phật là từ bi. Bây giờ mình nhìn ánh sáng của mặt trời này, mình thấy: mặt trời là một cục lửa nóng mà ánh sáng của nó là từ bi ban chiếu cho các giới, từ kẻ ngu người khôn cũng được hưởng. Thì Phật là thanh nhẹ vô cùng!

Thứ Bảy, Chủ Nhật là dành riêng cho bạn đạo. Vì Thứ Bảy, Chủ Nhật những người làm công rảnh rỗi, muốn nghe những lời thanh nhẹ và khuyến cho họ tu để họ tránh bịnh hoạn. Thành ra tôi dành riêng Thứ Bảy, Chủ Nhật; Thứ Bảy tôi nói chuyện ở Hồ Văn Em (thiền đường), Chủ Nhật tôi nói chuyện ở Mai Ngọc Pháp và Nguyễn Xuân Liêm. Ba chỗ đó đông nghẹt người ta! "Tôi Tầm Đạo" cuốn sách Tôi Tầm Đạo là ông Em, ông Hồ Văn Em ổng viết. Bị vì ổng nghe tôi nói chuyện thét rồi ổng thấy có lạ, cho nên lúc đó ổng mới tìm ra và ổng đặt nhiều câu hỏi, lúc đó ổng viết cuốn sách "Tôi Tầm Đạo". "Tôi Tầm Đạo" cũng giúp được nhiều người thức tâm học tu.

75 tôi không có nghĩ đi, vì tôi là người Việt Nam và tu nữa, hổng cần phải rời khỏi VN, tâm thức tôi lúc nào cũng ở VN. Xứ Việt Nam là có nhiều người VN nói chuyện thông suốt hơn hải ngoại, tôi cần ở VN tu hơn, tôi không có ý định đi ngoài. Nhưng mà càng ngày càng động loạn, nó thừa cơ gia đình động loạn, bạn bè rủ đi vượt biên... cái Bà Tám đồng ý đi. Tôi nói: "Bà đồng ý đi thì bà phải chuẩn bị cải tạo, may đồ cải tạo đàng hoàng. Thì tôi ở tù hổng có sao hết!". Thì xuống đó, xuống Vũng Tàu đó bị bắt. Nó đưa vô trại cải huấn B Vũng Tàu, ngã tư giếng nước đó! Cái chỗ đó là nhà của Mỹ, cái trại của người Mỹ, cũng khang trang cũng tốt lắm! Rồi tôi vô đêm đầu thì mấy người trong trại cải tạo nhìn: *"Ông này là tư sản mại bản, mặt mày phương phi giàu có!"*. Rồi có một ông chủ tịch ngư nghiệp ở trong đó, ổng nói: *"Ông này không phải là tư sản. Ông này có cái gì đặc biệt đây!"*. Ổng hỏi: *"Ông biết nghề gì?"* – "Tôi biết châm cứu!". Rồi ổng nói: *"Tôi nói đúng không? Ông này có nghề cứu mình nè! Tôi đau lưng nè nhờ ông châm cứu!"*. Thì tôi lên châm cứu ổng khỏe. Thì trong đó, đêm đó là mình vô hổng có mùng mền, muỗi cắn, nhưng mà ông chủ tịch nói rằng: *"Anh em phải nhường cái mùng lại cho gia đình ông Tám nằm!"*. Thì lúc đó chúng tôi có cái mùng để nằm ngủ. Rồi hằng ngày, tôi lấy cái dây telephone mà dây cứng đó, tôi làm cây kim để phục vụ người ta, để châm cho mấy người đau lưng đồ bịnh hoạn, lao động về mệt mỏi á, tôi phục vụ người đó! Rồi một thời gian, có một người lính chạy tới hỏi: *"Chớ anh biết châm cứu không?"*. Nói lớn tiếng vậy! Tôi nói: "Tôi biết!" – *"Anh đi theo tôi!"*. Bắt đầu tôi đi theo. Đi tới nhà thủ trưởng, té ra con gái của thử trưởng nó sanh ra nhưng mà nó không khóc, không bú, không có cái gì hết á! Thì tôi thấy trên đầu nó có một cái bóng đen, thì trong lúc đó tôi lấy cây kim châm bụng nó chút xíu, nó khóc ra, khóc lớn tiếng ra. Rồi tôi kêu: "Cho nó uống sữa, hổng có sao đâu!". Cái bóng, lúc đó cái bóng đen nó tan ra. Cho nó uống sữa nó vui. Rồi mỗi ngày tôi phải có mặt ở nhà thủ trưởng, tôi coi ti vi và ăn thèo lèo thì con nhỏ đó mới khỏe, mà tôi đi về trại là con nhỏ đó bịnh, bà ngoại nó là chạy kiếm tôi. Nhờ đó tôi mới được bình an, ở tù như không ở tù. Mẹ vợ của ông thủ trưởng làm đồ chay đồ cho tôi ăn, quí trọng bởi vì bả đạo Phật, bả thương tôi lắm! Và cháu bả uống sữa, uống được sữa bả mừng. Bởi vì ở Vũng Tàu có một vị thiêng liêng nói rằng: *"Trong trại có một ông giống ông Di Lạc, ông đó có thể trị cho con nhỏ được!"*. Cho nên vì lý do đó, thủ trưởng mới sai lính tới gặp tôi. Rồi lên y như vậy, tôi chỉ châm có một mũi kim là con nhỏ tỉnh à, không có gì lộn xộn hết! Rồi tiếp tục bú sữa và mỗi ngày tôi tới tôi vuốt ve nó vui. Tôi hổng châm gì cho nó nhiều, lấy tay vuốt đầu nó thôi, nó khỏe. Thì tôi thấy cái chuyện tu nó rất hữu ích, trong lúc mình ở tù mà tâm hổng có lo gì hết á! Vui với tất cả mọi người và mọi người trong phòng đều thương quí mình. Tôi lại... đêm nào tôi cũng tiếp tục tu thiền mà nó chỉ có kẽ hở, cánh cửa chỉ có lỗ chút xíu để lỗ mũi hít thôi. Ngồi thiền vậy, đưa cái lỗ mũi vô chỗ hở đó ngồi thiền hít thở. 12 giờ khuya cũng kêu mình đi trị bịnh cấp cứu, kêu la ồm xồm. Lúc nào cũng có người lính xách súng kèm một bên. Thì có một đêm có một chú bị co-le-ra ỉa mửa. Tôi vừa châm vừa giặt quần áo vừa rửa đít cho họ cho tới sáng thì thằng đó nó mới tỉnh. Nó tỉnh rồi tôi yêu cầu

thủ trưởng phải thả liền, còn nếu không nó sẽ truyền bịnh cho những người khác. Cho nên chú đó mừng, vừa hết bịnh và vừa được thả. Ở trại cải tạo 3 tháng 1 tuần, bữa đó tôi trị bịnh giùm cho vị cán bộ mà tôi hổng biết đó là vợ của cán bộ. Trị nó khỏe, rồi anh đó mới lên ảnh can thiệp, ảnh nói: *"Phải thả ông này ra để về cứu dân"*. Rồi sáng ảnh tới ảnh cho tôi hay, nói: *"Tôi đã can thiệp được rồi! Ông sẽ bình an đi về, hổng có cái gì hết!"*. Tôi nói: "Can thiệp làm chi? Để tôi ở trong này tôi cứu dân tôi cứu dân chớ! Tôi đi về rồi ai lo? Trong trại này không có ai lo người hết á! Trước khi tôi tới là một ngày chết ít nhất hai người, rồi bây giờ tôi tới không có ai chết hết là thấy có hiệu lực rồi! Mà anh thả tôi về rồi làm sao? Ai mà là người tiếp tục giúp?". Rồi nó mới cho cái phép đặc biệt là: *"Anh muốn mỗi tuần anh muốn vô lúc nào cũng được! Tới ngay cổng là có xe ra rước anh vô để trị người ta nếu anh muốn giúp người!"*. Nhiều người ở trại cải tạo ra không chịu trở lộn lại, nhưng mà mỗi tuần tôi cũng ghé xuống tôi giúp.

Lúc cải tạo về thì tôi tiếp tục châm cứu giúp đỡ đồng bào miễn phí và giảng cho mọi người nghe để tự tu tự thức. Nhưng mà những người cải tạo về là sẽ được đi kinh tế mới, bắt buộc phải đi kinh tế mới. Mà người nào có hối lộ 2000 đồng thì khỏi đi. Mà trong lúc đó, tôi cũng quen mấy người công an cũng tới chơi với tôi. Họ hổng có thố lộ chuyện đó nhưng mà tôi biết xung quanh những người ở lối xóm tôi cũng là hối lộ $2000, họ được ở lại. Trong lúc đó tôi có nói rằng: "Không ai (ăn) hối lộ tôi được hết, động tới tôi thì tôi bỏ tù!". Tôi nói vậy rồi, vì tôi quen những ông tướng đến thăm tôi và cho tôi số điện thoại: *"Nếu người nào hà hiếp anh, anh điện thoại cho tôi là tôi sẽ cho lính tới bắt họ"*. Cho nên lúc nào cũng có sự khó khăn. Người tu muốn dứt khoát chuyện đời mà đời lúc nào cũng lôi cuốn. Khổ ở chỗ đó! Lúc đó nó sai công an tới nói: *"Có lệnh đưa anh đi kinh tế mới!"*. Tôi nói... tôi mới cắt nghĩa nhiệm vụ của công an là cái gì và nhiệm vụ của người tu là cái gì. Thì chú công an đó, chú mới viết cái báo cáo nói: *"Ông Tám là người tốt, phải giữ lại Ông Tám ở Quận 5"*. Nhưng mà tôi có nói: "Anh có nói cũng vô ích, anh có báo cáo người ta cũng hổng tin! Bị vì người ta đã hạ lịnh rồi người ta phải làm. Còn tôi á, tôi cũng có quyền sống của tôi. Xe của anh đúng 3 giờ khuya tới thì tôi mới bước lên xe đi, mà trễ 1 phút không đi là không đi!". Nói rõ với công an như vậy! Thì đúng 3 giờ khuya, mưa như dầm đổ vậy mà nó cũng tới, xe cam nhông tới... tới rước tôi. Trong lúc đó gia đình tôi: tôi, Bà Tám và cô Tuyết ba người, thì chúng tôi đem cái lò, một mớ than, một miếng ni lông với quần lót đồ vậy thôi! Mà cái xe 10 tấn, chúng tôi cũng bước lên xe đi. 10 tấn... mà đây chạy xuống tới dưới Vĩnh Trạch xa lắm. Tới đó rồi họ kêu tôi bước xuống thuyền đi vô trong sông lạch bên trong. Bà Tám nói là: *"Ông còn tin cộng sản nữa à? Đây rồi nó đưa ông đi bất cứ chỗ nào! Nó đưa như thế này làm sao mình biết đường ra?"*. Bả chửi tôi này kia kia nọ, tôi nói: "Bà tới đây là bà phải chấp nhận, hổng có thay đổi cái gì hết. Người ta sẽ an bài cho mình tốt và hổng có sao hết á! Mình là con người chớ hổng phải con chó đâu, sợ họ cái gì!". Thì lúc đó Bà Tám mới chịu đi theo. Xuống thuyền Bà Tám lo lắm: *"Xuống cái ghe chút xíu này mà nó đưa đi đâu, đâu có biết?"*. Tôi nói: "Bà chạy, chạy cũng hổng được! Tới giờ này phải bó tay, có chết cũng phải chịu!. Đi xuống, xuống đó nó đưa vô cái nhà, cái trường học rách nát, nghĩa là không có cửa. Tôi nói: "Hồi nào giờ ông Tôn Văn nói: ốc vô môn mới đi tới chỗ hòa bình mà bây giờ mình ở ốc vô môn; nhà hổng có cửa, còn gạch thì rách từ miếng hết, giường chiếu hổng có!". Thì trước khi xuống ghe đó, thì mấy chú công an nói là: *"Xe 10 tấn mà anh hổng có chở cái gì hết, uổng chưa? 10 tấn mà anh hổng chở gì hết xuống đây?"*. Thì tôi nói: "Tôi cũng chòng chèm với tuổi của bác Hồ Chí Minh, nhưng mà tôi là vô sản trước Hồ Chí Minh". Lúc đó công an nó mới: *"Lo cho Bác Tám đi!"*. Thì nó mới kêu tụi nhà giàu đem nệm, mền, giường nệm, bàn ăn đồ... đâu đàng hoàng đem qua nhà tôi đầy đủ. Tôi còn sang hơn lúc tôi ở Sàigòn, đồ đạc đồ mới toanh tốt lắm! Rồi đó, đồng bào đó là tôi mở ra tôi châm cứu miễn phí cho người ta. Người ta nói... có nhiều bà cụ tới nói: *"Tôi lớn tuổi rồi, tôi bảo đảm cho Ông Tám, gia đình Ông Tám không thể mất cái quần lót. Chúng tôi sẽ lo cho Ông Tám hết! Hổng ai động tới Ông Tám được! Mỗi ngày Ông Tám châm cứu và nói đạo cho tụi tui nghe!"*. Bởi vùng đó là vùng Hòa Hảo. Họ bắt đầu thương tôi lắm! Tôi là được lịnh đi núi Sập mà nó chở vô đó chờ núi Sập cất xong nhà, nó mới đưa tôi ra núi Sập. Thì lúc đi ra núi Sập, đồng bào nói: *"Ông không có lo một cái gì hết! Ghe chúng tôi, nhơn lực chúng tôi, cái gì cũng chúng tôi lo cho! Ông chỉ ngồi đó chỉ huy thôi! Chúng tôi rinh đồ đạc vô trong nhà cho ông đồ đàng hoàng!"*. Thiệt đồng bào họ nói họ làm, họ đem đồ ra tới ngoài kinh tế mới. Mà cái nhà đóng 2400 đồng tiền mới, nhưng mà cái nhà thì trống rỗng à, ở ngoài nhìn vô thấy người nằm. Làm vách tường mà như vậy là hổng có đứng đắn rồi! Cho nên tôi mới trở về Quận 5, tôi lên tôi gặp phường, tôi hỏi cho tại sao mà hứa với chúng tôi cất nhà đàng hoàng mà nhà như vậy? Thì ông này đổ thừa ông kia, ông kia đổ thừa ông nọ... rốt cuộc cuối cùng chỉ có một mình tôi ngồi đó, còn nhiêu người ta đi hết. Cơ quan làm việc như vậy đó! Chán nản quá, tôi mới về lại kinh tế mới. Thì từ kinh tế mới tôi mới mở ra

tôi châm cứu. Hằng ngày người ta chèo xuống, chèo ghe tới nhờ tôi giúp đỡ và họ ăn nằm ở dưới ghe mà họ để chờ tôi thức dậy để châm cứu cho họ, họ được khỏe. Thì mình thấy cuộc sống do mình tạo thành, chịu dấn thân cứu đời thì đời sẽ giúp mình, hổng có lo! Rốt cuộc rồi cuối tháng, Bà Tám mới móc trong túi ra, nói: *"Tui bây giờ tui có 1 ngàn mấy nè!"*. Ngàn mấy hồi đó lớn lắm à! Thì Bà Tám mới thấy Chợ Lớn bây giờ hổng có thịt ăn. Bả mua thịt heo bả kho cho một nồi rồi đi về Chợ Lớn phát cho những người lối xóm người ta hổng có thịt ăn. Bà Tám xuống dưới kinh tế mới làm cái gì? Là cả ngày chèo xuống đi chơi thôi! Chèo xuống phơi nắng đen lắm, vìa (về) bà con nói: *"Trời ơi! Nó bắt bà đi làm ruộng thảm thê như thế này, phơi nắng như thế này!"*. Bả: *"Ờ!"*. Thì họ thương, rồi bả phát thịt kho cho người ta ăn, vìa người ta ăn cơm. Cho nên cuộc sống của tôi ở kinh tế mới cũng sung sướng lắm! Nghĩa là các nơi tới thăm, Đà Lạt xuống thăm... Trái hổng tôi cũng có ăn, trứng gà thì đầy đủ! Rồi tỉnh lân cận có người ta tới thăm. Tôi ở đó thấy cũng vui, rồi hằng ngày có hai bên, căn nhà có hai cái hồ. Mình hằng ngày nóng thì nhảy xuống tắm, tắm khỏe rồi lên, lên rồi châm cứu. Chỉ có bây nhiêu đó thôi!

Rồi tôi có người bạn, trước kia người anh của y là thất nghiệp không có việc làm, tôi đem vô hãng làm, phát lương tháng 80 ngàn cho ổng ăn với đi chơi thôi! Đại diện tôi đi ăn nhưng mà tôi ăn hổng có hết đâu! Đãi khách nhiều quá tôi ăn hổng có hết! Thằng em nói là: *"Tôi phải mang ơn ông, tôi phải đền ơn!"*. Vì nó có tổ chức chiếc ghe vượt biên, nhưng mà cái người mà hợp tác đó hổng tốt. Thành ra ở dưới ghe người ta phản đối và người ta muốn giết thằng đó. Nói: *"Chỉ có Ông Tám xuống nói mới xong!"*. Thì tôi xuống tôi nói cái cuộc di dân vì tình thế mà chúng ta không có đồng nhất sẽ tạo cảnh giành giựt và giết chóc, khổ sở thêm. Vậy ta ở nhà còn hơn là đi vượt biên! Rồi mấy người đó nghe, rồi nó bầu tôi đi lên chọn máy đồ này kia ráp cho chiếc ghe tốt. Tôi mới giúp đỡ cho nó xong, rồi ra đi, rồi mọi người bình an. Chúng tôi đi có khuya 12 giờ, đi ra một chút xíu thì tôi kêu đưa tôi lái vì cái đầu tôi nó sáng lên... cái tôi chắc có chuyện: "Đưa tôi lái!". Rồi thằng tài công nó mới đưa tôi lái. Tôi lái một hồi cái có tàu nó tới nó cứu, tàu Tây nó tới nó cứu. Tôi hỏi: "Tại sao anh tới anh cứu tôi?". Nó nói: *"Tôi thấy chiếc tàu anh chìm, tôi phải tới cứu anh!"*. Thì tôi nói: "Tàu tôi đâu có chìm, tàu tôi có 3 cái bơm nước mà! Tôi chuẩn bị đi tới Úc Châu mà!". Nó nói: *"Tôi thấy tàu anh chìm mà!"*. Ông Captain Commandant đó Ra-pu-giê là người Pháp, ổng mới mời tôi lên cái phòng chỉ huy của ổng đó, phòng rất đẹp, và đánh điện tín về Việt Nam không có tốn một xu nào: *"Ông cần, đưa địa chỉ tôi gởi điện tín về Việt Nam, nói ông tới Pháp rồi!"*. Người ta giúp đỡ mình! Xuống tàu thì mới vừa nằm đó, cái ông bác sĩ dưới tàu, ổng mới là... Có một người xỉu đau tim, vô trong cầu tiêu đau tim nằm xỉu đó, hổng cách gì cứu kịp hết! Mới có một người đi theo, đi cùng chiếc tàu với tôi. Ông đó là Thái Phước Tấn, ổng nói là: *"Chúng tôi có một người châm cứu có thể cứu sống cô này!"*. Cái... kêu ông bác sĩ tới, trong lúc tôi nằm đó nó kêu dậy. Tôi nói: "Mình giải nghệ rồi, hết việc làm rồi! Xuống đây là ai cũng bình an là vui rồi!". Cái thì kêu tôi vô, vô tôi bắt mạch, tôi nói: "15 phút ông trở lại nói chuyện với cô này!". Thì đúng 15 phút, cổ tỉnh lại. Ổng tới nói chuyện, rồi ổng mới giao chìa khóa tất cả cái clinic này: *"Thuốc men trong clinic này ông sử dụng, ông tùy nghi sử dụng. Và bây giờ ông cần cái gì?"*. Thì ông Commandant ổng mới kêu ca-pi-ten mà lương thực lên trình diện tôi. Lên đứng chào đàng hoàng và tôi cần cái gì ổng supply cái đó. Tôi nói: "Tôi đang cần mấy thùng cam, mấy thùng bơm (apple), mấy thùng thuốc lá. Anh có thể giao tôi ngay bây giờ được không?". Đem lên, đem lên 6 thùng rồi tôi kêu mấy người khai bịnh, người nào khai bịnh xin thuốc cho thuốc, xin bơm cho bơm, xin cam cho cam. Mừng lắm! (Cười...) Ôm trái bơm hun! Người nào người nấy ôm trái bơm hun. Thì trong lúc đó, một ngày là ít nhứt phải phục vụ trên 200 người, toàn là bịnh từ trên bờ đem xuống thôi. Mà nhiều người hộc máu, tôi cũng châm cứu cho họ khỏe. Thì ông Commandant Ra-pu-giê ổng đứng, buổi chiều giờ này là ổng đứng ổng vòng tay coi tôi châm cứu. Ổng thấy lạ quá! Chỉ có bông gòn với alcolhol với cây kim thôi mà trị người ta thoát khỏi. Ổng lạ lắm! Ổng coi một cách rất si mê. Khi mà tới rồi đó, thì tất cả doctor người ta xuống người ta giúp tôi. Y tế của Phi Luật Tân xuống bắt tay, mấy bà sơ đồ xuống nói cám ơn và supprise (ngạc nhiên) những cái chuyện mà ông Commandant giới thiệu họ đó. Rồi cái... lên xe đi qua Manila ngon lành, mình nói: "Cú này thế nào cũng vô hotel!". (Cười...) Đâu có! Nó chở đi tới trại tế bần đó, Jose Fabella, trại tế bần main office ở đó á! Mà mình nằm ở dưới đất á; có dòi, phân nó ỉa ở đó có dòi, có thể chạy vô lỗ tai mình bất cứ lúc nào. Phải nằm, mệt quá rồi, ai cũng phải nằm ngủ đại đó thôi! Rồi qua bữa sau, tôi thiền tôi thấy người ta khổ quá, mình phải dấn thân ra cứu. Hỏi cứu cách nào? Lên sân-cot-mẹt (?), mấy người Tàu sân-cot-mẹt nói chuyện với họ. Họ buôn bán mà! Rồi lên sân-cot-mẹt gặp, gặp ông president đó, ông president cũng tử tế pha cà phê đồ cho tôi uống nói chuyện. Rồi ông Thái Phước Tấn là người Phúc Kiến, ổng nói: *"Tôi là người Phúc Kiến mà tới xứ Phúc Kiến anh hổng để tôi nói chuyện. Anh nói cái chuyện gì? Họ đâu có nghe anh!"*. Tôi nói: "Cái tướng của tôi người ta sẽ tới với tôi, còn

cái tướng của anh người ta hổng ngó đâu!". Cái tôi ngồi tôi phách đốc vậy chứ tôi có làm gì đâu! Tôi ngồi vậy cái ông president ra pha cà phê mời bắt tay, tôi uống. Rồi tôi nói tình hình vượt biên, tôi nói Việt Nam khổ thế nào, bây giờ người ta ra đây mong được sự giúp đỡ của quí hội, này kia kia nọ... Ổng sẵn sàng: *"Ông cho tôi cái list, tôi sẽ mời mấy người đó ăn cơm hết!"*. Họ Trần thì theo họ Trần, họ Lương theo họ Lương, họ Lê theo họ Lê, khai báo ra cái list cho ổng. Mời có ngày có giờ tiệc ăn đàng hoàng. Mà lúc đó là không có tiền, có đồng bạc hay 2 đồng bạc gì... hai đứa, hai đứa hổng tiền mà dám đi lên cái xe. Cái xe, xe mini jeep đó! Đi mà đi lộn xe, cũng tên đó mà nó chạy trật có một chữ mà vìa trại hổng được. Rồi mình đi đi thét... cái thằng kia nó mắc tiểu, nó hổng dám xuống xe. Xuống xe là mất á, bị vì nó đuổi mình xuống mà: *"Tới rồi mà anh hổng xuống, cứ ngồi hoài!"*. Tôi nói: "Cứ ngồi hoài, đừng có xuống! Mầy xuống là nhứt định nó hổng chở mầy về trại". Nói: "Tôi ở chỗ này, bây giờ tôi mới tới lần đầu tiên. Anh phải chở tôi về! Tôi đi... hết tiền rồi, tôi hổng có tiền đi nữa". Nó mới kiếm xe nó chở mình về tới trại đàng hoàng. Chứ nghe lời thằng đó là đi xin ăn ở Phi Luật Tân rồi! Cho nên cái cuộc đó vui, ổng mắc tiểu mà ổng hổng xuống xe. Ổng nói: *"Tôi chết anh nghĩ sao? Tôi mắc tiểu mà tôi xuống xe hổng được!"*. (Cười...) Tôi nói: "Anh xuống xe là mất à! Phải ngồi đó, ráng ngồi đó cho đến nơi mà nó chở mình đi tới chỗ đó, mới về. Mình giờ phút này mà không lì với nó là không có cách nào làm được hết!". Lúc đó là ở Manila có nhiều nhà giàu tới thăm trại, trước hết là bà Sin-ja bả biết nói tiếng Quảng Đông. Tôi nói chuyện tiếng Quảng Đông với bả, bả rước tôi đi về nhà. Về nhà châm cứu cho con bả, rồi bả cũng thích chuyện tu nữa, tôi nói chuyện tu bả nghe bả chịu. Rồi sau này bả mới mời tôi về nhà bả ở. Mà sáng nào cũng là bả... ngày nào bả cũng lái xe mới toanh và đánh phấn thoa son đỏ vô trại rước tôi. Đó là một người nhà giàu biết, rồi nhiều người nhà giàu sẽ biết. Chỗ này mời, chỗ kia mời đồ, nhà to cửa lớn lắm... mấy người đó! Lúc đó tôi giúp biết bao nhiêu người. Rồi họ cho quần áo, cho đủ thứ hết; cho tiền, cho quần áo, cho đủ thứ hết! Thì mỗi đêm, tôi về trại khoảng 10 giờ, thì trong phòng của tôi, những người đó phải ra lấy quần áo vô để phân phối tất cả mọi người. Ngày nào cũng đi xin đồ nhiều lắm! Sau này quen nhà giàu, chủ nhà băng đồ á, họ quen mấy cái xưởng sản xuất đường, sản xuất vải. Vải đem vải tới, đường đem đường tới, hãng gạo đem gạo tới. Cho nên bây giờ chị Thanh ở đây nè cũng có ăn gạo của tôi, chê gạo chánh phủ Phi Luật Tân mà ăn gạo của Ông Tám thôi! Kim Anh đồ đó, mấy người đó biết tôi tại Manila. Lúc tôi còn ở Việt Nam là cô Bê, tức là Tôn Nữ Hoàng Vinh, nó đi học du học đã xách ra 40 chục cuốn băng mà tôi giảng tại Việt Nam, rồi phổ biến làm cơ sở tại Inglewood và in sách "Thượng Đế Giảng Chơn Lý" cũng do cô Bê làm không. Con gái mà làm việc như con trai, suốt ngày suốt đêm lo lắng cho mọi người. Thì ở đó cũng ảnh hưởng được một số người tại xứ Mỹ. Còn Pháp thì có ông Lâm Văn Sĩ, hồi đó ổng chỉ cho Trịnh Quang Thắng. Trịnh Quang Thắng cũng phổ biến rất nhiều người, giúp cho nhiều người được cơ hội tu. Khi tôi sang Manila là Tôn Nữ Hoàng Vinh đã biết trước (xúc động...) có thông tri cho bà Mộ-bi. Bà Mộ-bi ở Manila bả tới thăm tôi, gởi tiền cho tôi. Trong lúc đó tôi nằm dưới đất, nằm ở trên nệm để trả lời thơ vào 1 giờ khuya cho tới sáng. Mình ngủ trong một cái chỗ nhờ đỡ, mấy người tế bần đó, mấy người đó là nhiều khi họ đái trên đầu mình cũng phải chịu. Họ bị cùi, họ đái trên đầu phải chịu lồm cồm dậy, lo lau chùi và tiếp tục trả lời thơ. Trong lúc mình không có tiền, chỉ còn 1 cắc bạc hay 1 đồng bạc muốn đi tắm, đưa họ 50 xu, (cười...) nửa chừng họ cúp nước, họ nói: *"Đưa 50 xu nữa, tôi mới mở nước!"*. Thì cái cảnh khổ cùng cực mình đã nếm rõ ràng. Cho nên bây giờ lúc nào trong óc tôi cũng nghĩ về người đau khổ, muốn cho mọi người sớm thoát nạn là vậy! Bà Mộ-bi bả tới thăm rồi bả dẫn tôi đi restaurant ăn, bị vì bả biết tôi từ tại Việt Nam, lúc nào tôi cũng đãi cả 100 người ăn, kể cả bạn đạo người Mỹ tại Việt Nam mà tôi dạy cho người ta tu đó, họ cũng đến ăn cơm với tôi. Cho nên bà Mộ-bi bả quí tôi và bả mời tôi đi ăn restaurant. Sau nầy có một lần, bả thấy tôi ngủ chỗ đó hôi thúi quá, bả chịu không nổi bả nói: *"Ông đi kiếm nhà đi, mua bao nhiêu tiền tôi trả!"*. Lời nói của bả! Tôi nói: "Tôi là người tu, không cần nhà, có chút đất đủ rồi! Tôi tưởng tới Chúa là được rồi, tưởng tới Phật là được rồi! Tôi không cần ở nhà tốt!".

(Sau khi Thiền sư Lương Sĩ Hằng và gia quyến được an toàn đến thủ đô Manila Phi Luật Tân. Bạn đạo khắp nơi tìm mọi cách rước Thiền sư và gia quyến sang cư ngụ tại Gia Nã Đại).

Anh Nguyễn Phượng Yêm mới viết thơ cho chính phủ Canada nói: ông này tới sẽ giúp ích cho xứ sở đồ này kia kia nọ đó! Thì bên Immigration bên đó nó mới gởi qua tòa đại sứ, tòa đại sứ mới gởi hồ sơ cho tôi, tôi điền rồi tôi mới đi được.

(Sau 13 tháng 1 tuần, vào ngày 19 tháng 12 năm 1979 Thiền sư Lương Sĩ Hằng và gia quyến rời Manila Phi Luật Tân đến định cư tại Montréal Gia Nã Đại. Bao năm tháng chờ mong, bạn đạo Vô Vi khắp nơi hân hoan đón mừng vị lãnh đạo tinh thần trên vùng trời tự do).

Thì mọi người liên lạc bằng telephone nói chuyện với tôi; muốn gặp tôi và muốn tôi đi Mỹ cho họ thăm. Thì

lúc đó cũng khó khăn, tôi lên tòa đại sứ xin phép, họ hổng cho, họ nói: *"Ông qua đây ở ít nhất 6 tháng mới xin phép đi được!"*. Rồi cũng đành phải chịu thôi! Sau 6 tháng tôi lên tôi xin họ mới cho. Cho... lúc đó tôi có đi qua Mỹ, qua Inglewood đó, chỗ cô Bê ở đó! Tôi gặp bạn đạo tại VN... rất cảm động! Khi viếng thăm bạn đạo là mừng, vì bạn đạo chưa tu khá thì còn trược, mà mình tu nhẹ có nhiệm vụ rước trược cho họ thì mình phải hòa tan với họ, trược họ mới giải. Cho nên tay bắt mặt mừng là vậy, thương yêu trong xây dựng! Cái đại hội đầu tiên là tôi muốn thực hiện đại hội để chứng minh cái pháp này có nhiều người thiền và để thiêng liêng bớt sự phá quấy. Cho nên lúc đại hội ở Long Beach cũng bị phá quấy rất nhiều. Thiêng liêng phá rất nhiều nhưng mà không làm gì Vô Vi được hết!

(Hằng năm Đại Hội Vô Vi được tổ chức tại nhiều nơi khác nhau trên thế giới. Năm 1998 Hùng Vĩ Giao Liên. Đại hội thế giới thứ 17 được tổ chức trên du thuyền, từ Vancouver đến Alaska).

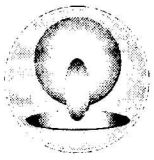
Hùng Vĩ Giao Liên là sự đóng góp rất lớn cửa bạn đạo để tìm hiểu nguyên lý của Trời Đất và nền tản văn minh đã giúp đỡ cho bạn đạo hiểu được nhiều điều quý giá. Sự mong muốn tôi đưa bạn đạo đi tới chỗ ổn định tự thức chớ hổng phải chỗ tranh chấp hủy hoại. Cho nên mọi người hiểu được những hình ảnh của Hùng Vĩ Giao Liên, dốc lòng đóng góp cho đại hội trong xây dựng thì mới tránh được nghiệp quả ở tương lai, mà ngược lại chỉ hại lấy tâm thân và tu không bao giờ tiến. Tôi ước mong mọi người hiểu được điều này, thực thi đúng đắn hơn và dẹp bỏ những si mê tranh chấp địa vị phàm phu, được gì? Tâm linh là chánh, cần xây dựng tâm linh nhiều hơn thay vì tranh chấp.

(Tuy tuổi đã cao nhưng Thiền sư Lương Sĩ Hằng vẫn tiếp tục đi thăm bạn đạo khắp nơi để giải đáp thắc mắc, khuyên nhủ mọi người nên kiên nhẫn nhịn nhục, dốc lòng tu hành để thân tâm được an lạc).

Bây giờ tôi nhớ lại những cái khóa của Ton-gon-lê, ban đó là tôi vui đã xa cách bạn đạo từ lâu nhưng tái họp. Mà bạn đạo bên Đức và bên Pháp dốc lòng tu cảm động lòng tôi, tôi mới dấn thân tận độ với những khả năng sẵn có của chính tôi thành tôi vui. Chính tôi cũng học hỏi không ít và bạn đạo cũng vui, đem lại một niềm tin vững chắc hơn ở tương lai của mọi người.

Tuổi trẻ tôi thích uống rượu, hút thuốc vì đó cho nên sanh bịnh. Tâm làm thân chịu, nhưng mình biết được việc làm đó không tốt, mình phải ăn năn sám hối sửa đổi.. Cho nên tôi mới bằng lòng đi thanh lọc những cái gì tôi đã rước vào thân và làm cho tâm thân bất ổn. Cho nên ngày hôm nay, tôi dấn thân thực hành điều đó và kết quả rất tốt. Tôi mong rằng mọi người nhìn tôi sẽ nhìn lại chính họ và ăn năn sám hối, tự giải tất cả những độc tố trong cơ tạng thì sẽ được khỏe mạnh và bình an. Những hình ảnh nhà thờ, chùa chiền đã xây dựng hình thành tại mặt đất là của quí của nhơn loại. Nếu chịu đến đó và truy lùng thực chất hình thành thì sẽ có kết quả. Cũng như tại sao chúng ta hành Vô Vi? Mang cái xác phàm lấy nguyên khí của Trời Đất sửa đổi nội tâm mới tiến tới được. Thì những người đời sau khi cực nhọc vào chùa thấy thanh thản thoải mái, lòng hướng về thanh mới giải được trược. Tu là phải tu như vậy mới là đúng! Đó là giây phút cảm động những hình ảnh thanh tịnh quá khứ và những người tu hiện tại có điển nên cầu nguyện và hướng thượng để cho hào quang chiếu rọi càng ngày càng sáng suốt hơn. Tôi nguyện tử vì đạo trước mặt ông (Tư) tôi phải hành cho tới ngày hôm nay. Tôi không ngờ ngày hôm nay tôi sống được 76 tuổi. Chính tôi nghĩ là bản thân tôi sống được 30 tuổi là cũng mừng rồi! Vì lúc ra đời bịnh hoạn nhiều, gia đình đông con khổ cực, hổng có gì có thể thành công. Mình nghĩ không có tương lai, cho nên mong chết sớm càng tốt. Nhưng đâu có dè sống tới ngày nay 76 tuổi mà còn đầy đủ tinh thần khỏe mạnh để phục vụ bạn đạo hằng ngày. Mỗi ngày trả lời biết bao nhiêu thơ từ để cho mọi người nhận được thơ được an vui. Tôi thấy việc làm của tôi ở đại học thế gian cũng không có những cái khóa này. Mà nhờ tôi niệm Nam Mô A Di Đà Phật nhiều cái trí tôi nó mở thì mỗi việc tôi mới giải quyết được thanh nhẹ và thông suốt không có khó khăn. Tương lai của Vô Vi là do hành giả mà thôi! Hổng có dốc lòng hành thì hổng có kết quả. Dốc lòng hành chỉ có hội tụ tốt. Ước vọng mọi người thoát nghiệp và tiến tới sáng lạng vinh quang. Khi tôi lìa đời rồi, người thế gian thế nào cũng nói về tôi, nhưng mà họ phải xét rõ: tôi nhờ cái gì tôi mới tiến tới tốt. Tôi nhờ cái pháp và tôi bằng lòng hành pháp tôi mới có kết quả. Những người kế tiếp muốn thì phải dùng những cái dung điểm này mới dễ tiến. Còn không nghe qua rồi bỏ chớ không có lợi lộc gì. Hình ảnh của tôi muốn để lại cho hậu thế, cho nên tôi nhắc nhở "Nhựt Quang Phật" là ánh sáng từ bi vô cùng, mà mọi người cũng nằm trong cái nguyên lý đó; có âm có dương và với hành cái pháp của chúng ta ở đây là chỉ hiệp nhứt nó mới bừng sáng. Hiệp nhứt cùng Trời Đất nó mới bừng sáng! Cho nên phải dầy công hành pháp mới có kết quả. Tôi là một người đi trước gặp nhiều trở ngại trong đời, phải khổ cực dầy công hành. Tôi mong rằng mọi người nhìn người đi trước, hành động của người đi trước mà tự thực hành tiến tới tốt, ở tương lai quả địa cầu sẽ yên vui.

(LƯƠNG SĨ HẰNG – VĨ KIÊN)

Thiền Sư LƯƠNG SĨ HẰNG đàm đạo với TRIẾT GIA về PHẬT GIÁO

Thưa ông Tám, có một điểm muốn hỏi ông Tám như thế này: trước nhất hồi trước mấy anh em có bàn luận với nhau về vấn đề thiền thì vào cái số tuổi nào là thấp nhất? Là vì tôi cũng thấy ở VN, cũng giống như ở Nhật Bổn, thì bên nhà Phật vẫn cho các chú tiểu dưới 10 tuổi vào chùa tu. Thì lẽ tất nhiên thiền chia Nam Tông, Bắc Tông hoặc là qua Nhật Bổn và các nơi khác cũng thế. Thì tôi có thắc mắc ở cái điểm là vào cái thời điểm nào, vào cái số tuổi nào thì con người nên tiếp xúc với tu niệm? Vì tôi có thắc mắc là về cái Tâm Thức, nếu mình so sánh với những nước tạm gọi là văn minh và những nước Phi Châu chẳng hạn; nếu mà Tri Thức có thể những cái nước này có thể cao hơn những người Phi Châu. Có thể là người VN cao hơn người Congo chẳng hạn, có thể gọi là người Tri Thức (trí thức). Nhưng mà Tâm Thức thì chắc gì tâm thức mình đã cao hơn tâm thức người Congo chẳng hạn. Đó là một cái điểm mình nghi ngờ! Cái điểm thứ 2 là về số tuổi, như ông Tám nói là căn bản cái đạo thiền của ông Tám là cái bước đầu tiên là mình tìm cái sức khỏe...

Dạ!

...Thì tôi nghĩ cái chuyện Sinh, Lão, Bệnh, Tử; đến thời gian mà bệnh không còn sức trong người. Chẳng hạn như ông Tám nói trước nhất cái bệnh về thể xác cũng phải 50-60 tuổi. Cái thứ 2 là đã trãi đời sống rồi mà cảm thấy chán đời nầy kia. Giống như con người bình thường khi nào gặp khổ thì kêu trời ơi đất hỡi: Trời ơi, Chúa ơi!

Phải rồi!

Ví như trước đó mà cộng sản chưa vào thì ít khi mà nghe Trời với Chúa với Phật, mà khi cộng sản vào thì thiên hạ bắt đầu kêu Trời. Hoặc là gặp cái cảnh thất bại thì nguyện đi tu, chán đời đi tu. Thì như vậy ở 2 điểm; điểm thứ nhất là khi thể xác mình bị bệnh hoạn mình mới nên tìm đường tu hay sao? Hay là cái việc thứ 2 là khi mình đã nếm mùi đời rồi, biết vinh nhục lên xuống rồi mình mới đi tu hay sao? Thì đặt trường hợp nếu mà mình tự tìm Tri Thức suốt 40 năm và đến khi đó thể xác mình bệnh hoạn mà mình đi vào đường tu thì có thể là có lý một phần nào. Có lý nhưng mà mình không biết đúng hay là không. Cái thứ nhất, cái thứ 2 nữa trường hợp những em bé mới sinh ra đời, nó 3-4 tuổi vào chùa tu chẳng hạn. Cái thứ 2 giống như trường hợp anh Sơn; anh Sơn anh nhất quyết là anh nói 5 tuổi, 6 tuổi – 10 tuổi... ngồi thiền được cứ cho ngồi thiền. Thì theo trình bày của ông Tám thì tôi hiểu như thế này: thì trở về cái Tâm Thức, căn bản trong đó ông Tám đề cao cái Tình Thương, cái tình nhân loại mà con người vẫn có, mà mình cố gắng làm sao mà trở lại cái tình nhân loại mà mình đã ẩn mang. Cũng giống như ông Tám nói mình qua đây mình đi học bài học. Bài học là làm mình nhớ lại những cái gì mà mình đã gây thù oán với anh em trong nhà thì mình nhớ mình hối cải v.v... Theo hồi trước tôi có đề nghị với anh Sơn: tại vì sao trước khi mình thiền, mình không để dành 10 phút theo cái luân lý, cái đạo đức của cái xã hội, cái gia đình mà đã giáo dục cho mình, mình ngồi mình suy nghiệm cái đúng cái hay của một ngày. Vì công việc của mình là trước khi mình ngồi thiền, mình phải như thế nào. Nếu như mà ông Tám đưa vấn đề là thiền đó mà thoát khỏi giai đoạn sức khỏe rồi đó, thì đến giai đoạn mà đánh thức lại cái tâm linh để trở lại cái Tâm Thức. Thì đến cái việc đó, nếu mà cái Tâm Thức mà khi ngồi thiền mà tạm gọi đánh bỏ mất cái Tri Thức đi là không suy luận, không suy nghĩ. Có nghĩa là đánh bỏ Tri Thức để trở về Tâm Thức. Thì như vậy, cái chủ đích mà ông Tám gọi là thiền để mà đạt lại cái Tình Thương mà mình đã đánh rơi hay hoặc là mình đã gây nhiều cái ngược lại cái Tình Thương mà đã sẵn có trong người mình. Thì như vậy mình có nên mà ngồi suy nghiệm với cái đạo đức, với cái luân lý của cái xã hội, vì mình chính người VN, của xã hội VN; một gia đình nào đó, gia đình đó dạy dỗ cho mình, xã hội đó dạy dỗ cho mình. Với vấn đề luân lý đạo đức đó mình ngồi suy nghiệm. Suy nghiệm xong, mình mới vào cái thiền. Có thể là có ảnh hưởng vào trong cái phần thiền định hay không? Hay là mình cứ ngồi xuống là mình thiền định là cái vấn đề là mình trở lại cái Tâm Thức là mình dễ dàng hơn?

Cho nên khi mà người ta bước đầu mà người ta bước vào thiền người ta học thiền, thì đừng có nói cậu bé, chúng ta bắt nó thiền nó thiền, không bao giờ nó thiền, nó thích nó mới thiền. Cho nên chúng ta biết cái cảnh luân hồi, nhiều khi một cậu bé nó đã thiền nhiều kiếp, ngày nay tự nhiên nó thiền mà hổng ai dạy hết nó cũng có thiền. Cái đó có! Rồi những cái chuyện kêu bằng ở đời buồn chán đời: *"Vì tôi quá động loạn mà gặp ông*

này mà ổng nói làm cái này thanh tịnh. Và nhờ những cái động loạn đó và tôi nhờ những cái chuyện người ta xua đuổi tôi, ngày nay tôi mới bước vào thiền môn mà tôi bước vào chùa tôi thấy hình ông Phật, nó thanh tịnh. Mà sao con chó nó rượt tôi muốn chết mà vô tới thấy ông Phật thanh tịnh là con chó chạy mất, nó hổng sủa nữa. Tôi thấy rằng cái thanh tịnh nó quí giá hơn. Vì tôi chạy cho nên con chó nó rượt. Nhờ con chó ngày nay tôi mới hiểu thiền". Cho nên cái thiền nó đưa con người vào thiền môn ở mọi hoàn cảnh như anh nói, đúng như vậy! Vì mọi trình độ khác nhau. Mà có người mà bây giờ tới 70-80 tuổi mà nói họ thiền, họ bác liền, không bao giờ họ nghe, không có lý do gì họ thiền: *"Bởi vì tôi có thiếu gì mà tôi phải thiền?"*. Vì họ chưa thấy cái họ thiếu, anh thấy không? Cho nên những cái lời anh nói rất đúng. Cho nên những người mà nói rằng tôi ngồi tôi suy tư rồi tôi thiền. Đó là người ta đã suy tư rồi! Khi mà người ta đau khổ người ta mới đi tìm cái phương pháp thiền. Người ta bệnh người ta mới thử coi cái này nó bớt không, nó khỏe không. Họ thiền thử họ thấy khỏe họ mới thiền. Mà có người họ thiền thử họ thấy bịnh hơn, họ bỏ họ không bao giờ thiền. Cho nên cái pháp là một chuyện, nhưng mà hành giả thích hợp hay là không là một chuyện. Cho nên anh thấy ngoài đường các loại xe hơi đang chạy, nhưng mà có người thích đi Mercedes, xe khác họ không đi, mà có người thích đi xe Toyota. Nhưng mà các loại xe cũng đến nơi, anh thấy không? Nhưng mà họ phân biệt ở chỗ đó! Cho nên cái tôn giáo nào rốt cuộc cũng qui nhứt, mà đường lối nào cũng qui nhứt. Kẻ không thiền kia nhưng mà tâm họ rộng lượng, họ suy tư sáng suốt, họ có thể quán thông mọi sự việc là họ đã tu lâu rồi, họ đã tu nhiều kiếp rồi. Ngày nay họ chỉ xuống trần có nhiệm vụ để thức tâm người khác với hành động sáng suốt đại lượng của họ. Có nhiều người không tu nhưng mà tâm tốt hơn người tu, rất rộng và may mắn nhiều hơn người tu. Đó, cho nên mọi trường hợp đều khác nhau, nhưng mà rốt cuộc cuối cùng rồi cũng qui về một tâm thức, "Vạn Giáo Qui Nguyên" và tùy theo cái trình độ tiến hóa. Có người bị địa ngục đầy đọa rồi mới chịu tu, và có người tu rồi hãnh diện chê bai người khác vẫn rớt xuống địa ngục. Cho nên cái bài học hỏi không ngừng nghỉ của nhơn sinh. Chúng ta mới xét lại trong cái thể xác này, và cái máu huyết của chúng ta luôn luôn 24 trên 24 không bao giờ nghỉ. Chúng ta nói nghỉ, không nghỉ được, phải làm việc mãi mãi tới hơi thở cuối cùng! Không có người nào được nghỉ hết thảy. Cho nên mọi trình độ khác nhau, anh nói rất đúng, xác nhận rất đúng. Cho nên mọi người suy tư nên thiền hay là không, hay là tôi tu rồi tôi bỏ cái Tri Thức tôi. Không đâu! Tri Thức do đâu mà có? Từ cái không động biến cảnh thành Tri Thức, bây giờ tôi trở về với không động thanh tịnh thì cái Tri Thức tôi nó dồi dào hơn. Khi mà anh lên cao tới cái cấp vệ tinh, anh dòm thấy cả quả địa cầu này. Anh rời cái này anh sẽ đạt cái kia, còn rời cái này mà cái gì không đạt là anh chỉ động không bao giờ tịnh. Cho nên cái luồng điển là cái chấn động lực của chúng ta muốn được thanh tịnh, anh phải gia tăng bội phần nó mới có thanh tịnh. Như ngón tay tôi đưa anh xem, mà tôi lắc thiệt mạnh thiệt mau thì anh đâu có thấy ngón tay. Nó phải có tịnh không? Mà cái chấn động lực của cái bóng đèn này, 2 luồng điển nó chạm với nhau vô cùng mãnh liệt nó mới có ánh sáng. Mà nó xuất phát từ đâu? Nó xuất phát từ tịnh, bây giờ nó bị động nó mới sáng. Mà cực động nó mới trở về tịnh, Hư Không Đại Định nó mới tịnh. Đó, nó sẽ đi tới không không gian, không thời gian. Thì biết lý Trời, thấu lý Trời thì đâu còn mê chấp nữa. Cái đó là trong Cơ Qui Nhứt nó phải đi một vòng. Ở thế gian thì luận đạo này, luận đạo kia, binh đạo này, bỏ đạo nọ... Không có cái đạo nào xấu, hành đi tới không là hành giả mà thôi. Cái người bước vào trong cái thiền môn, trong cái chùa đó tu lại làm cho cái chùa đó động là khen cái chùa không đúng cách, trình độ chưa đủ; hay là khen ông thầy không đúng cách, trình độ chưa đủ rồi ra ngoài gây rối cho tất cả mọi người, thành ra nó bị cái phản động lực chỗ đó. Cũng như ông thầy giáo mà dạy, rồi giáo sinh ra đường đánh người ta thì ông thầy giáo phải bị đòn là vậy. Cho nên cái đạo là do trong tâm, đạo là tự nhiên. Không nên làm thầy dạy đạo tại thế gian, làm bạn để nghiên cứu trao đổi tiến hóa nhanh hơn. Đạo là tự nhiên. Cho nên con người nhiều kiếp rồi tới đó họ chịu dòm cái hình ông Phật, họ cũng minh tâm thức giác và từ đó trở đi họ mới thấy. Chứ không phải có ông thầy gõ đầu họ mới tu, không phải vậy! Đạo là tự nhiên. Không cần chùa, nhưng mà người đó họ lại thấy được nhiều cảnh hơn. Họ thấy sự sai lầm của họ nhiều hơn, mà không cần ông thầy mách bảo. Cho nên đạo là tự nhiên. Còn chúng sanh ở thế gian thì ai cũng quí về sức khỏe, mà người nào bịnh hoạn mà đạt tới sức khỏe thì cái phương pháp đó cũng muốn cống hiến cho những người kế tiếp. Vì ở thế gian ai cũng mang cái tâm bịnh, giỏi thiệt giỏi cũng có cái tâm bịnh. Làm sao trị được tâm bịnh cho chính mình, thì chúng ta mới được khỏi qua những bài học "sanh, lão, bịnh, tử, khổ". Lúc đó chúng ta thấy cái bịnh là giá trị, cái bịnh thức tâm, cái bịnh để cho chúng ta trở về với ta và thấy ta sai và mọi người đều đúng. Khi mà nằm giường bịnh chúng ta thấy rõ rồi. Cho nên mọi người đều hung hăng, giỏi hơn ông cảnh sát nhưng mà cái giờ chót của 2 năm mới thấy rõ mình sai ở chỗ nào. Hai năm sắp chết thấy rõ hơn, muốn chuột cái tội, ở nán một chút để nói với thằng bạn rằng: *"Tao có lỗi với*

mầy", cũng không kịp ở lại. Cho nên những cái mà anh nói là rất đúng. Có người suy tư, không cần, không cần thiền, đó là thiền môn. Suy tư là thiền giác, suy nghĩ sự sai lầm của chính tôi, ngày nay có làm gì sai không, thì tự nhiên tôi biết được sự sai của tôi thì tôi đi tới chỗ quân bình của tôi rồi, trở về với thanh tịnh, người đó cũng thiền vậy. Cho nên cái phương thiền không phải là ngồi một đống đó kêu bằng thiền. Phải trở về với thanh điển và hiểu được giá trị của chấn động lực của luồng điển đó và trở lại với trung dung tiến hóa mới đạt được thanh tịnh và sáng suốt.

Dạ thưa ông Tám, là theo cái thiền của Phật Giáo, thì khi mà ngồi thiền đó thì đánh bỏ mất cái phần Tri Thức để đạt lại phần Thức của mình. Và cái phần cuối cùng đó thì tôi cũng được học hỏi... thì bây giờ tôi cũng chưa quyết định là cái phần điển dương và cái phần điển âm, đó là cái phần điển, phần cuối cùng...

Bằng điển...

Thì mà trước khi ngồi thiền là phải đánh bỏ cái Tri Thức hiện tại cũng có. Thì tôi mới đặt ra cái vấn đề là nếu mình dùng Tri Thức khi mình thiền thì Tri Thức đó nó có thể nhảy vào trong cái Thức của mình chẳng hạn hay không? Nó có phá rối mình trong lúc thiền, tức bỏ cái Tri Thức để trở về với cái Thức?

Không! Cái Tri Thức, anh phải nhờ cái cây gậy của Tri Thức để anh đi tới cái Thức. Cái Tri Thức là cái cây gậy của người đạo. Khi mà anh nói buồn tuổi, giận hờn, chán đời, đó là cây gậy cho anh đi về cái Thức. Nếu anh chán là anh mới bắt đầu truy tầm chơn lý, anh thấy không? Anh phải nhờ cái cây gậy đó. Như tôi nói con chó sủa, đó nó cũng cây gậy cho chúng ta đi. Cho nên anh phải nhờ cái Tri Thức này anh mới trở về cái Thức được. Rồi chúng ta ở trường đời phải ăn thua này kia kia nọ, đủ chuyện hết. Chúng ta nhờ cây gậy đó rồi chúng ta mới trở về cái Thức.

Dạ thưa ông Tám, những vị sinh ra mà còn nhỏ tuổi thì Tri Thức họ còn nhỏ thì chưa có. Bây giờ họ đến cái thiền đó, thì họ chưa có cây gậy để mà...?

Đâu! Hổng bao giờ họ chịu thiền. Vì anh có buộc cách mấy họ hổng có thiền vì trình độ của họ. Cho nên nãy tôi cắt nghĩa cái luân hồi, có đứa con nít mới có 5 tuổi hà mà bố nó đi chùa nó đòi đi theo, mà có đứa 10 tuổi mà bố nó đi chùa nó đòi đi Mc Donald.

Thì chính cái đó là cái Thức của nó ở vào kiếp trước chớ không phải cái Tri Thức hiện tại. Cái Thức của kiếp này nó khác với cái Thức của kiếp...

Cho nên trên cuộc đời này nó phải nhờ cái Tri Thức. Những người có Tri Thức là mắt, mũi, tai, miệng của nó, nó biết. Cái cuối Thức là cái cây gậy để cho nó tiến tới. Nếu nó không có nhờ cái Tri Thức làm sao nó sống? Mà nhờ cái Tri Thức, sau cái Tri Thức kích động và phản động nó mới trở về cái Thức thực trạng của nó. Ở chổ đó!

Không! Thưa cái trường hợp là chính đứa bé nó còn nhỏ mà cha ở trong chùa, nó đi theo và thằng em nó đi Mc Donald. Thì cái thằng đi trong chùa đó, có nghĩa là nó đang bị cái Thức của cái kiếp trước...

Chứ sao!

...Chứ không phải là cái Tri Thức của kiếp hiện tại...

Của kiếp trước chớ!

...Như vậy...

Đúng! Như vậy tôi đã nói nó tu nhiều rồi, cho nên nó mới thức. Mà nghe nói tới chùa là nó đi, anh nói tới chuyện tu nó thích nghe, mà có đứa anh nói chuyện tu nó hổng nghe.

Thì như vậy là ông Tám nói theo hiểu đó là cái Thức của kiếp trước nó quan trọng hơn cái Tri Thức hiện tại?

Nó phải nhiều kiếp rồi chúng ta tu. Cho nên Đức Phật phải bao nhiêu kiếp mới thành Phật. Chúng ta muốn tu tháng, đóng tiền tu tháng thành Phật, đâu có! Hổng có vụ đó, phải không? Bao nhiêu kiếp mà chưa dám nói thành Phật, chưa nói giải nghiệp. Phải giải trọn nghiệp mới là đi tiến về Phật giới, vẫn còn nghiệp mà! Nhưng mà Đức Phật đã nói một câu là "Nhơn nhơn giai thành Phật", nếu mình trở về với sự thanh tịnh sáng suốt mới biết Phật là gì. Chớ Đức Phật đâu có độc tài nói chỉ có một mình ta là Phật, triệu triệu ức ức chư Phật, không phải một người. Cho nên nguyên lý của chư Phật là thanh khí điển giáng sanh, xương sống đứng hấp thụ là vũ trụ cung Trời, một luồng điển âm và một luồng điển dương rõ ràng thanh tịnh.

Thưa ông Tám, trong vấn đề mà về Tâm Thức và Tri Thức, tôi muốn hỏi ông Tám một điều như thế này. Tôi rất đồng ý với ông Tám là cái người hành giả mượn cái Tri Thức để đi đến cái Tâm Thức. Tôi rất đồng ý cái điều đó. Nhưng mà đặt trong cái trường hợp khi mà cái người hành giả đó, họ từ bỏ cái Tri Thức để đi về cái Thức...

Cái Thức thanh tịnh.

...Như vậy khi họ bắt đầu trở lại đời hành đạo độ cho chúng sanh này thì họ trụ trong cái gì để mà giải thoát?

Họ vẫn trụ ở trong cái Thức thanh tịnh của mình...

Họ vẫn trụ trong cái Thức thanh tịnh...?

Nhưng mà họ cũng phải mượn cái Tri Thức để diễn tả cái Thức.

Như vậy tận cùng của cái đời hành đạo của họ khi họ từ bỏ cái thân xác, cũng như tất cả mọi người hay Đức Phật từ bỏ cái thân xác thì cái Tâm Thức

của họ họ đi về đâu? Và cái Tri Thức của họ họ đi về đâu?

Cái Tri Thức là của thế gian cũng như là bãi trường thi ở thế gian để cho họ cơ hội ăn học, còn trường học để họ học mà thôi. Còn cái Thức là đời đời bất diệt, mà tùy theo trình độ tiến hóa. Người tới Tiên giới và người còn tu tới đó nhưng mà còn phải xuống địa ngục học lại, qua một khóa nữa "tôi chưa đủ!". Rồi có người đi tiến tới Cửu Nhơn Quan để học lại, rồi mới tiến lên trên. Cho nên vô cùng tận, Phật Pháp vô biên, có câu đó!

Rồi chẳng hạn như trường hợp ngoài hai cái Tri Thức và vượt qua Tri Thức để vào Tâm Thức, và cao hơn cái Tâm Thức nữa thì đó là cái gì? Xin hỏi ông Tám cái điều đó.

Vượt qua cái Tâm Thức? Vượt qua Tâm Thức thì nó bước vào điển giới rồi! Cái điển giới là Thanh Định Tâm Thức. Cái tâm nó có nhiều giới; đây cũng tâm mà đây cũng tâm, và vượt lên trên cũng tâm. Qua khỏi không gian và thời gian, lúc đó mới là Linh Quang Chơn Tâm. Lúc đó làm việc nhiều hơn, hướng thẳng về trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ, làm một việc cho tất cả mọi việc. Cho nên tại sao Đức Phật ở trong rừng ở ngoài rừng mà ngồi nói mà mọi người tới đều nghe và đều thích nghe và mở tâm mở trí? Làm một việc cho tất cả mọi việc, là trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ.

...Tức cao hơn cái Tâm của cái Tâm Thức đó, tức là ông Tám có đồng ý rằng nó sẽ đồng tâm với tất cả với chúng sanh cũng với tất cả...?

Nó hòa tan với tất cả mọi trạng thái.

Nó hòa tan với mọi trạng thái?

Mọi trạng thái!

Tức là nếu như vậy thì như nãy ông Tám có nói Kinh Vô Tự, thì cái Kinh Vô Tự nó khởi từ đâu mà có?

Khởi trong sự hiện diện của Chơn Tâm. Sự hiện diện của chơn tâm, anh thấy sự hiện diện của chơn tâm. Anh có cái chơn tâm là sự sáng suốt. Và khi mà anh thấy cái Kinh Vô Tự là anh thấy cái cây nầy, mà anh dòm cái cây nầy là anh hiểu tất cả cả Càn Khôn Vũ Trụ cấu trúc từ siêu nhiên. Cái cây nầy không phải đơn giản mà có. Nó phải ở trong cái sự kích động và phản động của Ngũ Hành và nó sanh ra khí điển hòa hợp với thanh khí điển để tiến hóa đi lên. Và nó phải chịu đựng cái luật hóa hóa sanh sanh vô cùng tận không ngừng nghĩ. Cho nên nó cũng là từ cấu trúc từ siêu nhiên mà có. Chứ không phải mà chúng ta dòm chữ tự nhiên là đầy đủ đâu. Từ siêu nhiên mà có.

Vậy thưa ông Tám, trong đạo Phật nói là chịu trong cái sự gọi là: sanh, trụ, hoại, diệt.

Có chứ! Cho nên Đức Phật tu thành đạo rồi cũng còn cái nghiệp của chúng sanh. Cho nên Đức Thích Ca còn phải xuống thế gian cứu độ chúng sanh qua thể xác con người, qua âm thinh con người cũng là ở trong cái: sanh, trụ, hoại, diệt, trong trương trình tiến hóa để hỗ trợ chúng sanh tiến hóa.

Không! Ở đây là muốn nói Tâm Thức có chịu sự: sanh, trụ, hoại, diệt? Và ông Tám vừa nói rằng Đức Thích Ca cũng chịu cái nghiệp, nghiệp của chúng sanh. Tức là như vậy nghiệp của chúng sanh chứ không phải nghiệp của ông Thích Ca.

Nghiệp của chúng sanh.

Tức là Đức Thích Ca vì mang nghiệp của chúng sanh....

Cứu độ.

...rồi sanh cái nghiệp đó. Bất cứ Bồ Tát nào vì cái đạo hạnh Ngài cũng vì cái nghiệp của chúng sanh mà ra cái nghiệp. Chứ thật sự ra từ cái tâm của các vị đó không có cái nghiệp...

Không có nghiệp.

...Như vậy tự tâm lộng chơn như ông Tám vừa nói đó là Kinh Vô Tự, đã gọi là Kinh Vô Tự hay là Chơn Tâm thì theo tôi nghĩ nó không có cái vấn đề, nó không chịu trong cái định luật: sanh, trụ, hoại, diệt nữa.

Cái đó hỗ trợ. Nó không ở trong định luật đó nhưng mà nó hỗ trợ để cho mọi người thức tâm định luật của sanh, trụ, hoại, diệt. Cho nên kêu bằng hào quang chiếu độ chúng sanh. Có ở trong đó hết chớ! Hỏi khi mà nó sanh ra rồi trụ, hoại, diệt rồi nó mới hồi sinh. Anh thấy không? Nó là vô cùng mà! Chịu mà không chịu, cái Chơn Lý. Chịu mà không chịu là Chơn Lý. Trong sanh có tử trong tử có sanh mới là Chơn Lý. Cho nên người đời ở thế gian qua cái sanh rồi sợ tử, mà khi người ta tu thức rồi người ta thấy: trong tử có sanh tại sao tôi phải sợ? Mà sanh có tử tôi mới thấy đây là bài học! Vì nó chịu mà không chịu. Nói cái câu đó "chịu mà không chịu" là điển, điển không bao giờ bị cắt đứt và điển không bao giờ bị tiêu diệt, nhưng mà vật thể có thể: sanh, trụ, hoại, diệt. Ta mượn cái danh từ: sanh, trụ, hoại, diệt mà để cho chúng sanh thấy rõ rằng: luồng điển là vô cùng tận.

Vâng, tôi chấp nhận trên phương điện Hào Quang là nó không có vấn đề là không bị cắt đứt. Mà theo tôi nghĩ Chơn Tâm còn cao hơn cái Hào Quang nữa. Và trong cái Chơn Tâm từ nguyên thủy tất cả các vị Phật xuống tại thế nầy, vẫn bao giờ cũng dạy chúng sanh trở về lại cái Chơn Tâm. Bởi vì từ trong cái Chơn Tâm nó không sanh và không diệt, tức là nó đương nhiên nó không chịu cái định luật của sanh, trụ và hoại, diệt.

Nó vô sanh vô tử. Đúng!

Tất cả các nhà hành đạo hay nhà đi truyền đạo, họ đạt được cái đạo tức là họ trụ vào cái gì?-Trong cái Chơn Tâm đó và khi họ hành đạo họ trụ trong cái Chơn Tâm để mà làm chi?-Để họ không tạo ra những cái nghiệp nữa. Cho dù rằng họ mượn cái việc đó nghiệp của chúng sanh chăng nữa, thì việc làm của họ họ không có được tác động với cái tâm để tạo ra cái nghiệp...

Phải rồi!

...Bởi vì tự tâm không sanh không diệt...

Đúng!

...Kính thưa với ông Tám rằng đó: cái Chơn Tâm là không còn nằm trong cái vòng: sanh, trụ, hoại, diệt nữa.

Đúng rồi! Họ độ đó!

Đó gọi là độ. Cho nên tất cả các vị trước đây, Phật mà xuống thế luôn luôn trụ trong cái Chơn Tâm và không bao giờ tạo ra cái nghiệp như vậy, bởi vì thoát khỏi cái vòng lẩn quẩn. Do đâu mà các Ngài thoát khỏi ra các điều đó?-Là bởi vì các Ngài đã trụ trong cái Chơn Tâm bất sanh bất diệt.

Cho nên Ngài đến nhưng mà không đến, Ngài đi mà chả có đi. Đến mà không đến, mà đi chả có đi. Thì ra..., những người đó bất chấp nơi nào, mà nơi nào người cũng đến cũng độ. Cho nên hang cùng ngõ hẻm cũng biết ông Phật, cũng niệm Phật, hang cùng ngõ hẻm cũng nhắc tới Thượng Đế. Chớ không phải Thượng Đế ở chỗ đẹp rồi chê chỗ xấu. Mọi trạng thái là vậy! Mọi trạng thái là vô cùng bất diệt. Cho nên người tu phải thức tâm điều đó mới cứu rỗi được mình và không nao núng bất cứ tình cảnh nào. Nhưng mà phải nhìn nhận rằng mình còn thấp hèn và phải cố gắng học. Như ngày hôm nay tôi tu tới bây giờ tôi cũng chả thấy tôi tới đâu. Nói thì tôi hồi nào giờ tôi đọc kinh, tôi chưa đọc cuốn kinh nào. Tu bây giờ nó mở tới đó tôi học tới đó và tất cả quí vị đến đây, thì tôi nghĩ rằng thầy của tôi, tôi đang học. Hổng bao giờ tôi nói tôi đi dạy người ta. Cái câu nầy tôi không dám nói! Từ hồi nào tới bây giờ ở VN cũng vậy, nhờ vậy mà tôi lại học được cái Kinh Vô Tự. Bất cứ ở nơi nào đều giáo dục được tôi, và tôi thấy tôi học được rất nhiều.

Ông Tám cho biết rõ về vấn đề của ông Tám nói nhấn mạnh về vấn đề Kinh Vô Tự. Ở dây nếu nói Kinh Vô Tự thì là không còn vấn đề gì để mà nói nữa, cũng không phải mượn vào cái Kinh Vô Tự để mà đưa đẩy một chúng sanh nào hết. Đã gọi là Kinh Vô Tự thì không còn vấn đề gì mà nói nữa. Đó là tự chúng sanh tự con đường hành đạo mà đạt đến mà thôi. Đó là kinh mà không còn kinh nữa. Đó là muốn nói như vậy! Còn điểm hai nữa, xin hỏi ông Tám: Vô Vi nhìn nhận rằng con người có phần Hồn và đạo Phật không nhìn nhận cái vụ đó. Thưa ông Tám có đúng như vậy không?

Nếu mà đạo Phật nhìn nhận không có phần hồn đó, cái đó sai! Người dịch giả sai, chớ không phải đạo Phật sai! Đức Thích Ca nhập Niết Bàn lấy gì Ngài nhập Niết Bàn?

Tôi xin trả lời rằng: Ngài nhập Niết Bàn bằng cái Tâm Thức mà thôi.

Không bao giờ anh thấy hình hài của Ngài?

Không bao giờ!

Nói vậy thì tôi tu khác hơn là tôi cũng khổ hành và tôi luyện và tôi cũng có đảnh lễ Ngài. Vậy thì cái phần anh tu cao hơn chúng tôi.

Dạ không, ở đây không dám nói...

Tôi còn ở dưới thấp thành tôi còn thấy hình hài, và chính tôi có đảnh lễ Ngài trong lúc tôi tu đó là cũng khoảng chừng năm thứ 7 hay năm thứ 8, và tôi thấy rất rõ ràng. Do đó mà tôi từ Chợ Lớn đi xuống Đa-Kao không có mệt mỏi. Lúc tôi đi tìm ông Tư hỏi đạo không có phương tiện gì hết, bị vì tôi không nghĩ tới tiền nữa. Tôi đi từ Chợ Lớn đi xuống Đa-Kao nghe đạo, rồi từ Đao-Kao tôi đi bộ về Chợ Lớn không thấy mệt. Tôi thấy kỳ hiện đó thì tôi được Ngài độ tôi tới đó thì tôi xác nhận rằng Ngài: "Có".

Như vậy là ông Tám xác định rằng Đức Phật là...

Có thật!

...Không! Đức Phật có thật, điều đó nhìn nhận. Nhưng mà có nghĩa là cái ý hỏi ông khi mà Đức Phật rời bỏ cái thân xác phàm nầy, thì Đức Phật trụ trong cái hình tướng nào?-Ông Tám gọi là cái phần hồn.

Tôi gặp Ngài rõ ràng như vậy.

Nhưng mà...

Phần hồn Ngài cũng di chuyển như chúng ta. Rất rõ rệt, không thiếu tay chân mà âm thinh Ngài vẫn vang vang sáng suốt. Thì tôi chỉ đi tới đó thôi còn ngoài cái mà anh đi thì tôi chưa đi tới.

Bên nầy thì thiệt ra cũng không đi mà không có đồng quan điểm về ở cái chỗ là có phần hồn.

Chúng tôi chỉ có thực hành tới đó thôi. Còn tôi nói cái Kinh Vô Tự của chúng tôi hiểu là không phải viết văn ra chữ cho người ta học, nhưng mà để họ đụng chạm rồi họ thức, họ hiểu họ. Cũng như ngày nay tôi không có cuốn kinh nào mà dạy tôi phải đọc hằng ngày, nhưng mà tôi cũng thức và tôi cũng hiểu sự sai lầm của tôi. Thay vì trước kia cha mẹ dạy tôi, trong trường thầy giáo dạy tôi, tôi không thấy sự sai lầm của tôi. Ngày nay thì tôi phải thấy rõ sự sai lầm của chính tôi, thành ra tôi không bao giờ dám tái phạm sự sai lầm nữa, thì cũng đỡ được phần nào.

Vâng, tôi rất quan niệm điều ông Tám nói vấn đề đó. Theo quan niệm của bên Vô Vi thì ông Tám cho rằng Kinh Vô Tự là tất cả chúng sanh từ cái trường học phải đụng lấy từ cái bài học đó, đó là Kinh Vô Tự phải không?

Dạ!

Tôi rất đồng ý cái điều đó. Nhưng mà theo quan niệm Thiền, theo tôi nghĩ: Kinh Vô Tự không chỉ cho cái người hành giả đi đúng theo tất cả cái bài học đó thì đó là Kinh Vô Tự. Tôi không nghĩ như vậy! Tôi nghĩ rằng: họ phải trãi qua suốt cái đoạn đường nào đó, rồi khi họ bắt đầu nhìn thấy được cái Chơn Tâm họ, họ trụ được vào trong cái Chơn Tâm của họ thì bấy giờ họ đã bắt đầu nhận được cuốn Kinh Vô Tự.

Bị đây nói là Kinh Vô Tự là cuốn kinh không có chữ.

Dạ, là cuốn kinh không chữ.

Còn anh nói đó là thành đạo, siêu việt, cái đó khác. Còn đằng nầy chúng tôi còn đang trên hành trình học hỏi của cuộc hành hương của chúng tôi. Thành ra chúng tôi phải... bị người ta xử nhột, bị người ta hà hiếp, bị người ta ăn lấn, nhưng mà coi thử tôi có học chữ "Nhẫn" được không? Cái đó là nhắc tôi. Còn cuốn kinh có chữ kia cũng chẳng qua nhắc tôi sám hối và ăn năn. Và chúng tôi đang học cái Kinh Vô Tự là trực tiếp. Như tôi quen với anh, tôi đọc cuốn sách của anh, anh là bạn thân tôi, thế nào anh cũng thố lộ những cái chuyện tốt để anh giáo dục tôi hay là những chuyện xấu anh đã sửa chỉ đường dẫn lối, đó là thực tế hơn, và tôi đọc cuốn sách và tôi bỏ cuốn sách xuống tôi quên. Tôi cho Kinh Vô Tự là vậy!

Tôi quan niệm là khác, cũng như thế nầy: vấn đề mà Thiền tu mà họ gặp tất cả sự thử thách hay là những vấn đề trở ngại trên đường tu, nghịch cảnh đó. Thứ nhất, tôi quan niệm đó là do cái nghiệp. Thứ hai những cái đó theo tôi quan niệm đó không phải là Kinh Vô Tự. Cái đó là họ gặp phải những cơ hội đó để chi? -Họ quay được trở về cái Chơn Tâm của họ, thì chính bao giờ họ quay được trở về cái Chơn Tâm của họ, họ mới thấy rằng: tất cả mọi sự trên đời sống nầy nó không sai nó không đúng, nó không phải nó không trái. Tất cả cái đó là do bởi chịu cái quy tắc của đời sống xã hội đặt ra thôi, tất cả vấn đề con người đặt ra thì cái tâm nổi bật hơn những cái đó thôi. Thì tự đặt ra nằm trong tri thức, thì như trở lại hồi nãy nếu con người ta vượt qua cái tri thức vào tâm thức thì người ta nhận được cái Kinh Vô Tự. Kinh Vô Tự là kinh không một thầy nào truyền được cho ai cả...

Chứ sao!

...Chỉ có người hành giả tự tìm lấy con đường Kinh Vô Tự hay không mà thôi. Cho nên, tại sao bây giờ đưa ra vấn đề: hồi xưa mà Ngài Bồ Đề Đạt Ma sang bên Tàu và bấy giờ Ngài quay mặt vào tường 7 năm trời mà không nói...

"Cửu niên diện bích".

...Thì đó là tôi nghĩ tại sao ổng quay mặt vào tường 7 năm mà không nói? Thì tôi nghĩ đó là họ nhận được cái Kinh Vô Tự. Còn điều thứ hai muốn hỏi với ông Tám cái điều nữa là: đạo Phật không có đồng ý vấn đề xuất hồn, bởi vì không nhìn nhận hồn thì làm gì có hồn để mà xuất...

Phải rồi!

...Xin ông Tám xác nhận điều nầy có hay là không?

Nếu không có hồn thì không có địa ngục để làm gì. Giam ai? Xử ai? Cho nên địa ngục không phải một người nói lại, người Tây Phương cũng nói lại, mà người Á Đông cũng nói lại "Có địa ngục". Nhưng mà nếu Phật Lý nói rằng không có địa ngục thì thời gian họ sẽ đi đến địa ngục, lúc đó họ sẽ thấy. Cái đó người thế gian không thể chứng minh được. Cũng như chúng tôi thấy, chúng tôi xác nhận có phần hồn. Nếu không có phần hồn không có lấy gì giam xuống địa ngục. Những người hành tu tại sao bị hành trong Cửu Dưỡng Quan để làm gì? Quý vị tu cao hơn chúng tôi tức phải hiểu, cắt nghĩa cho chúng tôi biết Cửu Dương Quan là nơi nào? Cái chuyện chúng tôi thấy như vậy, học như vậy mà thôi! Còn bây giờ chúng tôi hỏi Cửu Dương Quan là nơi nào? Để làm gì? Để cho phần hồn học hỏi hay là để cho làm cái gì? Và địa ngục để làm gì?

Quan niệm của ông Tám cái địa ngục đây, muốn nói rằng nó có một cái nghĩa là cái cõi,...

Đúng như vậy!

... và trong cõi đó nó có những cái hình phạt cái nầy cái kia. Đó là quan niệm của ông Tám như vậy?

Đúng như vậy! Không phải quan niệm, sự thật như vậy!

Bởi vì mỗi người có cái quan niệm khác nhau.

Tôi không dùng quan niệm mà tôi thấy.

Như vậy, bây giờ trong cái thấy của ông Tám nói như vậy. Còn cái không thấy của tôi, tôi thấy như thế nầy: cái địa ngục, như thế nào gọi là địa ngục?- Con người ta sống trong những cảnh khổ đó mới là địa ngục. Và trong đời sống nầy có cái Niết Bàn lẩn lộn trong cái địa ngục trong cái xã hội hiện tại mình đang sống. Nếu mình tìm thấy được cái sự thanh tịnh, cái an nhàn thì không bị tất cả những cái tham, sân, si...nó khuấy, tức là mình đang ở trong thiên đàng. Cái cảnh địa ngục nó không có xa, mà không phải nó nằm tưởng bỏ cái thân xác nầy, mình thấy cảnh địa ngục. Theo quan niệm, cảnh địa ngục và

cảnh Niết Bàn nó nằm ngay trên trái đất nầy, ngay trong lúc mình đang còn sống đây. Có thể trong lúc mình đang ngồi nói chuyện với ông Tám đây, đó là cảnh Niết Bàn vậy!

Không phải!

Có thể như vậy! Nếu cái tâm mình cảm thấy...

Đây là một luận thuyết của anh mà thôi! Chứ kỳ thật trong thực hành nó không phải vậy! Cái luận thuyết mà thôi! Thực hành anh sẽ thấy. Từ ngày chúng ta được gặp đây, chắc một ngày nào chúng ta cũng bất ngờ sẽ gặp ở những nơi đó. Những nơi mà chúng ta nói không có rồi nó sẽ có. Mà ngày chúng ta không có thể rằng nói: *"Tôi với ông Tám có thể gặp ở Canada"* mà tôi có thể gặp anh ở Canada, nhưng mà chúng ta có rồi! Nhưng mà một ngày nào chúng ta sẽ gặp nơi đó, nó chắc hơn! Bởi vì sự văn minh phải có kiểm chứng, và kiểm chứng bằng cách nào? Phải tương ngộ mới là kiểm chứng! Và anh nói rằng: "Niết bàn nơi đây", tôi thấy hổng có! Còn có sự tranh chấp làm sao có Niết Bàn? Anh thấy không? Cho nên cái tâm động, thần tri, tâm con người động thì có thể biết được. Anh thấy không? Cho nên cái Niết Bàn nó khác anh à! Chúng ta phải đi tới.

Kính thưa ông Tám là...

Không dễ gì đến đâu.

Hồi nẫy có nói rõ vấn đề Niết Bàn là cái gì tìm được trong trạng thái thanh tịnh.

Trạng thái thanh tịnh không phải kêu Niết Bàn. Khi mà anh tìm tới trạng thái mà anh cho là thanh tịnh đó là trình độ của anh thanh tịnh thôi! Còn trình độ thanh tịnh của Niết Bàn khác: Siêu Giới. Anh hiểu chỗ đó không? Cho nên cái trình độ mọi người hiểu khác. Cũng như cái luận thuyết của anh ở trình độ nầy đúng theo trình độ nầy mà thôi. Còn cái mà anh kêu bằng Kinh Vô Tự vô thinh vô sắc, chúng ta đây còn hữu thinh hữu sắc. Anh thấy không? Và đi tới vô thinh vô sắc thì nó thế nào?-Thì chúng ta chỉ tương ngộ mà thôi!

Tôi đồng ý với ông Tám, cõi vô sắc chỉ còn vấn đề đó. Nhưng mà tôi muốn nói cái trạng thái mà khi mình từ bỏ được tất cả những cái lục dục ở cõi trần gian nầy thì nó cũng nằm trong một trạng thái của cái cảnh Niết Bàn vậy? Bởi vì trong sự thiền mà...

Nó chưa đâu. Nó chỉ mới tới Thanh Giới anh à! Niết Bàn khác! Những người thiền sư mới đạt tới Thanh Giới là đại phước rồi! Tôi nói thiệt anh biết. Còn Niết Bàn khác hơn. Sự diễn tả bút mực thế gian không nói được! Trí óc thế gian không tả được! Nhưng mà đi đến đó sẽ thấy. Cho nên Đức Phật đã để lại bao nhiêu kinh sách nhưng mà người ta tìm chưa ra Đức Phật nói gì? Chỉ cầu xin Đức Phật dẫn con đi. Chừng nào mới đi được? Mình phải đi tới mới thấy. Trước kia tôi cũng là một thằng ngỗ nghịch nhất, ông Tư ổng đảnh lễ Đức Thích Ca, tôi không tin điều đó. "Tôi là người thế kỷ nầy, không phải người tin bá láp"-nói trước mặt ổng. Nhưng mà tôi hành tôi mới thấy. Trong lúc tôi thấy rồi, tôi mới thấy rằng mình là một thằng tống cao ngạo mạn, chấp ta ngã mạn. Sai! Ngày nay tôi phải quỳ luôn luôn trước mặt ông Tư. Rồi từ đấy, tôi kinh ngạc vô cùng, mà trong lúc đó tôi kỳ thị ông nầy: "Trình độ nhà quê, nói bậy không trúng. Văn minh mà đâu có phải nói bậy!". Ổng còn nói tôi một câu như thế nầy: *"Tôi sẽ đưa bạn đi khắp năm châu"*. Càng không tin nữa! Tôi không có đồng xu mà! Lúc đó, "Tôi đi bộ từ Chợ-Lớn đi tới Đa-Kao mà ông còn nói cái điệu nầy là cái chuyện không thể nào tôi tin được! Bây giờ có đập chết tôi không tin. Nhưng mà tôi lỡ thấy có một luồng điển của ông phóng sáng từ ở đây ra mà tôi theo mà thôi!". Tôi còn ba hoa giảng lại cho ổng nghe, ổng còn: *"Dạ, cảm ơn bạn!"*. Tôi nói: "Ông nói cái điều không thể tin. Tôi bây giờ không tiền. Tôi là muốn bỏ xác muốn chết đi. Tôi đi bộ từ Chợ Lớn xuống đây cũng nghe ông giảng có mấy câu rồi tôi đi bộ trở về. Thì tiền đâu mà tôi đi khắp năm châu?". Ông nói: *"Rồi bạn sẽ thấy!"*. Tôi hổng bao giờ tôi tin, bởi vì luận thuyết tôi đã nghiên cứu: không thể nào có vụ đó! Một ngày đó tôi tu thiền, tôi ngồi thiền, ổng cười ổng nói: *"Bạn ráng tu đi rồi công ăn việc làm nó có cho bạn, bạn phải làm chứ không phải tu hoài như vầy!"*. Tôi tu 3 giờ sáng, ăn trái cà chén cơm thôi, không làm phiền gia đình, bởi vì toàn gia đình chống đối nói: tôi *"Tu tà pháp, nghe lời ông già chết!"*. Tôi chỉ ngồi một góc tôi thiền thôi! Vì tôi thấy một thời gian thấy tôi ngồi trong máy lạnh làm việc cho hãng Mỹ. Tôi mới kêu bà Tám tôi nói rằng: "Tôi làm việc trong hãng Mỹ bà Tám. Bà cho tôi ở sau lương bà lãnh chứ không phải tôi lãnh". Bả nói: *"Ông nói bậy, tôi đưa ông vô (nhà thương) chợ quán. Ông ăn rồi ông ngồi chỗ vậy mà ông nói!"*. Tôi nói: "Thôi tôi không dám nói nữa". Rồi qua bữa sau, người bạn nó dẫn tôi xuống hãng Getz Brothers kêu tôi đi làm. Mà tôi làm gì mà dẫn? Tóc tai thì dài, quần áo lôi thôi. Nó dẫn uống café, nó dẫn xuống Getz Brothers, nó gặp ông giám đốc đó ổng biết nói tiếng Pháp: *"Mai anh tới làm, xong hết rồi!"*. Tôi hỏi: "Cái gì xong? Tôi có đút đơn xin ông việc làm không?". Ổng nói: *"Mai anh tới làm"*. Tôi mới mau mau tôi chạy lên tôi hỏi ông Tư, tôi hỏi: "Làm cái gì trong hãng đó mà ông nói tôi sẽ có việc làm rồi bây giờ tôi cũng thấy có điều đó mà bữa nay tôi mới nói cho ông nghe". Ổng nói: *"Bạn cứ đi làm, tôi sẽ đi làm với bạn. Bạn đi làm tôi đi làm với bạn hàng ngày!"*. Tôi nói: "Làm cái gì? Ăng-lê hổng biết làm cái gì? Tôi không biết Ăng-lê làm sao tôi làm?". Vô nó đưa tôi cuốn sách dầy như vậy, ngồi bàn đó, nói: "Làm cái gì? Ông Tư kêu sao tôi làm tôi biết

làm sao? Chắc chừng 2 ngày nó đuổi à! Nó thấy tôi nhà quê nhà mùa vầy làm cái gì?". Rồi tôi ngồi đó tôi cứ đối diện với cuốn sách: "Khó chịu quá!". Tôi ra tôi nói: "Có cho lương tôi?"_*"Bảy ngàn rưỡi, ngàn rưỡi tiền uống càfé!"*. Mà mình tu uống café cái gì? - "Ngàn rưỡi tiền cho thêm, vậy tôi mượn chiếc xe hơi tôi lái được không?". Nói ông Tư, tôi nói: "Chắc làm 2 ngày nó đuổi". Ông Tư nói: *"Đừng có lo! Hồi nầy bạn làm xếp!"*. Làm sao tin? Trong lúc không biết tiếng Ăng-lê làm sao tin? Tự nhiên tôi ngồi đó, ổng nói: *"Bạn đi làm, tôi làm với bạn!"*. Bất ngờ đầu óc tôi đi lên xếp hỏi: "Ngồi đây chi?". Nói vậy đó! Thì thằng xếp mới nói: *"Vô trong phòng lấy xăng-xi ăn-cot (?) ra bán chứ ngồi đó làm cái gì?"*. Mà mình đâu biết tia lia te le là cái gì? Đâu có biết! Vô tôi lấy hộp keo vậy đem ra phòng thương mãi kiếm ông chủ tịch: "Cái nầy cái gì vậy? Tôi bây giờ tôi làm hãng nầy, mà bây giờ kêu tôi bán tôi biết đâu bán. Ông chỉ tôi chỗ nào bán". Bây giờ ổng ở phòng thương mãi, ổng mới đưa tôi cái list (danh sách) gặp ông nầy ông nọ. Tôi gặp mấy ông đó, té ra mấy ông Tàu hết, tôi nói: "Ổng hổng nghe thôi ông làm sư ông chỉ cho tôi". Ổng nói: *"Ồ! Cái hãng nầy là hãng ăn cướp. Sao anh vô hãng nầy anh làm? Tụi nầy là tụi ăn cướp không hà!"*. "Cha, ăn cướp gì?". _*"Nó chuyên môn kêu người ta đặt cọc rồi nó lấy tiền của người ta luôn!"*. "Mà hãng lớn mà! Hãng cả trăm năm lịch sử tại sao lại ăn cướp?". Tôi mới về viết bản báo cáo bằng chữ quốc ngữ, tôi biết chữ gì đây bây giờ làm sao? Nó đem nó dịch ra nó coi. Nói: "Người ta nói hãng nầy là ăn cướp nè!". Người nói thật mà, người tu!-"Bây giờ anh muốn thì anh phải cho tôi làm đặc biệt và anh cho tôi một người thông dịch chữ Mỹ cho tôi há? Nếu làm đúng chương trình thì bán được". Dám nói như vậy đó! Thì nó dịch ra: mướn một cô từ Mỹ về dịch cho tôi đưa vô, rồi ông chủ nói: *"Anh độc lập làm riêng, không có lệ thuộc mấy người đó. Anh làm trong 3 tháng không được thì tôi cho anh nghỉ!"*. "Chính tôi không có xin việc. Ông cho nghỉ bây giờ cũng được. Tôi không có cần thiết, tôi hổng phải đi xin việc làm. Bị vì hồi nào giờ, tôi buôn bán tôi làm chủ tôi không có đi làm". Ổng nói: *"Không, không.. anh cứ việc làm, anh cứ việc làm đi theo chương trình của anh"*. Thì tôi viết thư đi Mỹ, Mỹ nó gửi ecxăn si don (?) qua tôi bán được à! Người ta thương tôi người ta giúp tôi, rồi tự nhiên ai cũng thương hết, tới giúp tôi tôi bán được. Rồi cái ngày hôm nay tôi đi chuyến nầy là chuyến thứ ba vòng quanh thế giới. Tôi càng sợ ông Tư nhiều hơn. Và bằng chứng là những người còn ở VN nghe có ổng nói như vậy! Sau giải phóng thầy Hai Sa-Đéc lên nói tôi: *"Thầy đã nói vậy, là chắc chắn ông phải rời khỏi VN!"*. Thì đúng như vậy, tôi đã rời khỏi VN, và tôi đi vòng nầy là đúng hết rồi, tôi đi các nơi hết tôi về đây. Cái chuyện là tôi không có thể tin với cái đời nầy. Cũng như hồi xưa mấy bà Thái Hậu nói: máy bay bay trên trời đem xử trảm. Ngày nay máy bay bay cùng. Đó, thì cái chuyện đó là cái chuyện đầu óc khoa học bây giờ không ai tin đâu. Không có thể tin được!

Nghe ông Tám nói rằng... riêng cá nhân tôi, chúng tôi còn rất nhiều chuyện còn kỳ diệu hơn bản thân ông Tám nữa: có thể biết trước mọi chuyện xảy ra... mà không có giải thích. Nhưng mà riêng tôi, thì mà thấy Phật thì chưa bao giờ thấy, nhưng nghe ông Tám nói là đã thấy Phật rồi, thì tôi xin hỏi một câu Phật là gì?

Phật là một vị Phật rõ ràng, một vị Thích Ca rõ ràng.

Là một người?

Một người, mà trước mặt Ngài là cây Thánh Giá.

Phật là một người trước mặt ...?

Một Đấng bằng điển hình rõ ràng.

Thì như vậy tôi đã gặp một người, cho tôi biết là cũng đã xảy ra một chuyện trong đời 15 năm là nó đúng hoàn toàn mà không có phải thật.

Đó là Phật Sự.

Có thể là một cái ma quỷ.

Không, ma quỷ khác! Ma quỷ không biết cái chuyện tương lai.

Dạ tôi xin thưa ông Tám rằng là: thật Hào Quang ra hiện tại tôi không biết đúng hay sai nhưng cũng như lời hồi trước chỉ vẽ thôi. Mình phải cầu xin 7 vị, và điểm đời thứ 7, bậc thứ 7 điểm Phật, và cầu xin 7 vị trên thế giới nầy. Cái giới đó nếu mình tạm cho là có một cái hình hài đi nữa thì cái đó phần vị thanh, mình có thể quan niệm cái của phần vị trược. Mà trược thì càng dễ thấy hình hài hơn phần vị thanh. Vị đó không có hình dáng giống như là.... Mình thử trở về môn tử vi chẳng hạn: định nghĩa con người sinh ra là cái gì?-Con người sinh ra, định nghĩa là bởi tất cả luồng ánh sáng rất bé nhỏ. Phần đông tiếng Trung Quốc gọi là tử vi là cái tia sáng rất bé nhỏ. Và nó cùng chào đời với tia sáng đó chiếu vào mình và nó cho mình một cái lá số suốt cả cuộc đời. Thì cũng có thể giải thích cái tia sáng đó hội tụ và nó tạo một cái hình hài và có một lá số, đến ngày nào chết ngày nào cười.v.v..Cho nên có thể tạm gọi là như vậy, nhưng mà cái khí đó trở thành trược, nó xuống cõi đời nầy đương nhiên là trược. Nhưng mà mình cho cái vị Phật Thánh Thần là những vị cao. Phải chăng khi mình nhận diện được họ, họ mới vào tầng vị trí thanh, mà vào vị trí thanh mình nhận diện họ vẫn hữu hình. Chớ không có thể nói họ vô hình được. Thì những vị đó có thể là mình lẫn lộn, chính

tôi gặp mà tôi cũng nghi. Tôi nghi ma quỷ chứ tôi không nghi Phật. Tại vì trược chứ không phải thanh. Thanh không phải như vậy!

Khi mà ma quỷ rất dễ cho anh...

Không gặp, nếu mà nó hại mình..

Không có! Rất dễ cho anh nhận diện. Khi mà anh đương thấy đó là một vị Phật, anh vẫn vững bình tĩnh, không bao giờ tin đâu. Tôi thấy không bao giờ tôi tin. Tôi cũng có như anh nghi như vậy, nhưng mà chỗ tôi đi khác. Đi tới chỗ thanh nhẹ, mà vô trong sự diện kiến cũng khác. Cái hào quang của Ngài túa vô trong toàn thân của tôi lúc tôi quỳ xuống. Anh phải thấy cái giá trị chỗ đó. Còn con ma mà nó hiện ra một vị Phật nó khác. Nó nặng lắm, nó không có giống như cái đó đâu. Người ta có hào quang túa khi anh tới đó là tất cả những cái gì của anh là phải quên hết. Thanh nhẹ vô cùng, thay đổi nhẹ nhàng sáng suốt.

Ông Tám nói rằng nó có những cái lý gì đó để cho mình thấy tức là không phải con mắt của mình.

Không! Cái hồn mình phải xuất.

Rồi, cái hồn xuất mà có thấy hào quang đi chăng nữa là đã có một cái gì xảy ra như vậy, thì đương nhiên là hữu hình chứ không phải vô hình. Mà hữu hình thì luôn luôn là trược...

Nó luôn luôn trong vô hình là hữu hình.

...Nếu như vậy nó là sai.

Không! Không phải trược đâu! Bởi vì anh nói đây là cái điểm linh quang. Anh nói là điểm linh quang nhưng mà nó có hình. Mà cái hình đó nó hiện tùy theo trình độ của hành giả. Cũng như trình độ tôi tới đó tôi thấy rõ như vậy! Nhưng mà sau nầy tôi tu cao nữa, tôi lại không thấy nữa và tôi muốn thấy nó phải có. Kêu bằng "Thiên lý vạn hóa".

Tôi nghĩ nếu mà ông Tám tu lên một bậc nữa thì cái đó không thể thấy mà phải...

Không còn thấy nhưng mà muốn thấy nó phải có.

Nhưng mình không muốn thấy...

Không, anh muốn xét lại là nó có hết. Có hết trong cái computer có hết, không có chỗ nào không có. Anh đi lên trên anh coi cái brochure của Thượng Đế có hết. Cái tình trạng của thế giới nầy thay đổi chỗ nào anh thấy hết. Anh đọc ở đó. Anh đi tới một chút anh thấy rõ. Không phải không có Phật, không có Tiên. Có rất rõ ràng! Tôi đi dự cuộc họp của Thiên Tiên: 4 ông vừa tới, tôi thấy cái bàn là tôi rình rồi coi họp nói cái gì? Tới cái là rồi, mình thấy tới cái là rồi. Coi trình độ người ta nhạy cảm ghê không? Mình không có thể nào mà xen vô trong đó nghe được. Hồi đó là trình độ tôi còn nặng hơn bây giờ. Bây giờ thì tôi khỏi cần những cái đó tôi cũng biết được.

Thưa ông Tám, vị sư là đi gần 2 tháng rưỡi trời để tìm một vị đó. Cái vị đó là tu ở Thất Sơn. Thì nói để cho ông Tám chứng kiến, đây là tôi nói sự thật thôi. Thì cô đó có một cái bướu cổ lớn lắm. Anh đó trẻ hơn bà ta. Nhưng khi học thầy, thì anh làm ở quân cụ anh mới xin phép với thầy đại rằng: "Thầy xin phép cho con xuống núi" thì ông thầy cho về. Khi anh về anh bị nhập bình thường. Thì đến năm 1978, thì bắt đầu nhập lại lần đó ở Huế. Ông Tám tưởng tượng một cục bướu lớn chừng thôi, anh ta cũng nuốt mà nuốt sống nha, nuốt nốt! Chừng khi mà anh làm lễ, anh cầm một cái kim, một củ hành ta với chung rượu, thì nội trong vòng 3 phút cục bướu bay. Thì tôi ngồi tôi mới hỏi ảnh trong một đêm rất khuya vì phải chở anh tới 3, 4 giờ sáng. Có nghĩa là cái hòm để bên cái xác nằm bên tỉnh đầu dậy. Thì tôi hỏi thật sự ra ảnh mới nói dẫn chứng: "Vị nầy sắp chết rồi, rồi tui triệu vị tổ về, vị đó mới mau mau về". Thì tôi nghe anh nói tôi chỉ nghe vậy thôi. Anh chữa, nói thật ai vào lấy 5 ngàn đồng cả bệnh và xà phồng. Và tôi đi từng đi với anh quá lâu ngày tôi mới hỏi: "Vậy thì anh theo Phật hay theo ma, anh nói thật với tôi đi?"-Ảnh mới nói: "Đó cũng không phải Phật, cũng không phải ma, nhưng mà một vị thuộc hàng thứ 7, vị trẻ lắm". Thì tôi mới hỏi ảnh: "Nếu vậy thì anh thờ ai?". Thì kể cho ông Tám nghe thế nầy cũng được: nếu nhà mình thờ Phật thì anh vô: "Chào chị chào anh". Vô gặp Chúa, Đức Mẹ thì: "Chào chị, cho tôi chữa bệnh cho gia chủ". Thì tôi không nghe ảnh nói, nhưng mà ảnh đọc cái chú tôi nghe cái chú cũng giống như là chú của Tin Lành. Thì anh vô thấy Chúa thấy Phật toàn là chào anh chào chị không hà thì tôi nghi rồi, tôi nghi anh nầy có cái gì rồi. Nhưng mà đúng 2 tuần rưỡi thì bắt đầu không còn thấy ma bắt nữa. Thì theo ông Tám nói như vậy ai là người nhập vào?

Không, thường thường những vị mà minh sư về điển của Lưu Ly Quang Phật cũng thường xuất hiện ở VN. Bây giờ cũng có nhiều người vậy. Có một đứa nhỏ bây giờ nó đang ở bên Đức 6 tuổi, ở VN nó đi máy bay thẳng qua bên Đức. Nó chỉ rờ thôi hà.. hết! Điển của Lưu Ly Quang Phật chứ đâu. Điển của Lưu Ly Quang.. nó chỉ rờ thôi. Ai bệnh nó tới nó rờ. Ở VN nó nói: *"Tôi qua đây đi Canada sẽ thăm ông Tám"*, nhưng mà chưa bao giờ quen với tôi.

Cái sự thật thứ hai là: bại tay và xụi tay đó là một vật thường và xoa một cái hết. Thì chính là bác sĩ Nhật nó vây xung quanh, mà TV nó đến. Thì như thế là như thế nào?

Hổng có đâu! Cái đó hổng có sự thật. Tôi đã đi khám phá tận nơi rồi.

Tôi muốn nói là thế nào cái trường hợp đó với bên Phật giáo không bao giờ xảy ra những chuyện như vậy.

Cái đó khác, cái đó thuộc về trị bệnh. Còn về bên Phật giáo khác, Phật giáo thuộc về Văn Phật.

Tôi muốn nói những cái bình thường đó cho là huyền bí, huyền hoặc. Những cái đó không bao giờ xảy ra trong Phật giáo, tại sao lại xảy ra ngoài Phật giáo? Và như vậy nếu mình nói Phật thì nói: độ chúng mong không thấy mà cái loại bên nầy Phật giáo toàn đi độ chúng không. Và cái Phật không đi độ chúng, thì như vậy mình có thể hiểu lầm giữa Phật và cái không Phật không?

Không! Phật chỉ dùng cái luồng điển thôi: phân thân. Bây giờ chúng ta nói Đức Thích Ca từng lớp nào cũng có Ngài hết. Chớ không phải là Đức Thích Ca ở Niết Bàn. Thế gian cũng có mà địa ngục cũng có, nơi nào cũng có luồng điển của Ngài hết đang làm việc. Ngài chỉ chuyển điển hào quang của Ngài mà thôi. Nếu mà làm ông Phật mà còn phải đi như vậy không có đâu! Chỉ phân thân luồng điển mà thôi.

Thì như vậy mình cũng thấy bùa chú mà hại người. Có cái như vậy chớ không phải có.

Có, nó có cái bùa chú, nó là khác, nó Thái Thượng Lão Quân. Đúng luật của Thái Thượng Lão Quân là cứu độ. Ai mà nghe tới cái bùa chú của Thái Thượng Lão Quân là phải ngán. Cái đó nó có thuộc về Tiên giới.

Thì những cái bùa chú...

Cái đó là nó làm sai. Cái để cứu đời mà nó ngược lại nó lại phá hoại, nó làm cho vợ chồng người ta ly tán, kẻ thắng người thua. Nằm một đống ở dưới địa ngục, phải bị trừng trị thẳng tay. Còn cái Văn Phật là đàn anh. Thích Ca là thuộc về đàn anh. Mới sử dụng hào quang mà ngồi một chỗ không có phải di chuyển, trình độ hành giả tới đâu mới được độ tới đó. Chớ không phải Phật phải đến với chúng ta. Phải có dầy công tu luyện kìa mới thấy.

Thì như vậy là ông Tám hoàn toàn khác bên đạo Phật chánh tông.

Đạo Phật chánh tông nếu mà hành thấy rõ ràng, mà nếu dụng lý không phải chánh tông. Dụng lý mà luận không phải chánh tông...

Dạ... đúng rồi!!!

Đức Phật là hành. Đức Phật Thích Ca nhịn đói hành để thức tâm và giải nghiệp rõ rệt cho chúng sanh thấy. Ra rừng tu mà! Còn người thế gian tiếp tục chỉ dùng luận thuyết giáo lý và không hành thì chừng nào mới đi đến? Cho nên Đức Phật không có đem ai về Niết Bàn, hổng hứa mà hành giả có thể trì tâm tu phong ba bão táp bất chấp, trở ngại bất chấp để đi tới sẽ thấy. Cái văn minh khoa học đã có từ lâu, khoa học huyền bí có từ lâu không phải bây giờ mới có khoa học. Cái nầy không có nghĩa lý gì! Nhưng mà computer nầy kia không có nghĩa lý gì! Anh đã có computer rồi, anh dòm anh thấy anh thâu rồi, anh cất rồi.

Có cái điểm tôi hỏi ông Tám, Phật là gì là vì tôi muốn nói tới Phật Học đối với tôi có một câu: "Phật tức tâm"...

Thì đúng rồi! Anh biết giữ cái tâm anh...

Nhưng mà ông Tám nói: "Phật là một người trước có Thánh Giá", tôi mới ngạc nhiên...

Tôi nói là *"Phật tức tâm"* anh nói đúng, mà tâm anh không hành anh không có thấy cái nguyên trạng của Đức Phật. Anh chỉ dùng luận thuyết *"Phật tức tâm"* mà thôi, chứ kỳ thật có nơi có chỗ.

Nếu ông Tám nói như vậy nếu tôi tin là "Phật tức tâm" là để tôi hành...

Nếu anh hành thì anh sẽ thấy.

Không, đây nói tôi hành rồi hay tôi chưa hành, tôi sẽ hành không thành vấn đề. Nhưng mà tôi hành, và khi tôi hành tôi nghĩ tôi sẽ không bao giờ tôi thấy Phật nữa, bởi vì mở tâm ra rồi tôi đâu có cần thấy Phật nữa.

Không phải! Nếu anh dùng cái tâm nầy là anh giới hạn Đức Phật rồi.

Vì cái tâm nầy theo ông Tám nói...

Anh dùng cái tâm nầy là sai. Thật tâm nầy người ta nói: *"Phật tức tâm"* là để nhắc nhở anh trở về với chơn tâm, trung tâm điển quang.

Thì đúng! Chính tôi muốn nói cái điểm đó. Là cái chỗ nầy, chơn tâm là nó vô hình và chỉ những cái hình hài ở đây nó được cấu tạo có thể trước cái Âm Dương cũng trúng, trước cái Thái Cực, Vô Cực cũng trúng, là cái gì đó nó xuống đây nó chịu ảnh hưởng của Âm Dương và Ngũ Hành nó ra cái hình hài nầy. Và trong đó nó trụ một cái tâm vô hình và khi mình trở về cái tâm vô hình của mình là mình đã là Phật rồi thì khi đó mình không còn thấy Phật được nữa vì Phật chính là đó. Và khi đó cái hữu hình của mình mà từ một cái tạm gọi là: cái luồng điển, cái hào quang, tử vi v.v... Cái đó tất cả cũng bị tiêu diệt vì cái đó cũng thuộc trong vòng: sanh, lão, bệnh, tử. Nhưng mà cái tâm nó vô hình vô cực và đương nhiên nó sẽ không có hình không có tướng thì nó không sinh và không diệt. Và tôi nghĩ khi mà đạt tới cái tâm rồi nó không còn vấn đề thành Phật hay không thành Phật. Và cái chữ "Phật tức tâm" theo tôi nghĩ là đó. Còn những bây giờ có thể nói 2500 năm chưa có vị Phật thứ hai nào vậy. Có thể như

ông Tám nói: một số người dịch tầm bậy tầm bạ, bị phản đạo không ra vấn đề đúng kinh, và cũng có một số người dịch tiếng Ấn Độ qua tiếng Trung Quốc, tiếng Trung Quốc qua tiếng VN, dịch một chập thành tầm bậy tầm bạ cũng có thể. Có cái ông Tám nói dùng cái lý nhiều mà quên cái hành đi, cũng có thể. Tôi có thể nói: quả có thể đến đây 2500 năm không có vị Phật thứ hai, vì chưa thấy có hay không.

Không hành sao thấy. Thiếu gì vị người ta hành người ta vẫn thấy chớ. Cho nên mỗi người có thấy trình độ khác. Cái thấy nó cũng nhiều giới lắm.

Thưa ông Tám nói như vậy đó, thì tại sao Đức Thích Ca ra mặt cho thiên hạ biết mà sau nầy có những bao nhiêu vị đắc thành Phật nữa mà lại không ra cho người ta biết. Mà lại chờ có những người khác tu cao một chút là người ta thấy rồi là tại vì sao?

Có chớ, thiếu gì vị Phật..

Có, tôi có thể nói có thể...

Thiếu gì Phật giáng xuống thế gian...

Nhưng mà tại sao lại không có trong sự trông thấy?

Tại sao lại không thấy?

Không có sự xác nhận! Chỉ có Phật Thích Ca là số một còn ngoài số hai tôi chưa thấy.

Có chứ! Cũng như ở VN có Phật Thầy Tây An tới ngày nay họ phiên dịch lại họ cũng thấy à! Có chứ! Tại sao ông đó nói mà nhiều người nghe? Và ổng nói cái gì thì đúng chơn lý cái đó. Thiếu gì vị Phật, bên Tàu thiếu gì vị Phật, bên Nhựt cũng có Phật chứ.

Không, tôi nghĩ là thế nầy ông Tám: vì khi mà thiên hạ gọi Phật và Chúa thì khía cạnh phải còn ít lắm. Không phải nói nửa nầy nửa kia, nhưng mà ít nhất là cái vị đó cũng cái hàng cao tột bực. Và thiên hạ 2500 năm, cả thế giới công nhận...

2500 năm hồi đó đâu có bao nhiêu người biết Đức Phật. Rồi lần lần nó mới bành trướng ra chớ! Hồi xưa đâu có bao nhiêu người biết Đức Phật.

Nhưng mà cái triết lý của nhà...

Bởi vì cái triết lý nó được truyền bá và nó được diễn ra rồi người ta biết cái lý của Đức Phật mà đâu biết Đức Phật. Những người thiền, những người tu... rồi như ông Thầy Tây An đây rồi Phật Thầy Tây An lần lần người ta truyền thuyết ra lần lần người ta biết chớ. Ngay xứ VN nhiều người biết lắm chứ! Mà hồi xưa đâu có biết, 50 chục năm về trước đâu có bao nhiêu. Anh thấy không? Rồi lần lần nó sẽ ra. Vì Đức Phật Thích Ca cũng chỉ một nhóm người biết thôi, hổng có biết được cả thế giới. Rồi lần lần nó mới đi ra. Nhưng mà Đức Phật luôn luôn hiện ở thế gian mà mắt phàm không thấy vì không tu làm sao thấy? Anh không mở huệ nhãn làm sao thấy? Anh thấy trong cái luận thuyết kẹt trong cái luận thuyết làm sao anh thấy được? Cho nên cái anh thấy nên giữ và anh sẽ thấy nữa. Nó khác hơn! Nó khác hơn cái phàm tâm luận thuyết, và "Chơn giác kiến thị" nó khác hơn. Rồi lúc đó anh đọc lại những lời của Thích Ca nó sống động vô cùng và hiểu kinh rõ rệt như ban ngày.

Thì như ông Tám nói cũng theo cái cuốn kinh của bên nhà Phật...

Bởi vì mình hành mình thấy chớ! Anh đọc và cái kiến thức anh mở và anh sẽ thấy rõ ràng. Anh hành, anh hành thiền anh đạt tới quân bình anh đọc cái câu nói đó là điển văn.

Nhưng mà ông Tám nói cũng phần dịch sai nữa...

Không! Anh đặt ra.

Cũng phần dịch sai nữa..

Trình độ hổng có! Anh đọc câu đó và anh dịch sai cái nghĩa của nó. Chứ cái chữ nó còn nguyên. Cái kinh nó còn nguyên. Cho nên nhiều người đọc cái chuyện Thích Ca nó lâm ly và nó mở trí vô cùng. Chuyện Thích Ca đó! Tới ngày nay bên Nhựt bên chỗ nào cũng dịch ra những cái chuyện của Thích Ca. Lời nói của Thích Ca sống động vô cùng nhưng mà hành giả dịch sai, đọc mà dịch sai. Có người đọc thì dịch như thế nầy, người có hành thiền họ dịch khác. Người có hành thiền họ không có nói ra đâu, họ không có luận đâu. Họ hành thiền họ chỉ đọc tới đó họ cảm minh, cái tâm thức họ mở và họ cảm minh mà họ không biết nói làm sao cho người ngồi bên nghe.

Ông Tám muốn nói đến chữ "Ngộ"?

À, đó! Họ đương ngộ trong đó mà họ không nói cho vợ họ nghe được mà không nói cho con họ nghe được. Họ đọc tới giai đoạn đó tự nhiên họ sung sướng. Họ không có dịch sai mới đi đúng đường và họ phải thiền họ mới thấy. Thì đó là điển sống động đời đời. Cuốn kinh của Ngài là đời đời. Lời nói của Jesus cũng đời đời mà họ dịch sai. Lời nói của Chúa khác, họ dịch sai. Cũng một luận thuyết như Thích Ca mà họ hổng biết. Và họ thiền họ có luồng điển họ xét ra: *"Đây là kinh điển rồi!"*. Thần kinh nẻo hóc khai triển ra là kinh điển. Lúc đó họ mới cảm minh: sờ sờ trước mắt. Tâm thờ Ngài, Ngài ngự mà không thấy Ngài là tâm vô minh không sáng suốt. Rất rõ rệt, vì người hành thiền rồi thấy. Anh hành thiền mà khai bộ đầu anh rồi anh thấy những cái anh thấy nó khác rồi, nó thay đổi, nó hay vô cùng! Vì những người mà nhập xuống Ngũ Hành người ta đi tới giai đoạn nầy, mà họ phải mượn xác để chi?-Và họ trụ định để hoàn tất, vì có thể xác mà tu là quý lắm! Đợi chết thì tu khó! Cõi Dương không tu xuống cõi Âm là mờ mịt; đọc kinh không đèn từ chữ mò mò không ra và không biết nghĩa. Nó tăm tối kêu bằng địa phủ, âm phủ. Dương gian không học tu thì đi xuống Âm phủ. Từ ban đầu tôi tu

theo ông Tư, về cái luồng điển mà tôi thấy được ổng xuất phát nơi đây và ổng phá mây. Thì 3 người đi, tôi có 2 người bạn vẫn còn sống ở VN mà tôi sợ mất tôi cứ nắm tay 2 người nầy: "Mầy có thấy cái gì không?". Nó nói: *"Thấy cái gì? Bộ mầy điên rồi hả?"*. Tôi nói: "Tôi thấy từ ngay trung tâm chân mày ổng xuất phát ra một luồng điển, mầy thấy không?". Hai đứa: *"Hổng thấy!"*. Vì đó mà tôi mới tu. Chớ ổng chửi tôi nhiều nhất, ổng nói: *"Mầy là cái thằng chơi bời, mầy là thằng gian thương hổng có thể tu được"*. Nói thẳng như vậy! Nhưng mà ổng biết cái tánh mình, ổng chọc tức mình mới tu. Hai đứa kia mới tu được tuần là được thưởng, mà tôi tu bao nhiêu chửi bấy nhiêu; chửi từ đầu chí cuối. Và chửi một lần tôi thấy tôi sướng bận; tôi thấy tôi sáng suốt, tôi thấy tâm hồn tôi nhẹ nhàng. Té ra Ngài phóng cái luồng thanh điển của Ngài ban ơn cho tôi. Cho nên tôi càng thích ổng chửi, chửi một lần thì tôi đi bộ về nhà khỏe lắm, sung sướng quá! Và tôi học được chữ "Nhẫn". Chửi trong tim trong gan đau đớn lắm, chửi mình đủ thứ! Rồi lúc đó tôi thiền tôi thấy tôi đi ra rời khỏi thể xác tôi đi ra. Tôi thấy nhiều cảnh lạ, không bao giờ tôi nói lại cho ổng biết, nhưng mà sáng xuống ổng nói: *"Ồ, vui không? Hồi hôm đi vui không?"*. Ổng nói vậy, ổng hỏi như vậy! Đến nỗi mà tôi đi cũng như anh nói đi vô Thất Sơn là tôi đi ngựa tôi vô đó được mời ăn nầy kia, có danh sách tôi trong đó, tôi về tôi nói lại. Ăn nhiều quá, sướng quá tôi về tôi nói, mà mặt mày tôi càng ngày càng tươi thay đổi, cặp mắt tôi nó sáng và tôi thấy tôi vui tươi. Rồi ở nhà thì tôi không có ăn gì chỉ ăn trái cà chén cơm 3 giờ khuya thôi, còn no cả ngày rồi mình được ăn. Thì tôi nói ổng: "Tôi đêm nào họ cũng mời tôi ăn. Tôi nói thiệt ông biết ngon quá, những món ăn đây không thấy!". Thì ổng nói: *"Thôi, đừng đi nữa! Nếu bạn tiếp tục đi thì tôi hổng chơi với bạn. Nếu bạn đi bạn phải lãnh cái chức giáo chủ, thì lúc đó bạn sẽ bị ám sát, vì tôi biết trước cái chuyện xảy ra. Chính mấy ông đó cho tôi biết cũng như mà mấy ông cho anh thấy đó!"*. Nói vậy đó! Tại sao mà bá quan ngồi đầy đủ rồi mình tới là họ đứng dậy họ cho mình ngồi? Thì hãnh diện vô cùng. Và trong lúc đó tôi đi trị bệnh một cách kêu bằng: người bà con ở trong nhà thương chợ rẫy nó bệnh mà mời tôi đến. Mà chính nó nằm chiêm bao sao nó thấy tôi và kêu ba nó nhất định mời cậu Tám đến. Ổng vô, ổng là người theo Cộng Sản không bao giờ ổng tin, ổng nói: *"Nó đòi hỏi quá, bắt buộc tôi phải tới tôi năn nỉ cậu. Chứ kỳ thật là tôi không có tin cậu chút nào bởi vì từ nhỏ tới lớn tôi biết cậu ăn chơi, cậu có làm cái gì đâu mà nó kêu tôi phải mời cậu tới!"*. Thì đi vô đó tôi chỉ lấy cái tay tôi vuốt ngực, tôi nói một tràng pháp cho nó nghe. Rồi ổng hỏi: *"Chứ uống thuốc gì?"*. Tôi nói: "Anh mua chai rượu 33 cho nó uống nó hết. Khi không miệng tôi nói vậy. Thì ảnh mới mua chai 33 lấy cái muỗng cho nó uống. Ổng nói: *"Nhà thương nó bỏ tù tôi cho uống 33?"*. "Cứ cho nó uống!". Bởi vì trong mình nó lạnh cho uống 33 nó khỏe. Uống cái nó đái vì nó uống thuốc nhiều quá nó nhiệt. Nó đái khì cái nó khỏe nó mạnh đâu có gì, đòi đi ra nhà thương đi về. Bây giờ nó lớn có chồng có con. Rồi sau tôi mới thấy rằng hay quá và mỗi đêm tôi thấy tôi đi trị bịnh bệnh nhân tôi chỉ rờ chỗ nầy thôi. Tôi thấy tôi xuất ra tôi trị rờ chỗ nầy. Rờ cái tay nầy, rồi sáng tôi trở lại tôi đi dòm thấy người đó khỏe, thấy mặt mày họ thay đổi. Tối nay tôi châm rồi mai tôi tới coi, tối nay tôi xuất ra tôi châm mai tôi tới coi thấy họ thay đổi. Tôi mới yêu cầu ổng: "Ông cho tôi đi vô nhà thương Chợ Rẫy trực tiếp trị bệnh". Ổng nói: *"Không được, cấm không làm điều đó. Nếu bạn làm điều đó và bạn sẽ mất hết thanh điển, vì trình độ bạn mới vừa đi lên trên. Hồi giờ nào cho bạn đi chơi không, bây giờ cho đi học đạo. Không phải xuất hồn là đắc đạo, xuất hồn là đi học đạo. Bạn phải nghiêm chỉnh nghe lời tôi nếu mà bạn thay đổi. Tôi không giúp bạn nữa!"*. Thì lúc đó tôi từ bỏ nhưng mà rất thấy, thấy người ta bệnh đau đớn đau khổ, tôi không biết làm sao hơn. Thì mình đã tin, mình phải... Ổng nói: *"Còn một nơi nữa để đi lên!"*. Thì mình mừng quá! Thôi, tiếp tục học. Từ đó tôi đi lên và tôi thuyết được những lời nói tu học và khuyến tu. Rồi họ đem tới họ thâu băng họ đem về nhà rồi những người ở chùa Xá Lợi chạy ra theo tu, tới đầy nhà hết tu. Mọi người tập thiền: kẻ thấy nầy, người thấy kia, đổi tánh đổi tình họ mừng, rồi họ đem kinh sách trong chùa về họ đọc: *"Trời ơi! Té như vầy mà họ giảng như vầy. Như vầy mới đúng!"*. Thì những người tu Vô Vi đâu có bỏ cuốn kinh trong chùa, luôn luôn đem kinh trong chùa đặt lại để cho nó thức tâm, mở từng giai đoạn một. Không có bỏ cái tôn giáo mình, không bỏ mà thực hành lập lại trật tự và quân bình trong nội thức để học thêm mà thôi. Thành ra tôi thấy nó hay, thì tôi mới nguyện Trời Phật rằng: "Tôi chỉ nói cho người ta nghe và không có lấy ai một đồng xu". Như vậy thôi! Ai muốn nghe thì tôi nói, và họ về họ phải thấy rằng; cái pháp họ hành là họ chủ cái pháp, chớ không phải lệ thuộc bởi tôi. Tôi không có quyền, chính tôi hành tôi mới được mà cho họ họ không hành là kể như đống rác.

Xin hỏi ông Tám một vài câu như vầy: bây giờ cái mục đích mà Vô Vi chủ trương tu để sửa người hay là tu để giải thoát?

Tu để sửa người và giải thoát.

Tu để sửa người và giải thoát. Thì giai đoạn sửa người là giai đoạn như thế nào và giai đoạn giải thoát là giai đoạn như thế nào?

Giai đoạn đầu là đạt sức khỏe. Rồi đạt sức khỏe rồi con người mới thấy hòa cảm với mọi người và tự dẹp lần lần cái tánh nóng và tánh hư tật xấu bỏ đi. Tôi là người hút thuốc ngày 60 chục điếu, mà bây giờ hổng có điếu nào. 60 điếu, có 60 điếu hổng qua được? Và từ bỏ lần lần những tánh hư tật xấu rồi mới đi tới cái sự sáng suốt ở bên trong. Rồi từ đó mới kêu bằng: có thể xuất ra đi học đạo.

Đó là quan niệm của bên Vô Vi là như vậy. Còn sự giải thoát bên đạo Phật nó đi là cao hơn nữa.

Nhất định rồi. Còn phải học nhiều nữa. Phải còn học nhiều nữa. Anh phải còn học nhồi quả, bị nhồi quả về tâm thức. Không phải người thế gian phá mà thiêng liêng phá. Nhồi quả rất nhiều.

Ông Tám nói như vậy thì đó là quan niệm của Vô Vi. Nghe như vậy thôi! Tôi xin nói ông Tám còn điều thứ hai nữa: nếu người tu ở Vô Vi mà trong thời gian quá trình hành thiền của họ, họ không đạt được cái gọi là xuất hồn để lên cõi trên học đạo, thì khi họ từ bỏ cái thân xác nầy họ đi về đâu?

Khi họ không có xuất hồn học đạo thì trình độ họ tới đó và chết xuống họ phải tiếp tục chịu theo cái tội của họ, và họ sẽ đi tu.

Không! Mà họ đi cõi nào?

Địa ngục.

Như vậy tức là đương nhiên...

Địa ngục không phải là chỗ tồi tệ. Địa ngục nó có nhiều giới: người tu ở thế gian biết tu biết sửa mình xuống địa ngục có cõi tu. Chớ không phải địa ngục là vô chỗ hành hạ. Cho nên nhiều người tu, nhiều vị sư bây giờ cũng xuống dưới đó học đạo tu để đi lên. Xong cái đó rồi mới được đi lên.

Vâng, đồng ý! Như vậy ông Tám nói như vậy là ông Tám xác định một điều là; người bên Vô Vi nếu như mà tu mà không xuất hồn được lên cõi trên học đạo, thì đương nhiên khi từ bỏ thân xác nầy sẽ trở về địa ngục.

Đó là đương nhiên. Phải vậy!

Vâng, cái điều đó ông Tám nói như vậy thì tôi chỉ rõ như vậy thôi. Cái việc đó tôi chỉ hỏi Vô Vi vậy thôi. Còn điều thứ ba nữa là như thế nầy; thí dụ chẳng hạn bây giờ Vô Vi nói rằng: người tu họ không xuất hồn được, thì trong lúc khi mà họ ngồi họ hành thiền đó, họ vọng tưởng. Họ vọng tưởng rằng họ mong muốn để họ đưa đến cái cảnh chẳng hạn như là: thường thường như mọi người hay nói cảnh, là Tiên cảnh, cảnh nầy cảnh nọ. Thì khi họ vọng tưởng, vọng tưởng đó nó sẽ sanh ra những cái điều như vậy.

Cái đẳng Vô Vi nầy không có được vọng tưởng.

Vâng, nhưng mà...

Bởi vì phương pháp hành nầy nó không cho anh vọng tưởng. Cái phương pháp đẳng nầy nó gia tăng cái vibration (chấn động lực) trong khối óc anh. Nếu anh thực hành là một người tu thật sự, liêm chính, thực hành như vậy thì tự nhiên cái luồng điển trong mình nó gia tăng. Nó gia tăng thì nói rằng; chết xuống địa ngục nó cũng ở cái cõi nhẹ, chớ không phải ở cõi nặng, vì nó trụ đảnh. Vì từ đây lên đây là một cái chuyện rất khó khăn, "Nhâm Đốc tương thông" lúc đó nó mới xuất ra rõ ràng, nhưng mà trình độ họ tu chưa tới. Có người nói: *"Ờ, tôi tu Vô Vi mới có tu có 3 năm"*. Hỏi chớ tu được mấy tiếng đồng hồ? Có nhiều người ngồi chơi 15 phút, 20 phút cũng nói tu Vô Vi, thấy chưa? Cho nên ăn thua cái công năng công phu dầy công của họ, họ mới bước vào Định-giới. Chứ đừng có đổi thừa nói tôi tu Vô Vi. Vô Vi không phải là một cái đạo, một cái nhóm đó, mà Vô Vi đã có từ thuở nào. *"Nhất trần bất nhiễm"* kêu bằng Vô Vi, nhưng mà cái tâm anh còn nhiễm trần còn hơn thua người ta thì tự nhiên anh phải xuống địa ngục hà! Phải không? Vô Vi là nhất trần bất nhiễm.

Nếu như vậy, trong Vô Vi nó có một cái như thế nầy nhầm lẫn, nhầm lẫn ở chỗ người ta quan niệm rằng Vô Vi và người ta nắm lấy chữ Vô Vi và lạm dụng vào chữ Vô Vi. Nhưng mà tự trong cái Vô Vi nó có Hữu Vi, và họ lầm lẫn không phân biệt được đâu là Vô Vi và đâu là Hữu Vi.

Đâu tại vì họ nói sai! Pháp Lý, Pháp Lý họ hiểu chưa? Rồi đi tới Vô Vi. Mà Vô Vi là phải đi tới Khoa Học. Khoa học đi tới Huyền Bí. Rồi mới tới Phật Pháp. Nó có trật tự.

Xin lỗi ông Tám. Có nghĩa là đi từ giai đoạn một, cái tận cùng của vấn đề của Vô Vi vẫn là cái Phật Pháp là cái cao hơn hết?

Phật Pháp.

Vâng, Phật Pháp là cái cao hơn hết.

Phật Pháp, cuối cùng là đi Phật Pháp.

Câu hỏi được giải đáp như thế nầy tôi đồng ý với vấn đề đó. Cái điểm thứ ba nữa: cái ngày đầu tiên mà khi Đức Phật xuống cái đời nầy sau một thời gian mà Ngài đã bỏ ra cái vấn đề để Ngài tìm về cái pháp giải thoát cho chúng sanh nầy. Tận cùng Ngài có nói một câu: "Người tu mà không tìm được lấy cái tâm mà tu thì nó cũng như lấy sạn mà nấu thành cơm vậy". Thì nếu người tu mà không tìm lấy cái tâm của mình mà tu thì chẳng khác nào lấy sạn mà nấu thành cơm, thì cái việc đó là việc làm uổng công mà thôi.

Cho nên người tu mà không ổn định là làm sao tìm ra cái tâm? Cho nên phải mượn cái pháp, pháp là một

phương tiện. Cái pháp không phải duy nhất. Nhờ cái pháp rồi làm cho nó ổn định có sức khỏe nó mới trở về cái tâm, và cái tâm đó nó mới đạt đi tới Pháp Lý, rồi tới cái Vô Vi, rồi mới Khoa Học, Huyền Bí, Phật Pháp.

Con người tu có phải bắt buộc mượn cái lý trước? Tại vì hồi nẫy ông Tám có nói cái luận, cái luận lý, con người ta phải mượn cái luận lý, cái pháp lý...

Bởi vì cái pháp lý vì lý do gì tôi đi tu? Cũng như anh Bính nói: *"Tôi buồn tôi chán đời"*. Nó có nhiều cái cớ để đi tu lắm. Chứ không phải nói là: *"Cái ông đó ổng nhất, ông Trời sai ổng xuống ổng tu, còn tôi tôi hổng tu"*. Bây giờ tôi buồn tôi chán đời tôi cũng tu, tôi mà cố gắng tu tôi cũng thành Phật vậy, tôi cũng tới Phật giới vậy, thấy chưa? Cho nên khi mà chúng ta bước vào tu chúng ta đã có nhiều luận thuyết chúng ta mới tu.

Xin thêm một câu hỏi nữa. Đó là tất cả những gì ông Tám trả lời, cái vấn đề mà mỗi cái đúng cái sai thì tùy mỗi một người có cái căn cơ đó. Bây giờ xin hỏi thêm một vấn đề: theo như ông Tám quan niệm như thế nào là cái quan trọng trong cái đời sống khi mình xuống cái cõi đời nầy. Cái quan trọng nhất trong đời sống nầy, mình phải giải quyết đó là vấn đề gì? Mà trong vấn đề Vô Vi mà ông Tám hướng dẫn...

Chỉ là học nhẫn thôi, quan trọng nhất.

Bây giờ là ông Tám hướng dẫn tất cả trong cái Vô Vi. Thì xin cho biết cái điều gì ông Tám thường hay nhắc nhở những người tu Vô Vi mình phải chọn làm?

Học nhẫn, học nhẫn học hòa. Học nhẫn học hòa chứ không phải làm nhẫn được đâu. Người ta trong động loạn bây giờ phải cố gắng học nhẫn học hòa.

Cái điểm thứ hai nữa học nhẫn học hòa, chưa đồng ý được cái việc học nhẫn là vì: muốn bước được cái nhẫn, nó phải cần qua 2 cái giai đoạn đầu nữa. Nhưng mà thiếu 2 giai đoạn đầu không thể bước tới cái nhẫn được. Xin góp ý là.. tôi cũng có một vị thầy, thì thầy tôi thường hay quan trọng thường hay nhắc nhở các môn đồ là như thế nầy: quan trọng trong cái đời sống nầy là cái thân xác nầy mình phải giải quyết. Điều 2 điều quan trọng nhất đó là gì?-Đó là sanh và tử. Hay quan trọng khi mình làm mang cái thân xác nầy quan trọng nhất trong đời sống hàng ngày mình phải giải quyết đó là sanh và tử là quan trọng nhất. Còn muốn đi đến cái nhẫn thì đương nhiên nó cũng theo cái định luật, nó theo một cái thứ tự của nó, cũng như: nếu muốn được cái Định thì đương nhiên nó phải có cái Giới, Giới Định rồi mới tới Định Huệ. Chứ không thể nào mà bỏ cái Giới Định rồi đi tới Định Huệ. Thì theo cái Nhẫn cũng vậy, muốn đạt đến cái Nhẫn nó phải có cái Bi, từ cái Bi đó nó mới chuyển qua cái Trí, rồi nó mới tới cái Dũng, rồi sau đó sau cùng của cái Dũng nó mới là cái Nhẫn. Bởi vì cái người mà không có cái Dũng thì họ sẽ đi vào cái chỗ yếm thế. Cho nên đạo Phật chủ trương rằng: "Đừng nghĩ rằng đạo Phật là yếm (yếu) thế, cái người mà yếm thế là cái người chưa đạt được cái Bi cái Trí và cái Dũng. Đó! Mà tận cùng cái cao nhất của cái Bi cái Trí cái Dũng là cái Nhẫn. Cho nên muốn đạt tới cái Nhẫn mà quên bỏ cái Bi và cái Trí và cái Dũng là sai!

Mà cái gì kêu gọi là cái Bi?

Cái Bi là tất cả những cái từ bi trong mình. Từ bi có nghĩa là khi mình từ bi hỷ xả tất cả mọi vấn đề: oán giận, nầy kia nọ. Nhưng mình phải lấy tất cả cái lượng tâm của mình mình xen xẻ cho tất cả. Nó nằm trong cái Bi nó cũng có cái Hòa trong đó.

Mà làm sao mới ra đời tìm được cái Bi?

Không! Đó trong cái pháp lý mình phải tự tìm lấy, đó là cái người hành giả phải biết khi họ thiền định, khi họ tìm tất cả những cái lỗi phải của cái đời sống của cái luật tự nhiên của con người nầy nó trở lại cái tâm của họ mà lúc gọi là chưa có bị nhiễm bởi cái quy ước của cái xã hội nầy. Khi mà họ trở về cái mà trong sạch của họ thì họ phát khởi ra cái tâm Bi. Bởi vì họ nhìn thấy cái người khác không nhìn thấy được những cái điều như họ nhìn thấy, thì họ dễ dàng ngộ nhập vào trong cái tâm Bi hơn. Bởi vì tự tâm là nó có cái Bi trong đó, tự tâm nó cái Trí trong đó, tự tâm nó có cái Dũng trong đó mà con người ta bỏ quên đi.

Mà bỏ quên ở chỗ nào?

Bỏ quên là bởi vì mình nghĩa là bị cái trí của xã hội nầy mình làm quen nó quá nhiều, đó là một cái thói quen mà thôi. Khi mình sinh ra mình đã làm quen với nhiều tất cả những: cái tham, sân, cái si.. trong đời sống nầy, và chính vì đó mà cũng như cái gương nó tất cả bị mờ đi.

Cho nên con người còn vẫn sai lầm. Bi là mang cái thể xác cấu trúc bởi siêu nhiên do Thượng Đế ân ban, nhưng mà chưa bao giờ biết mình. Chưa biết mình, chưa quán thông được sở năng sở tại có hồn có vía có vạn linh hiệp nhất như nhau trong một Tiểu Thiên Địa liên hệ với cả càn khôn vũ trụ bất minh làm sao trụ Bi mà giải Bi? Đó là một điều sai lầm vô cùng lạc lối. Cho nên chữ Bi phải biết mình, trở về xây dựng mọi từng lớp trong khả năng sẵn có. Trong đó nó có Ngũ Hành, nó có Hồn có Vía, nó có Định có Huệ, mà chúng ta không thiền giác làm sao trụ vào trong chỗ Bi-giới mà thuyết Bi với chúng sanh? Cho nên không điển thuyết Bi

khác, có thanh điển thuyết Bi khác. Phải *"Minh Tâm Kiến Tánh"*, phải thiền lập lại trật tự đạt quân bình của nội giới, tâm thức mở đạt tới thanh tịnh và sáng suốt mới quán thông tự chủ, ảnh hưởng chúng sanh, kêu bằng Bi giả không còn sự Bi ai đau khổ và sẽ tiến hóa tới vô cùng. Trong đó trước hết phải có cái Nhẫn, cái Nhẫn là phải mượn được một cái pháp để thiền dắt, đó là Nhẫn kêu bằng chấp nhận tất cả. Khi giáng sanh xuống thế gian ngự trong cái Tiểu Thiên Địa nầy là đã có luật Trời, không bằng lòng cũng phải bằng lòng, đã lập học chữ Nhẫn trong lúc giáng lâm. Cho nên cuối cùng của cuộc đời, chớ không phải đợi tới lúc đó mới học chữ Nhẫn. Cho nên sự phân giải của anh một góc nào, xin lỗi anh! Nói kỳ thật là chính anh chưa rõ anh. Tụi mình nói để hiểu và nói để cho tận cùng khai mở. Anh khai mở là tôi cũng khai mở và tôi khai mở thì anh thiết nào cũng khai mở. Chúng ta không nên chấp và thấy rõ cái Bi hơn và đó là vạn linh hợp nhất đi lên. Anh khai thông được anh, *"Nhứt lý thông vạn lý minh"*, ngồi đó làm nhiều việc hơn và sáng suốt hơn. Thì lúc đó mới thấy là chúng ta, chúng sanh huynh đệ một nhà, chúng ta là một linh căn vô cùng không giới hạn bởi một cái lý nào và một cái trở ngại của tự ái nào. Phải xóa bỏ để khai minh.

Vâng, thì cũng trình với ông Tám, thì cũng như vậy thì tôi đã nói như vậy; nếu mà trong cái Nhẫn mà thiếu cái Trí thì cái Nhẫn đó Nhẫn yếm thế. Thì nếu họ sử dụng cái Nhẫn không có đúng thì cũng sẽ là không có đúng không có hay không có tốt đẹp khi đó. Một cái Nhẫn mà có lồng cái Trí trong đó, đó là sự sáng suốt. Cho nên đạo Phật nói rằng: "Đạo Phật là đạo do cái Trí", mà chính Đức Phật cũng nói : "Tất cả mọi chúng sanh đều có cái Trí sáng suốt để đi đến cái vấn đề gì?-Để đi đến ngộ được cái con đường đạo". Thì tại sao mình không dùng cái Trí mà nằm trong cái Nhẫn? Bởi vì nếu mà nói cái Nhẫn, học cái Nhẫn, tất cả mọi vấn đề mình đều Nhẫn nhịn hết tất cả, có những vấn đề mình Nhẫn nhục một cách nhầm lẫn. Hay là nếu mình có cái Trí...

Cho nên muốn học Nhẫn phải có Trí, không có Trí không bao giờ học Nhẫn. Cái Nhẫn kêu bằng quán thông kêu bằng Nhẫn. Chứ không phải Nhẫn là anh chửi họ rồi họ nhịn anh hổng được. Nhẫn là phải quán thông. Quán thông là anh hiểu đối phương đang mang cái bệnh gì anh mới nhịn. Nó chửi anh là nó đang sân, đang sân là mang cái bệnh đau gan, mang cái bệnh thần kinh. Nhưng mà anh Nhẫn anh sáng suốt để cứu độ đối phương, rằng; nó đang lâm bệnh tội nghiệp! Anh phải quán thông mới kêu là Nhẫn. Còn Nhẫn họ chửi tôi tức tôi Nhẫn tôi nhịn, cái đó là sai anh nói rất đúng về lý đời. Còn cái Nhẫn của người tu đạo nó hổng phải vậy! Nhẫn là thấy rõ rồi, chờ ngày nó hiểu đạo và độ cho nó tới tận cùng kêu bằng Nhẫn. Anh hiểu không? Chúng ta đã Nhẫn học trong cái thể xác nầy. Nội thể xác nầy nó dầy xéo tâm linh của anh anh đã sáng suốt nhiều, anh có Trí anh mới chịu đựng nổi tới ngày hôm nay. Biết bao nhiêu chuyện: đói bụng, nhớ thương, buồn tủi, giận đời, ghét tủi đủ thứ...Đó, cái đó nhồi quả anh rất nhiều. Ngày nay tôi cũng vậy đã được nhồi quả rất nhiều. Chúng ta được nhồi quả rất nhiều, ngày nay chúng ta nghe một phần đạo để trở về với chánh giác. Rõ chỗ đó không? Cho nên chúng ta đã có Nhẫn từ đầu, nhưng mà Nhẫn từ vô minh và đi tới sáng suốt mới là Nhẫn của Phật pháp.

Xin thưa với ông Tám một điều. Trước khi vào vấn đề tôi hỏi cái chủ trương của ông Tám thường nói nhắc nhở với tất cả mọi người trong cái pháp Vô Vi, thì ông Tám nói: "Đó là cái Nhẫn"...

Học Nhẫn và học Hòa.

Thì cái Nhẫn và cái Hòa theo tôi nghĩ nó cũng không giải quyết được cái vấn đề Sinh và Tử, mà cái vấn đề Sinh và Tử là cái vấn đề quan trọng nhất trong cái đời sống hiện tại con người ta.

Nếu anh không Nhẫn không Hòa anh không biết nguyên lai của Sinh Tử. Có Nhẫn có Hòa anh mới có học. Anh học là anh chấp nhận anh học anh mới thấy rằng: anh đâu có tử mà đâu sinh, anh có sinh đâu mà anh sợ tử? Anh thấy không? Không có Nhẫn, không có học Nhẫn học Hòa thì anh không có hiểu cái đó. Phải học Nhẫn học Hòa anh mới hiểu Sinh Tử. Anh nhẩy vô anh kêu người ta hiểu Sinh Tử, không có ai hiểu đâu. Tôi tham sanh quý tử, đại tham của tôi tôi sợ chết, nhưng mà khi tôi quán thông Nhẫn sáng suốt rồi, tôi mới thấy rằng: luật sanh tử vô thường, không có ăn chung gì! Trong sanh có tử, trong tử có sanh. Không còn bận tâm vấn đề đó, chúng ta khai tâm một chút huệ, sáng suốt rồi! Thì khi mà anh kêu người ta nói học cái luật sanh luật tử, luật sanh luật tử anh không Nhẫn làm sao anh biết sanh tử?

Không, ở đây xin lỗi ông Tám, không nói vấn đề học luật sanh luật tử. Không có luật sanh và không có luật tử, khi con người ta muốn tìm giải quyết vấn đề sanh tử, tự bắt buộc con người phải đi từ căn bản đầu và trở về lại với chính mình.

Thì đúng như vậy! Sanh Tử đó, là phải học Nhẫn. Bây giờ anh đi vô trong chùa, rồi anh đi vô Vạn Phật Tự cái tam bộ nhất bái, học có cái chữ Nhẫn chứ có học cái gì đâu? Học cái chữ Nhẫn là anh đắc đạo rồi, biết đạo rồi, anh biết luật sanh tử rồi. *"Tam bộ nhất bái"* là học chữ Nhẫn chứ học chữ gì? Mấy người thiền học chữ gì?-Học chữ Nhẫn. Người ta phá cũng ráng ngồi, người ta chửi cũng ráng tịnh. Phải tu phải nhẫn nó mới đạt tới

sáng suốt, không Nhẫn không đạt được cái gì đâu. Bây giờ những người học trò đi học nầy kia kia họ nói: *"Cha tôi nhà giàu"*, vô anh phải học, ông thầy dạy sao phải học, thi mới có bằng cấp, cũng học Nhẫn vậy! Nhẫn là sáng suốt.

Có nghĩa là lấy sự sáng suốt để đi tìm lấy cái nhẫn, chẳng hạn mình biết cái nguyên nhân nào mà cái vấn đề nầy nó xãy đến với mình và cái việc nó xãy đến với mình như vậy và cái việc nầy do đâu mà nó có, do đâu mà có ngày hôm nay... thì từ đó mới nhận lấy cái Nhẫn được,

Đó là quán thông. Nhưng mà muốn quán thông thì anh phải nhẫn. Còn không có nhẫn khi không anh nói: "Tôi đi tới đó rồi tôi nhẫn, nhẫn là cao hơn hết" không phải! Bao nhiêu kiếp học có chử Nhẫn chưa thành sự. Bao nhiêu kiếp học hoài học có chữ Nhẫn chưa thành sự.

Như vậy nếu một người bên Vô Vi mà đạt được đến cái Nhẫn có đưa đến sự giải thoát không?

Cái đó là do sự cố gắng của mọi người, chứ tôi hổng có quyền, bởi vì tôi cũng cố gắng tôi tu. Nhưng mà cái phương pháp tôi thấy là làm như vậy tôi đạt sức khỏe và tôi đi đến, mà nhiều người người ta tu, người mới tu sơ sơ họ thấy họ giỏi hơn tôi thì tôi cũng phải nghe vậy thôi, chứ tôi cũng phải hành. Nghe là một chuyện còn cái chuyện hành của tôi là một chuyện. Học thôi!

Cái đó xin hỏi ông Tám cái chỗ đó; người mà đạt được chữ Nhẫn...

Thì nhất định là phải giải thoát rồi còn gì nữa. Cái nhẫn mà nhẫn kêu bằng nhẫn quán thông kìa mới kêu là giải thoát. Mới thấy cái tội của mình, thấy sự sai lầm của mình, thấy sự trì trệ tiến hóa, thấy sự chấp ta ngã mạn của mình thì mình trở nên miếng tapis (tấm lót) thì lúc đó muôn đạo quy nhứt, hổng có lo!

Xin hỏi ông Tám theo cách thiền của Vô Vi thì với thời gian khoảng bao lâu thì mới có thể đã thông được 2 mạch Nhâm Đốc?

Cái đó là tùy hành giả. Như tôi kêu người ta hít vô thở ra cho thiệt dài, nó hít vô vầy vầy nó nói: *"Tôi theo ổng 3 năm mà hổng được"*. Tôi hổng có quyền làm điều đó. Bởi vì hành giả, ăn thua hành giả làm đúng theo phương pháp hay là không? Và mỗi đêm làm như vậy hay là không? Thì nếu không chịu làm.. cũng như người ta nói: *"Anh phải tụng 4 thời kinh"*, mà tụng 3 thời rồi thời thứ tư lếu láo cho có chừng rồi đi chơi, cái đó hổng được! Phải cho rõ rệt!

Kính thưa ông Tám nếu mà thiền của Vô Vi mà đã thông 2 mạch Nhâm Đốc thì theo tôi nghĩ là nếu mà đã thông được 2 mạch Nhâm Đốc để mà xuất hồn thì chắc ông Tám cũng hiểu rõ là bên Võ học 2 mạch Nhâm Đốc mà được đã thông thì thông thường là trên 20 năm mới đã thông được 2 mạch Nhâm Đốc. Thì cái chuyện xuất hồn mà trong lúc ngồi thiền mà nếu mình niệm Phật, tôi sợ chăng là chưa đã thông được 2 mạch Nhâm Đốc, thì xuất hồn của mình là một cái tôi không định cái vọng tưởng. Nhưng tôi nghĩ là cũng từ cái vọng tưởng rồi nó sinh ra một cái từ ám thị, có thể thấy một hình ảnh thật chẳng hạn. Bây giờ nói giả dụ: mình chưa biết ông Phật A Di Đà, ông Thích Ca... nhưng niệm mình vẫn cứ niệm. Nhưng niệm mà chưa đến trình độ ông Tám đã phán quyết là được xuất hồn là phải thông 2 mạch Nhâm Đốc trước đã. Nhưng đây chưa đâu mà chỉ ngồi nhắm mắt tụ đây và niệm Phật. Thì cũng giống như cái cách mà thiền của Nhật mà cái cách thiền đơn giản nhất là cũng có cái quoản (khoảng? trở ngại?) vẫn có cái quoản, cũng giống như vấn đề tập trung tư tưởng vậy...

Anh nói chưa đúng. Vì đằng nầy chúng tôi có khoa học trong đó. Khi mà anh đọc chữ Nam, anh nghe cái vibration (chấn động lực) nó chạy tới đó. Phải hiểu nguyên lý tại sao anh đọc chữ Nam. Tôi là một thằng chống ông Thích Ca, tại sao nói Nam Mô A Di Đà Phật và không nói 1, 2, 3, 4, 5, 6 cho nó gọn? Tôi tức quá ngày đêm tôi niệm: Nam..m..m.. tôi thấy nó rung chấn động ở đây (trung tâm chân mày). Tôi niệm cho đến nỗi mà rung hết cả cái đầu tôi bừng sáng chỗ nầy (trung tâm chân mày) Khi tôi niệm thấy sáng; Mô..ô..ô... nó chạy ở đây (trung tâm đỉnh đầu). Nam thập phương Nam lửa Bính đinh, cửa Trời là hướng Nam. Hướng Nam không cửa (cửa Trời) có lửa chận đường. Nếu quý vị tu không thanh lọc được luồng trược điển thì quý vị không hòng gì bước vào được Thiên Môn. Tôi nói trước tất cả những tu sĩ tại thế, qua không khỏi Cửu Nhơn Quan là không bao giờ tiến tới được, bảo đảm như vậy! Chính tôi là người biết bao nhiêu sự khổ dầy xéo ở Bên Trên, kể cả ma quỷ hành hạ tôi đủ thứ hết, tôi vẫn chấp nhận trì trị chí, vì trước khi tôi tu pháp nầy là tôi chuẩn bị thuốc tự tử cho tôi chết, chán đời rồi không muốn tu nữa. Cũng như anh nói, tôi không muốn sống ở thế gian. Nếu cảnh đời; chơi bời, ăn uống, nhậu nhẹt tôi không thiếu một cái gì hết! Tiền bạc tôi không thiếu một cái gì hết! Tôi bỏ tất cả, tôi tìm có một cái thôi là còn có cái gì ở trong nầy? Người ta nói có cái hồn, chết thử như thế nào? Chuẩn bị thuốc ngủ, đi lên miếng đá ở Biên Hòa nằm ở đó uống thuốc ngay chập. Người bạn tu càng ngày mặt mày càng sáng, thì tôi mới hỏi nó mới chỉ. Chứ còn không là tôi không có cơ hội gặp anh ở ngày hôm nay. Chết rồi, chết ngây chết dại chết lâu rồi! Thì tôi tìm qua cái gì tôi cũng khám phá: không có, không có xài được. Ở thế gian nầy không có tình yêu, không có sự thật! Toàn là

xảo trá gạt lẫn nhau không! Tôi tìm hết rồi, tôi thậm chí tôi đi học trường Thiên Chúa Giáo mỗi buổi sáng tôi quỳ, vô nhà Phật tôi theo người ta tụng kinh nghe người ta giảng kinh A Di Đà, và những pháp thuật mà anh nói khoa học chưa có tìm được tôi đi dự hết rồi: kêu anh vô trong phòng, lấy cái áo anh đánh roi, lận lưng anh có cái lằn rồi. Cái đó tôi cũng có dự! Thấy hết rồi, thấy những cục lửa xuống và những ông kêu bằng ông Tượng xuống bắt con bịnh nắm cái tay liệng vô trong bộ ván mà con bịnh không bị thương. Cái đó tôi cũng thấy rồi! À, cái đó là ông thầy ở Nha trang, người kêu bằng bùa Năm Ông đó! Bùa nào tôi cũng đi coi, nhưng mà không cái nào tôi kính phục. Mà thậm chí tới ông Tư dạy tôi tu, tôi cũng không kính phục. Tôi chỉ nghiên cứu và đem người tới thử ông mà thôi. Mà ngày hôm nay những chuyện xuất hiện sau khi ổng nói, bây giờ tôi mới thấy có hiệu lực tới đó, tôi xác nhận tới đó. Ngoài ra những cái tương lai ổng nói tôi chưa nói ra. Ổng nói vụ 2000 tới tôi cũng chưa nói ra, thì để coi thế nào? Con người tôi nó như vậy! Tôi phải nghiên cứu cho thiệt kỷ. Đó, cho nên tới cái hành trình tu học nó dài đăng đẳng, ngày nay tôi thấy rằng tôi còn phải trì trị chí nữa, không biết bao nhiêu kiếp nữa phải trì trị chí nữa. Cho nên càng tu càng thích thú! Không phải nói tôi tu đó tôi đạt thành Tiên tôi đủ rồi, tôi đạt thành Phật tôi đủ. Không! Phật chưa thấm thía gì! Phật cũng chưa thấm thía, còn phải tu nữa. Nhiều cấp Phật, không phải một thứ Phật. Còn phải tu nữa! Cho nên thế gian còn mê lầm, thờ ông Phật mà hổng biết ông Trời, nói: *"Hổng có ông Trời, ông Trời thấp hơn ông Phật"*. Hổng có ông Trời lấy gì có ông Phật? Hổng có cha mẹ đẻ mình ra lấy gì ngồi đây nói đạo? Người thế gian còn mê lầm chưa hiểu, chưa hiểu Chơn Lý, chưa dám kêu thằng ông Phật, và chỉ tôn trọng sự tốt đẹp của ông Phật mà thôi! Thích Ca cũng thằng con nít nuôi lớn cưới vợ kêu bằng ông tu thành Phật mà thôi. Đúng Chơn Lý nó như vậy! Không có sai lầm! Mà người thế gian không có dám nói câu nầy, còn chấp, mà khai minh rồi thì thấy Phật trong ta hổng có xa. Ngài luôn luôn ngự giảng cho ta và giáo dục ta, cho chúng ta nhiều cơ hội đi tới vô cùng mà chỉ chúng ta trì trệ lười biếng mà thôi. Nó rất rõ ràng, hành rồi sẽ thấy! Cho nên những người tu ở Tây Tạng lên đi quỳ lạy một trăm ngàn lạy, nhưng mà người ta trì chí rồi một trăm ngàn lạy không nghĩa lý gì người ta. Người ta cũng học chữ Nhẫn ban đầu. Một trăm ngàn lạy rồi ông sư mới nói chuyện. Cho nên kỳ nầy tôi cũng có cơ hội đi qua Úc Châu và ghé qua đó, mấy ông tu về khổ hạnh đó cũng được gặp và cũng được,... hai bên cũng trao đổi tôi cũng học hỏi không ít, mấy vị đó cũng rất dầy công tu học. Cho nên những người Mỹ là khoa học và suy luận rất nhiều, nhưng mà vẫn đi Thái Lan học thiền. Cũng như ở VN tu chỉ thiền ngồi thiên, đi xin đi hành khất độ khất, tôi cũng được gặp những vị đó. Bỏ tất cả những chuyện đời, họ chỉ trì niệm đi hành khất. Cho nên cái nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật nó vô cùng: Nam thật phương nam lửa bính đinh, Mô chỉ rõ vật vô hình, A nhâm quý gồm thâu nơi thận là nước, Di giữ gìn ba báu linh Tinh Khí Thần nó mới kêu bằng phát triển. Anh có lửa có không khí có nước nó mới có phát triển. Đà ấy sắc vàng bao trùm khắp cả, Phật hay thanh tịnh ở nơi mình. Thì cái cây nầy nó cũng biết nó mà tôi cũng biết tôi, mọi người chỉ tự thức để đi về nguồn cội mà thôi! Cho nên người thế gian còn mê lầm thấy ông Phật bỏ ông Trời, nói: *"Tôi tu thành đạo cha mẹ phải lạy tôi!"*. Hổng được! Ngược đời, tu sai!

Xin hỏi ông Tám câu chót: tại sao Vô Vi chủ trương ngồi thiền phải quay về hướng Nam, trong khi tất cả các môn phái khác...

Bởi vì hướng Nam là lửa.

Tất cả các thiền tông khác, ngay cả Mật Tông như ở bên Tây Tạng nếu mà nói tu thiền mà thiền thì nó vẫn còn định, tâm định là hướng; đông, tây, nam, bắc...

Cho nên đối với những người tu thành đạo thì không cần phương hướng, mà những người bắt đầu mới tu còn tà tâm. Cho nên phải xuất ra mượn lửa hỗ trợ lửa. Hướng Nam mới thật sự là hướng có lửa, thấy không? Thì nó mới hỗ trợ cho hành giả còn yếu. Còn người ta tu cao người ta đem lên trên đỉnh đầu, cái tâm người ta giác lên đỉnh đầu rồi người ta đâu cần phương hướng thế gian. Thì tùy theo cái trình độ của người tu, người hành giả, nhưng mà ngồi theo hướng Nam là an ninh nhất.

Kính thưa ông Tám, thế Vô Vi là bị hiện tượng của Âm Dương và Ngũ Hành

Đâu có bị Âm Dương.

Như vậy thì nếu thật tin nghe theo ông Tám thì...

Đâu có bị Âm Dương. Anh phải mượn cái xác nầy, cái xác của Ngũ Hành, anh phải thoát khỏi cái sức hút của hồng trần nầy, cho nên còn ngự tại thế. Còn nếu mà anh xuất ra rồi thì anh thường trú ở bên trên anh đâu có lệ thuộc, đó là nói về phần hồn. Còn cái thể xác nầy còn trụ trong Ngũ Hành kích động và phản động. Anh đừng có tưởng tôi tu Phật rồi tôi thoát rồi ma nhập không hay.

Không, cái ý tôi muốn nói là thế nầy: là cái chuyện mà sống ở thế kỷ nầy, tôi thì tôi theo cái thuyết của tôi, cuộc đời của tôi rất là đồng ý cái Âm Dương, Ngũ Hành. Nhưng mà thế nầy, những cái gì mà ông Tám nói trong Vô Vi mà tôi phải hành phải phần lớn hình như nó bị ảnh hưởng về Võ Học của Trung

Quốc là một và căn bản là cái thuyết Âm Dương, Ngũ Hành là vì nếu mà ông Tám nói cuộc đời của ông Tám tôi cũng không rõ lắm nhưng mà theo như vậy thì ông Tám theo đạo cũng 20, 30 năm gần đây và cái đó hình như nó được truyền miệng. Thì cái thuyết đó trên căn bản tạm gọi là phát minh ra thì cũng không phải hoàn toàn dựa theo thuyết Âm Dương, Ngũ Hành.

Đúng nó vậy! Nhưng mà hành...

Nếu mà người hành giả ngồi thiền mà cũng bắt mình ngồi vậy, vẫn hoàn toàn dựa theo: Bắc thủy, Đông mộc, Nam hỏa, Tây kim và dừng lại chữ Đà là cái kim chỉ nam còn là trung ương cửa khẩu. Thì như vậy tôi thấy hoàn toàn theo thuyết Ngũ Hành, và muốn đã cái mạch Nhâm Đốc thì tôi nghĩ cũng hoàn toàn theo cái Võ Học nữa. Thì phải chăng dùng Võ Học để hỗ trợ cho vấn đề Sinh Tử không hay là ngồi thiền theo nhà Phật mà không đặt thành vấn đề hướng mà chỉ đặt vấn đề là trụ về đâu.

Cho nên người thiền còn sai. Chúng ta ôm thể xác Ngũ Hành, anh hiểu không? Phải lập lại trật tự của Ngũ Hành. Còn ôm thể xác, bây giờ anh nói anh tu về nhà Phật anh đặt về tâm thôi, là hoàn toàn sai, anh sẽ bị nặng hơn. Vì anh ở ngụ trong cái lý của Ngũ Hành mà sống, anh thấy chưa? Cái xác nầy là cái căn chùa của anh để trụ trì, mà anh hổng lo cho cái chùa cho có trật tự, thì cái chùa đó không có giá trị. Đừng có dụng cái Tâm Không! Cho nên phải dụng cái trật tự, như cái phương pháp phải hướng về Nam là cái luồng điển của anh, sau nầy mà anh siêu lên trên rồi đó, cái điển anh xuất phát về hướng Nam không có mất thì giờ của anh. Cửa Nam là cửa Trời, nhưng mà trong Phật pháp không có nói vấn đề đó, vì Ngài đã nói Nam Mô A Di Đà Phật rồi. Cái luồng điển nó phải đi như vậy! Nam Mô sau nầy xuất hồn ra Nam Mô là Soi Hồn, A Di là Pháp Luân, Đà Phật là Thiền Định, lúc đó là thiền 24 trên 24. Nó có cái cấp bực đi lên ở trên, phải học những cái môn pháp khác ở Bên Trên. Nhưng mà hành giả chỉ hành mà thoát lên tới Trung Thiên rồi, tới đó là tự động học rồi. Cho nên cái pháp nầy nó thấy dễ mà khó. Bởi vì nó phải lập lại trật tự của chính nó trước. Cái thể xác nầy, căn chùa nầy nó phải lập lại trật tự để cho vạn linh đồng thức, *"đồng tâm tương ứng, đồng khí tương cầu"* để tiến hóa. Cho đó là Võ, thừa Võ hóa Văn rõ ràng. Anh mang xác phàm, anh mang Hữu Vi và anh từ Hữu Vi đi về Vô Vi, chớ anh đâu có bỏ Hữu Vi. Nói là tôi Vô Vi không đâu có được, xạo! Từ Hữu Vi đi về Vô Vi mới là đúng! Cái xác nầy là Hữu Vi, còn trong chùa lập nầy kia kia nọ, mà bây giờ mình vô chùa mình tu mình phải đem bàn thờ chùa vô tâm ngự ở trong cái chỗ nầy, cái bàn thờ luôn luôn kính Đức Phật, sáng suốt như vậy! Cho nên phải lập cái nầy trở thành một căn chùa hay là một cái nhà thờ của chúng ta. Bởi vì cái sự hít thở: hít vô và thở ra liên hệ với cả càn khôn vũ trụ tất cả bằng với nhau; anh cũng hít vô thở ra, mà ông vua cũng hít vô thở ra, mà thằng du côn cũng hít vô và thở ra, coi nó thích cái giới nào? Tại sao bỏ Ngũ Hành được? Cho đó là Võ, anh phải thừa Võ hóa Văn. Từ Hữu Vi đi đến Vô Vi, mà Hữu Vi bất minh cứ theo Vô Vi và chê Hữu Vi tạo tội à, tăm tối. Tội là gì? Tăm tối! Tống cao ngã mạn, chấp ta ngã mạn, cái đó là sai lầm!

Dạ, ở đây chỉ đi tìm để mà học hỏi... không có dám...

Cám ơn hai anh rất nhiều lắm! Hổm rày qua đây chưa có học được vị nào. Anh Bính cũng khá mà anh Tấn cũng hay lắm!

Dạ, dạ.... hổng có dám...

Không anh vậy cũng là hay lắm rồi! Hổng có phải tầm thường đâu. Mấy người tầm thường hổng có hiểu được đâu. Cho nên cái học của chúng ta là vô cùng. Biết đâu kỳ nầy chúng ta ngộ rồi một kỳ nào đó chúng ta sẽ ngộ trong chỗ vui hơn nữa.

Dạ vâng, xin cám ơn ông Tám.

Cảm ơn anh!

(Lương Sĩ Hằng)

"Bầu trời thanh điển chuyển toàn cầu
Trời Đất chung vui chuyển nhiệm mầu
Nhân tốt an lành đồng chuyển tiến
Thái bình xây dựng hợp chung mầu
Quán thông đời đạo tự về mau
Tâm thức qui hồi rõ trước sau
Kiến thiết tâm thân qui một mối
Bình tâm nhập định hợp chung tàu"

(Thiền-sư Lương Sĩ Hằng)

"Mâu Ni Châu vốn ở trong mình
Luyện đạo Soi Hồn lọc khí tinh
Miệng niệm mãn đời không thể có
Huyền vi nhờ Điển đạo càng minh"

(Kinh A-Di-Đà chú giải)

Thiền Sư LƯƠNG SĨ HẰNG đàm luận với TRIẾT GIA về ĐỜI

Con thì trước đây con chưa có hiểu biết gì về thiền, và con thì cũng không có học hành nhiều hơn ai hết, qua đây thì đi làm. Cuộc sống của con thì cũng bình thường thôi, nhưng mà con cũng muốn tìm hiểu về thiền. Mà điều trước mắt là nãy giờ con có nghe thầy thuyết một số về thiền, và từ lâu con cũng có một vài câu hỏi. Khi nãy giờ con nghe thầy nói rằng: "Con người là do Bề Trên tái tạo ra và xuống đây để học hỏi". Như vậy thì sau khi con người chết đi, nếu như con người gọi là sống mãi mãi muôn kiếp, phần hồn phải được đi lên Bề Trên. Phải không thầy?

Ừa! Phần hồn là bất diệt. Con người hổng có sống muôn kiếp được, một lúc nào rồi thay đổi và tiếp tục để học.

Dạ, tức là phần hồn sẽ tiếp tục còn lại muôn kiếp phải không thầy?

À hả! Đời đời.

Thưa thầy như vậy thì mình học ở đâu thì nhanh nhất hả thầy?

Học ở môi trường làm con người là nhanh nhất. Bây giờ anh nói làm con người sướng hay khổ anh nói tôi nghe đi?

Thưa thầy, theo cái nhìn của con thì con người sướng hay khổ là tùy theo cái nhận thức và sự giàu có của chính mình. Nếu như mà mình cảm thấy rằng: nếu như cuộc sống của mình mà đưa vào môi trường không may mắn thì mình cảm thấy mình sẽ khổ, nếu như cuộc sống của mình mà đưa vào môi trường mình có thể làm việc được, tìm được những cái gì mà đem lại cho mình vui sướng thành công trên mọi nẻo đường thì mình cảm thấy đó là mình vui sướng và hạnh phúc.

Sướng nó có vĩnh cửu không ?

Theo con thì bởi vì con người sống trên thế gian nầy không thể gọi là vĩnh cửu, bởi vì ai cũng có thể sống giỏi lắm là 100 năm thôi. Chỉ có một vài vị tiền bối nào mà có thể sống hơn nhưng rồi cũng phải chết. Cho nên con người không thể có niềm vui vĩnh cửu được, và tất cả mọi loài không ai có niềm vui vĩnh cửu. Thậm chí theo cái nhìn của con, ông Phật cũng không có niềm vui vĩnh cửu luôn. Bởi vì nếu thật sự có Phật trên thế gian nầy, trên cái thế giới nầy, vũ trụ nầy, thì Ổng nhìn thấy loài người chiến tranh giết chóc như vậy Ổng cũng đau khổ luôn. Nếu Ổng thương loài người thì bản thân Ổng cũng đau khổ. Cho nên không có ai mà nói rằng là mình vui sướng vĩnh cửu cả!

Cho nên một khía cạnh lý luận của đời thì chỉ thấy có một khía cạnh à, hổng có thấy được hai mặt. Cho nên nãy tôi giảng đó là hai mặt. Cái xác nầy cấu trúc từ siêu nhiên mà có hình thành, không phải là ở thế gian người ta ép mình ra được và người ta chế mình ra được. Một cái móng tay của anh hổng có ai chế, hổng có dễ! Mất bao nhiêu tỷ mà cũng hổng chế được, anh thấy không?...

Dạ!

...Thì cấu trúc từ siêu nhiên mà có, mà nếu mà tu bỏ nghiệp tâm mà trở về một vị Phật thì người ta từ cái khổ đi tới cái sự kêu bằng: đời đời thanh tịnh hạnh phúc. Hổng có ông Phật mà nhìn thấy người ta khổ, ông Phật phải nhìn hai nghiệp mặt và trái, vì thằng nầy nó phạm luật vì nó ôm luật xuống thế gian mà nó phạm luật thì nó phải học cái bài đó để nó trở về với sự sáng suốt của chính nó. Chớ ông Phật hổng có thấy người ta đau khổ. Chúng sanh tới than với ông Phật là: tôi đau khổ. Bị vì ông Phật ổng thấy con người hổng có chết. Cho nên ông Thích Ca ổng nói trước mình: "Ta là Phật đã thành, chúng sanh là Phật sẽ thành" vì chúng sanh là mang cái nghiệp, duyên nghiệp là cái thể xác nầy là duyên nghiệp. Cái xác nầy nó tạo cái sóng sông mê, đó là duyên nghiệp. Rồi nó phải giải nghiệp tâm, lúc đó nó mới trở về Phật được. Mà khi nó trở về Phật là nó an nhiên tự tại, mà an nhiên tự tại đó là cái luồng thanh quang luồng từ quang của Đức Phật phải tận độ chúng sanh. Phật luôn luôn tận độ chúng sanh thì không thấy chúng sanh đau khổ, cũng như anh làm cha mẹ luôn luôn anh lo cơm áo cho con nầy kia kia nọ, anh thấy con không đau khổ, chỉ nó từ chối là nó đau khổ thôi! Anh hiểu chỗ đó không? Cái đó là tình mẹ, tình Phật cũng như tình mẹ thương con hay tình cha thương con như vậy! Cho nên ông Phật không phải ông Phật nhìn chúng sanh đau khổ rồi ổng đau khổ, nói vậy tu Phật làm cái gì? Giải thoát cái gì kêu bằng giải thoát.

Con xin câu hỏi kế tiếp. Vậy thì tại sao con phải xuống thế gian nầy?

Tại vì con (người) tội chưa hoàn tất, thì con phải học cái nhục rồi để tiến hóa lên một chỗ tinh vi hơn.

Như vậy thì con người trên thế giới nầy càng ngày càng đông. Như vậy thì càng ngày con người ở trên..Bề Trên.. tức là con từ đâu đến?-Tức là con từ ở một nơi nào đó...ở bên cạnh của Đức Phật đi, hoặc nơi thanh tịnh ra. Như vậy con người càng ngày càng gia tăng trên thế giới nầy: người Trung Hoa bây giờ gần trên một tỷ. Như vậy số người mang tội càng ngày càng nhiều, ở đâu mà tới đây càng ngày càng nhiều?

Đó là cái cơ tiến hóa định luật hóa hóa sanh sanh không ngừng nghỉ để dẫn tiến nhơn loại tiến hóa. Chớ không phải là nó ở đâu. Hỏi chứ cái cây, sạn, cát.. tiến hóa rồi đi đâu?-Về được con người là hạnh phúc lắm! Từ con người mới suy tư tới: Tiên, Phật, Thần, Thánh. Đó...

Con chỉ muốn hỏi là tại sao con người xuống thế gian càng nhiều? Có phải..

Đó là định luật của tiến hóa. Từ cọng cỏ..., hỏi anh được làm người chứ mấy cọng cỏ không trở nên làm người sao? Thì cái cơ Trời thay đổi, nguyên khí của vũ trụ thay đổi thì dẫn tiến tất cả những đó nó phải hội tụ trở lộn lại. Nó hội tụ nhiều kiếp nó mới thành tụ một cái hình thành từ sâu bọ biến hóa biến hóa tới con người. Mà con người từ mọi trạng thái mà có chớ không phải một trạng thái. Không có một trạng thái, nếu mà chính chúng ta thấy rằng tôi một trạng thái suy tư sự eo hẹp, không phải con người. Từ mọi trạng thái mà có, khi anh thấy cây cỏ nó gẫy anh cũng đau lòng, cái bông anh để trong nhà mà đi làm về thấy nó rụng nó xìu mình cũng buồn. Mình đã từ mọi trạng thái mà hình thành một cái khối óc tinh vi như bây giờ. Cho nên khối óc bây giờ là quan trọng lắm. Cho nên mình phải biết trở về với sự thanh tịnh và thanh lọc, mình thấy mình mới hòa tan với mọi trạng thái được, mình thấy rõ mình từ nầm mống của sự thương yêu mà ra, của Đại Thanh Tịnh mà ra. Chớ không phải người thế gian lý luận hai câu rồi chế mình ra được, không có! Chế không nổi, anh hiểu chỗ đó không?-Thì anh mới hiểu định luật hóa hóa sanh sanh không ngừng nghỉ của vũ trụ.

Con biết rằng con người được hình thành là trãi qua quy luật tiến hóa, mà không phải là ở Vô Vi Phật Pháp, không phải là ở Đức Phật Thích Ca Như Lai, không phải là từ những vị Bồ Tát. Mà cái đó người ta đã chứng minh ra được, đó là nhờ ông Darwin ổng đã chứng minh ra được là: con người đã hình thành là qua một quy luật tiến hóa. Con người được sinh ra bởi vì là càng ngày càng tiến hóa, số lượng con người phải càng ngày càng đông. Bởi là vì theo cái quy luật tiến hóa là phải sinh trưởng và phát triển. Đó là quy luật của mọi loài, không phải riêng chi con người, cây cỏ cũng vậy. Cái đó là ông Darwin ổng đã chứng minh được rồi và hiện nay nó đã phổ thông vào trong các trường trung học, đại học, tiểu học. Cho nên theo cái nhìn của con, cái đó không phải là nghiệp chướng, con người sinh ra lớn lên và phát triển, đó là quy luật bình thường. Chớ không phải là con người mang một nghiệp chướng mà cần phải đi đến chỗ Thanh Tịnh.

Tại sao những con người cũng như ông Darwin là ổng đã tìm ra những cái chuyện đó. Hỏi ông Darwin, bây giờ ông muốn cái gì? Ổng muốn sự thanh tịnh không?

Đối với con ông Darwin không phải muốn sự thanh tịnh. Nhưng mà ông Darwin cũng bao nhiêu người khác muốn đến, khi đã ở trong thế giới nầy, thì ổng cũng muốn làm một cái gì đó cho nhân loại mà thôi. Tức là ổng tìm hiểu một cái gì đó để góp phần vào cái kiến thức cho nhân loại mà thôi. Ngày nay chúng ta có cái chiếc xe đi, có một chiếc máy bay để đi nước nầy qua nước khác là nhờ những nhà khoa học đó. Họ đã góp phần để xây dựng thế giới nầy càng ngày càng đẹp.

Hỏi chứ tại sao ông Darwin làm được mà anh làm không được?

Thưa thầy, theo cái ý của con, ông Darwin làm được mà con làm không được là nó có nhiều khía cạnh. Khía cạnh thứ nhất là ông Darwin sanh vào, ông đã được sống vào một đất nước thứ nhất là giàu có, gia đình ông tạo điều kiện cho ông ăn học đầy đủ. Còn con chẳng hạn con ở VN thì con không được học gì, nhưng mà bởi vì con sinh vào một đất nước nghèo khó và chiến tranh. Cho nên con không may mắn bằng ông Darwin. Nếu như con được sanh vào trong một nơi như ông Darwin, có điều kiện như ông Darwin, thì con nghĩ rằng con làm không bằng ông ta thì con cũng làm được một cái gì đó.

Anh sai rồi! Có nhiều người VN đã gửi con ra đây học trước khi chạy nạn. Nó còn giàu hơn ông Darwin nữa, nhưng mà bây giờ nó cũng đi quýnh cờ bạc à, nó không có nghĩ như ông Darwin được, tại sao? Nói đó là trứng mỏng đó, là lấy cả tinh túy của quốc gia đem cho nó đi du học, nó đi chơi mà bây giờ nó làm không được...

Bởi vì con xin trả lời với thầy là con người không ai bình đẳng như nhau được. Không có người nào bình đẳng như người nào, không có người nào có một lý trí giống như nhau, mà họ phải khác nhau. Bởi vì cấu tạo của mọi người khác nhau: từ tế bào nó đã khác nhau, từ những kết cấu trong cơ thể nó đã khác nhau. Cho nên sinh ra mỗi một con người đều phải khác nhau: anh nầy đẹp hơn cháu, cô nầy thông minh hơn, cô nầy dễ thương hơn, cô nọ dễ

ghét hơn. Mới gọi rằng là muôn hình vạn vạn trên thế giới, không phải ai cũng như ai. Cháu không thể là ông Đức Phật Như Lai được, cháu không phải là ông Darwin, bởi vì cháu không thể thông minh bằng ổng, vì cái cấu tạo trong cơ thể của ổng, cho nên ổng thông minh hơn cháu. Đặt cùng hai người vào trong một môi trường giống nhau, dĩ nhiên người ta không thể cùng một môi trường giống nhau được. Cháu không thể là ông Hitler được, cháu cũng không thể là ông Reagan được. Nhưng mà chưa chắc đặt ông Reagan và ông Hitler vào cùng một điều kiện, một môi trường như nhau mà hai ông đều như nhau. Nhưng cháu bỏ ông Reagan về VN thì ông ta cũng giống như một người bình thường mà thôi. Ổng không làm gì cho được thế giới nầy đâu.

Đó là cái chuyện mắt phàm. Còn cái chuyện ân phước của mọi người khác nhau à!

Cái đó theo cái nhìn của tôn giáo...

Hỏi cái nhìn người ta nhìn... anh đi ra đây bằng cái gì?

Cháu đi đến đây bằng xe.

Ra đây bằng gì?

Từ nhà cháu đến đây?

Không, từ Việt Nam đến đây.

Từ VN đến đây cháu đi bằng thuyền.

À, đi bằng thuyền! Ông Reagan cũng phục anh nữa: *"Tôi không dám đi thuyền như anh".* Tại sao anh không có cái tài như ông đó được? Anh đừng đề cao ông đó, nhưng mà anh đã phá cái đó để anh đi tới. Khi mà anh biết ông Darwin là hay, tại sao anh có khối óc như ông Darwin mà anh hổng mở ra? Anh tu thanh tịnh, anh thấy anh có bao nhiêu để đóng góp chung với ông Darwin, và ông Darwin sẽ tiến tới tốt hơn. Đó là cái ý chí vô cùng! Mà hỏi ông Darwin đó: *"Ông biết tôi từ ở đâu tới không?-Tôi đi chiếc thuyền rất nhỏ từ VN ra".* Ổng phải bái phục anh à! Cái ý chí vô cùng của anh, sức mạnh của anh có anh mới dám đi vậy! Còn những người đó người ta đặt nhiều điều kiện lắm trước khi người ta bước xuống thuyền, không có đi như vậy! Mới thấy một cuộc sắp đặt vĩ đại của cộng đồng Tiên Phật, chớ không phải người phàm đâu! Đừng nghĩ lý luận là đúng và bỏ tất cả những cái gì mình mình đã thọ hưởng, những ân phước của Bề Trên. Đó là cái sai lầm! Mà khi thanh tịnh rồi những người thanh tịnh đó. Chính người Mỹ bây giờ cũng vậy, cũng lý luận rất hay mà bây giờ họ cũng phải đi tu Tiên. Họ sống cả trăm tuổi, trên trăm tuổi, lúc nào cũng thanh đạm, mở trí họ, họ nhẹ, họ sung sướng. Trên trăm tuổi chuyện thường..., từ rày về sau người Mỹ mà người ta biết con đường siêu nhiên, tự nhiên rồi là trên trăm tuổi chuyện thường. Đó, cho nên mình đừng thấy rằng: khối óc tôi không bằng ông Darwin. Chớ không phải là người VN là ngu là khờ là dại, không đâu! Ra đây người VN học đứng hạng nhất mà, đâu có tệ! Nó sanh trưởng ở môi trường VN thiếu thốn, mà ra nó thi hạng nhất. Ai ra cho nó cái hạng nhất đó?-Nó chịu đã phá cái tư tưởng của nó, nó khai triển đi tới sự thông minh, nó làm thành. Cái khối óc nó quan trọng, nó ôm cái cũ kỹ nó không phát triển được. Nó dựa ông nọ dựa ông kia, không được! Ông đó là một chuyện, tôi cũng khối óc tay chân như ổng, tôi cũng thể xác khối thần kinh như ổng, tôi phải đã phá lên, tôi phải đóng góp như ổng, thì cộng đồng sẽ tiến nhanh, không có chậm, không có trì trệ. Mà mình ở trong cái cố chấp mình nói ông nầy hay, ông kia hay, không ông nào hay hơn hết! Ông nầy làm sao hay hơn được là mới hay. Cho nên mọi người phải đứng dậy làm việc với vũ trụ. Sự liên hệ nguyên khí của càn khôn vũ trụ, mình không thể cúp được, không có bỏ được. Là một, luôn luôn mình sống với vũ trụ là một thì cái óc nó mới mở. Cái khối óc quan trọng, còn khối óc còn sự kiến thức, còn lý luận, quý lắm! Con người giá trị lắm, mà không nhìn vào mình thấy mình bơ vơ. Cứ nhìn thiên hạ, không nhìn vào mình là thấy mình bơ vơ. Rồi đề cao ông Phật, đề cao ông Trời, kỳ thật là ông Trời ông Phật là ở trong cái thức bình đẳng của mình, trong cái tâm thức của mình, chớ không phải ở bên ngoài. Rồi họ làm cái hình thiệt lớn thấy hết hồn. Cái đó không phải to như vậy, to như vậy ai mà lấy? Ai mà nuôi? Phải không? Mà làm cho thiệt bự để làm chi? Cái tâm thức của nó vỏn vẹn càng nhỏ càng trong lành, càng minh chánh, cái đó mới là cái quý. Cho nên những người ra đây có cơ hội đi học, đi đại học đổ nầy kia, tốt! Nhưng mà tu trở lại thanh tịnh, mình hiểu cái basic (căn bản) đó, cái căn bản đó, mình nắm cái đó, mình lấy cộng với cái tâm thức thanh tịnh của mình biến hóa ra, thì kêu bằng cứu đời. Khoa Học Huyền Bí nó là vậy! Khi mà đặt một cái gì, hiểu một cái gì, mình phải lấy cái sáng suốt của mình để hiểu, và đem cái sự hiểu biết đó đem vô để cho Khoa Học Tâm Thức nó mở ra, thì nó ngắn gọn hơn. Nó ngắn gọn hơn, rồi nó liên hệ với computer, computer của vũ trụ, thì thấy đâu người nó sáng suốt. Mình lấy cái *combination put to an resolve (?)* là computer. You know computer nó vậy đó. Thì tự nhiên mình gom vô đây nó liên hệ, đem cái kết quả tốt. Thấy không? Thì cái óc của ông nào lớn thiệt lớn thây kệ, mà mình nhỏ nhỏ nói ra là họ phục, là mình được thanh tịnh rồi. Mà mình được điêu luyện bởi Trời Phật vũ trụ, nhiều cái khó nhất. Người mình đi thuyền ra đây là đã điêu luyện rất nhiều, mà tới đây là một thằng bơ vơ, đau khổ vô cùng, nhưng vẫn sống đến ngày nay là một anh hùng, không phải tầm thường đâu! Mà trở về thanh tịnh mới biến hóa ra là Phật, không có khổ, không có sợ ai hết. Há, lúc đó mình mới

thấy Phật là gì, Trời là gì, không có vụ mê tín, không có vụ dị đoan, thực hành để đi tới, nắm chắc tình hình, sửa mình ảnh hưởng người khác là đủ rồi. Đi tới đâu đem sự bằng an cho họ, không có làm sự phiền muộn cho ai hết. Thì anh đem tới nhà người ta anh đem sự bằng an, chưa tới nhà là họ rước rồi: tới chơi, năn nỉ vô chơi, vô nói chuyện thấy vui, bà xã tôi gặp anh thấy vui, hay là ông xã gặp anh thấy vui, mừng quá rồi! Quý lắm rồi! Mà cái đó đâu phải cuốn sách. Cuốn của tôi nó nằm ở đâu?-Nó nằm ở trong cái thức của mình đây nè. Mình đem tới, nó vui, vui nhà vui cửa, vui anh vui em, thể hiện tình người rõ rệt.

Thưa thầy, cho con hỏi thêm vài câu nữa. Theo cái pháp của thầy là Vô Vi Phật Pháp phải không?

Ừa! Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Phải khoa học.

Danh từ nầy con có thể chấp nhận con nghe thầy được. Như vậy thì theo thầy kết hợp Vô Vi thì con người thông minh hơn, con người sẽ thông minh hơn. Tức là nếu mà đem lại được cho con người trong tâm hồn mình một sự thanh tịnh thì mình sẽ thông minh hơn, mình sẽ làm việc có kết quả hơn. Như vậy thì cái học thuyết Vô Vi nầy nó đã đến với chúng ta từ rất lâu rồi. Con nghĩ có lẽ từ thời Lão Tổ lận, phải không? Bên Trung Hoa...

Lâu lắm rồi. Ừa!

Như vậy thì nếu cái nầy nó là một phương pháp hay và tốt nhứt, tốt đẹp thì nó phải phổ thông trong quần chúng, trong mọi người. Tức là nó phải đưa vào các trường trung học, đại học và cao học để cho mọi người được học nó. Bởi vì nếu như người ta không dùng Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp thì người ta đi học, nó sẽ chậm chạp hơn. Mà mục đích của chính phủ, mục đích của cha mẹ là muốn cho con mình được thông minh, muốn cho con mình làm sao là gặt hái được những kết quả tốt đẹp. Những thành quả đó là để đem lại phụng sự cho loài người. Như vậy những thành quả đó muốn gặt hái nhanh chóng thì họ phải làm sao cho con họ được học những cái nghành đó. Như vậy tại sao môn Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp vẫn chưa được vào các trường trung học, cao học, và đại học?

Cho nên cái Vô Vi Phật Pháp nó không phải liệng vô là người ta nhận được. Nó là ở trong cái cao tầng hơn: khi mà người ta gặp những nghịch cảnh nhiều chừng nào họ mới học. Còn phổ thông mà nói: *"Ờ, bây giờ mầy làm vầy, mầy học thông minh"* nó hổng có! Nó không có làm được. Chừng nào nó thích làm kìa, nó mới làm được. Còn không thích làm mà bắt buộc người ta làm là không có đúng. Chớ cái duyên của nó đến thì nó mới học được. Cho nên tại sao bây giờ tôi đi giảng như vậy có mình tôi thôi, tôi đi khắp thế giới giảng, rồi những người có trình độ học trong đại học rồi mới tu, tu rồi mới ảnh hưởng, lần lần lần.. nó lan ra, mới thấy rằng: *"Ờ, tôi cũng học đại học, mà tôi cũng thi mà tôi hổng có bận rộn hơn anh nhiều, mà tôi thi đậu rất dễ dãi"*. Là lúc đó, anh mới cắt nghĩa người ta biết rằng: tôi nhờ cái gì. Hồi trước tôi chưa tu cái nầy, tôi bịt vô nó nghe ồ ồ, bây giờ tôi bịt vô nó không nghe thì tôi thấy cái trí tôi nó sáng suốt hơn. Bị cái tiếng ồ ồ trong nầy nó đã chi phối tôi rồi, sự suy nghĩ tôi bị chi phối. Rồi tôi làm Pháp Luân tôi thấy tôi thông suốt trong cơ tạng tôi, và tôi không có bận rộn như hồi xưa nữa, thì tôi học nó dễ dàng. Đây là cái phương pháp hỗ trợ cho người học, mà người học hành rồi mới nói người kia mới nghe. Còn tôi, tôi vô tôi nói đại học đại học nó hổng nghe. Nó nói: *"Ông khác, ông 6, 7 chục tuổi ông nhà ông ngồi ông Soi-Hồn, Pháp Luân được. Chứ tôi bỏ cây viết là tôi quên, tôi phải đọc, tôi phải học"*. Nhưng mà cái duyên của người tu về Vô Vi... Vô Vi là cũng như bên Cao Đài họ cũng có Vô Vi, nhưng mà trước khi muốn tu Vô Vi: cúng lạy nầy kia kia nọ. *"Tiên học lễ, hậu học văn"* khổ cực, rồi làm thành văn về cơ bút đồ, sau nầy cuối cùng rồi mới học Vô Vi. Là tất cả cái duyên nghiệp nó rời bỏ rồi mới ngồi trong thanh tịnh đó học cái Vô Vi. Cho nên Vô Vi nó là thuộc cái trình độ cao mới nhẩy vô được. Mà những người học về khoa học mà bằng lòng tu thiền để làm như vậy, thì thấy rõ, và những người y học mới thấy rõ rằng: *"A, hồi trước mình bịt vô mới bằng đầu mình nghe ồ ồ, thì bây giờ hết nghe ồ ồ. Cái óc mình minh mẫn nhiều"*. Là những chấn động lực, cái viabration ở trong nó bớt đi, rồi làm Pháp Luân cái viabration (chấn động) trong này nó cũng yên ổn thấy thanh tịnh. Hồi trước kêu ngồi chơi trong cái phòng một mình ngồi không được, bây giờ mình ngồi 4 tiếng đồng hồ mình ngồi được, thì mình làm bài dễ hơn. Còn hồi trước ngồi chập trong nầy rủ đi chơi, bây giờ ngồi thiền rồi nó thấy nó khác. Rồi từ đó họ mới viết, từ đó nó mới chạy vô trong cái làng đại học nầy kia kia nọ đi tới. Rồi bây giờ cũng bắt đầu dần dần..như bên Tây các chỗ rồi cũng dần dần học, những ông bác sĩ viết ra; sao sao sao. Ở đây cũng có bác sĩ, kỹ sư đồ tu, rồi họ mới viết ra: à, hữu ích chỗ nào. Họ xác nhận về khoa học đối với thần kinh khối óc sao, đối với Ngũ tạng sao, họ nói về trong cái y học. Có người, họ bắt đầu biết rồi đó! Một mình tôi mà tôi đi khắp năm châu như vậy, không phải dễ, rất khó khăn, nhưng mà ngày hôm nay cũng thành tựu lần lần lần sẽ đi ra. Bởi tôi thấy cái nầy là nó hữu ích cho con người. Tôi không có đi học, tôi không có vô trường như quý vị nầy, tôi không có cái cơ hội đó, nhưng mà nói tới đâu tôi cũng có thể diễn đạt được, và để cho người ta thấy

rõ rằng: giá trị của thanh tịnh giúp đỡ họ học nhiều hơn và họ sẽ giúp đời rất nhiều và rất dễ dãi. Cho nên rồi đây cũng phải có trong đại học, rồi những người ta phát tâm. Cũng như bây giờ anh thấy cái nầy; ban đầu nói chuyện tôi chưa gì, mà anh về anh làm rồi mặt mày nó thay đổi, rồi tâm trạng nó thay đổi, anh tự anh nói, đâu cần tôi nói nữa. Hết rồi tôi đâu có phận sự nữa. Anh tu cho anh, anh sửa cho anh để anh mạnh, rồi anh thấy rằng: tôi trước khi chết tôi muốn trao cái gì cho chúng sanh tôi trao lại thôi, hay viết sách cũng được.

Thưa thầy, con muốn có một số nhận định về thiền. Nói chung là từ nhỏ lúc con còn nhỏ, con đã có một số khái niệm về tôn giáo, phê bình về tôn giáo và mọi thứ. Con phê bình là con muốn học hỏi thêm...

Tìm hiểu.

...và tìm hiểu. Không phải sinh ra là con phải chấp nhận liền. Con không chấp nhận bất cứ trên thế giới nầy hết. Con không muốn chấp nhận, nếu như người ta chứng minh được thì con mới chấp nhận, còn người ta nói không chứng minh con không chấp nhận bao giờ. Người ta nói rằng là: "Mầy đi ra ngoài kia, mầy giậm gai", và con chưa có ra và con không có giậm là con hổng tin. Cho nên con giậm gai, con mới tin. Vì lý đó, tất cả mọi thứ con phải kiểm chứng lại bằng thực nghiệm hoặc là bằng bất cứ mọi phương pháp nào. Bây giờ như thầy nói là môn Vô Vi nếu mà như Soi-Hồn, mà nếu mình kêu người ta làm thì người ta không làm. Đó, cho nên là khó đem vào, nhưng mà ngày xưa khi con đi học lớp 3 lớp 4, thì con không thích cái môn Công Văn Giáo Dục nầy, nhưng mà thầy cô bắt con học rồi con cũng học được đó. Cho nên cái môn Vô Vi nầy, con nghĩ rằng nếu như mà nó có tác dụng tốt thì mình đem vào nhà trường, người ta vẫn có thể chấp nhận được. Đó là một cái ý kiến của con. Cái ý kiến khác, điều khác con muốn nói nữa là về vấn đề thiền, về... Con tạm gọi Phật Thích Ca là một người bình thường đi, ông ta tên là Tất-Đạt-Đa hay là Phật Thích Ca Như Lai gì đó và tên của ổng, con không nói...Cũng giống như thầy dặn con rằng: ổng không phải là cái gì ông Trời, ông Phật, mà cứ xem ổng là cái người đã đi trước mình thế thôi. Ông cũng sanh ra, ông cũng có vợ có con, từ bỏ giàu sang, ngai vàng điện ngọc để đi tu, để tìm ra được một chân lý cho loài người. Thì con xem ổng là một người phát minh ra một cái mặt nào đó về tinh thần cho con người. Con đến đây, cuộc sống ở đây thì đầy đủ thật, nhưng mà tại sao con cảm thấy mệt mỏi, bệnh tật, con cảm thấy con người không khỏe khoắn. Tại sao con không được hồng hào như thầy? Hay tại sao con không được khỏe mạnh như những người khác? Thì con nghĩ rằng: con đến đây, tất cả vật chất mọi thứ có đầy đủ để giúp cho cơ thể con nó khỏe mạnh, nhà cửa mọi thứ tất cả đều là tiện nghi. Sau ngày làm việc con trở về nhà thì con nghỉ ngơi. Con đồng ý là con có nghỉ ngơi, nhưng về mặt tinh thần con chưa có nghỉ ngơi bao giờ. Bởi vì cứ chạy theo cuộc sống tính toán làm ăn, nay thế nầy, mai thế khác, ngày mai là như thế nào? Đất nước nầy là tính bằng computer, đầu óc mình con cũng phải theo bằng computer để tính với nó. Như vậy thì đó là lý do con nghĩ rằng: Thiền Học hay là phương pháp thiền là chủ yếu đưa cho con người tạo cho mình một tinh thần ổn định, thanh nhàn mà thôi. Chớ nó không phải là một cái gì của tiền kiếp hay là một cái gì của hậu kiếp, không phải là phần hồn hay là phần xác, không phải là một cái gì ghê gớm, không phải là một cái gì tinh vi phép thuật, và cũng không có phải là một cái gì là mãi mãi ở muôn kiếp đâu. Mà con muốn nghỉ ngơi được tâm hồn, sau khi con đi làm về thì con nghỉ ngơi thể xác của con, nhưng trong tinh thần của con đã trong mấy chục năm nay rồi, con chưa nghỉ ngơi bao giờ. Nào là: hồi nhỏ đi học chút đỉnh tới ngày thi con phải lo lắng, nào là cha mẹ la rầy ban đêm con cũng buồn. Cho nên có bao giờ con nghỉ ngơi được tinh thần đâu. Cho nên ông Phật ổng đưa ra cái phương pháp Soi-Hồn nầy, cái phương pháp thiền ngồi như thế nầy để tạo cho tinh thần con được thoải mái và nghỉ ngơi. Thật sự là con nghỉ ngơi: ngủ không phải chiêm bao chiêm bị, ngủ không phải lo âu. Cho nên tinh thần con được nghỉ ngơi, mà tinh thần con được nghỉ ngơi cộng với thể xác con được nghỉ ngơi, thì con cảm thấy thoải mái, khỏe khoắn và hạnh phúc, và con chấp nhận sau một trăm năm con chết là con hết. Thầy nói: "Con người từ Không đến Có, rồi từ có về Không", cũng giống như là Giê-Su đã nói. Con cũng không thần thánh ông Giê Su. Ổng cũng nói ra một câu là: "Con người từ cát bụi đến rồi cũng trở về với cát bụi". Cũng như Vô Vi Lão Tổ cũng có nói là: "Không Có, Có Không". Cũng như tất cả những người đó họ đã tìm ra được những qui luật về tinh thần, những qui luật nói về lý luận. Những qui luật đó, con người sống là phải chấp nhận. Thiền là nó như vậy! Chứ còn với con, con không nghĩ rằng: mình có thể xuất hồn, hoặc con có thể là thiền mình để chứng minh là: con người có phần hồn và phần xác. Không phải rằng, con không có nghĩ rằng: thiền mình có thể biết được quá khứ

và vị lai. Nếu như mình biết được chuyện quá khứ thì mình không cần police (cảnh sát). Nếu mình biết trước được chuyện vị lai thì mình có thể điều khiển được cả thế giới nầy, để đưa họ đến cuộc sống thanh bình. Tại sao nếu như con biết được chuyện vị lai, tại sao con không làm được một cái gì thế giới nầy cho đến thanh bình mà phải chiến tranh hỗn loạn. Cái học thuyết, con nghĩ rằng; học thuyết Võ Vi Phật Pháp hay là học thuyết của Đức Phật đi, cũng không đem lại cho thế giới nầy một sự thanh bình, bởi vì có ai nghe. Họ không nghe được, bởi vì họ muốn cạnh tranh riêng trong cuộc sống của họ, họ muốn tìm sự vui sướng cho cuộc sống riêng của họ. Cho nên mình không thành công. Cái thành công của con là con muốn trên thế giới nầy là phải; thực sự và cụ thể. Phải làm sao mà đem lại cho loài người một cái cuộc sống thanh bình mà thật sự, bằng thực tế, bằng bàn tay, bằng khối óc và phục vụ cho chính họ. Chớ con không có bao giờ nghĩ rằng; con tu về phương diện tinh thần là con có thể đem lại sự bằng an cho nhân loại.

Cho nên mới đi tới một khía cạnh nào đó thôi! Nhưng mà đi sâu vô mới thấy mọi người đều mang cái luật của Trời trong thân, trong tâm thân. Người nào mà làm quá thái, người đó ăn không ngon, ngủ không yên. Tại sao họ thiền họ được nhẹ nhàng là họ lập lại trật tự cho chính họ. Chớ mọi cá nhân đều liên hệ với cả càn khôn vũ trụ. Chớ không phải nói là: *"Tôi muốn cho tất cả mọi người phải đi tới sự bình an"*, hổng được! Ông Trời muốn rồi, ổng mới đặt luật; ổng giam cái hồn trong cái xác nầy. Anh nói là không nói về cái hồn, nghĩa là nãy giờ ai nói chuyện đây? Xác nầy, nếu xác nầy mà ngưng đi, thì ai nói chuyện? Sự sáng suốt đó ở đâu? Cái hồn làm chủ cái xác. Đừng có nghĩ lầm là cái xác làm chủ cái hồn. Nếu xác nói chuyện được, thì chúng ta vô trong cái nhà quàn thì kêu nó đứng dậy nói chuyện được, nói hổng được! Là cái phương tiện của tâm thức đang điều khiển. Mà tâm thức không hiểu được cái nguyên lý trật tự khối óc, thần kinh mà do cái tâm thức, sự sáng suốt đang điều khiển. Là một sự lầm than và mất ăn mất ngủ, sanh bệnh hoạn. Cho nên người ta tu thiền đó là một phương tiện lập lại trật tự bằng an mà thôi. Còn khi lập lại trật tự bằng an rồi, lúc đó mới nhắm mắt thấy; khi mình đạt được, mình thấy cái sáng đó là mình phải hành mới có, mình làm mình mới bình an, mình làm mình mới đem lại sự hòa bình cho người ta được. Mình tới nhà người ta mình không có bận rộn, mình lúc nào cũng relax (buông xả), vui vẻ, thì nó khác. Còn có người đi tới nhà người ta hằn học, tranh chấp, mà người ta nghe hổng thỏa mãn. Người ta nghe không sướng, ta nghe không nhẹ, ta nghe không tròn trịa, mà nói đủ lý luận sôi bọt mép mà người ta nghe không tròn trịa. Là chỉ có một chiều, hổng có hai chiều! Cho nên con người muốn làm cách mạng cũng vậy, phải hiểu cái hồn chúng ta làm chủ cái xác. Chớ không phải xác làm chủ cái hồn. Ta tới đây học hỏi, rồi một ngày nào đó ta tiến hóa qua một cõi khác cũng học hỏi vô cùng, không có giới hạn. Cho nên trí khôn loài người là vô cùng; ông voi bắt về chơi cũng được mà, ông cọp bắt nhốt trong chuồng còn được mà. Mà lên trên rừng thấy con cọp, phải sợ ổng. Bắt con cọp chơi, cái trí cái trí. Tu là khai triển trí và ý. Trí ý khai triển được mới mở được cái thức vô cùng, lúc đó mới nói chuyện hồn. Còn khi không bây giờ người ta đương đi học, nói hồn, "Tôi đâu có hồn. Anh nói gì cái hồn, tôi đâu có biết?". Nè nói tới nhân điện họ biết tay tôi cục cựa được, họ biết cái đó nhân điện họ biết. Còn nói hồn họ hổng biết. Họ đâu có thấy. Sự sáng suốt của họ đem phục vụ tràn lan ra ngoài, rồi không có gom làm sao họ thấy enlightenment (khai sáng) đó. Còn tu là nó sẽ gom lại nó mới thấy enlightenment đó, mới thấy cái sáng suốt đó thì nó mở được. Mà chính nó mở, chớ người khác mở cho nó hổng được. Chứ nói ông Phật tu thành công, chớ ông gì ông gì tu thành công, ông cũng muốn người ta hòa bình, cũng muốn người ta thương yêu, nhưng mà dòm ra thấy người ta không thương yêu, nhưng mà thật sự người ta từ trong mầm mống thương yêu mà ra. Họ giận, họ hờn,... họ làm chính trị nầy kia, họ nọ, họ cũng nói về chánh nghĩa chứ họ đâu có nói bậy được, nói bậy ai nghe? Họ nói về hòa bình trên mặt đất chớ. Nhưng mà cái luật của mọi người khác nhau; anh nầy thiện khác, anh nầy ác khác. Ngồi lại mới thấy phê bình lẫn nhau; thằng nầy chưa được, nó phải qua cái chuông học hỏi của nó, Nó học khổ khổ thật nhiều nó mới thức tâm. Còn người thiện người ta tới, người ta cũng phải học. Họ hướng thượng nhiều nhiều họ mới thức tâm. Chứ thấy họ hiền hiền vậy được đâu? Hiền còn phải học hiền nữa. Chớ học bao nhiêu đó đủ đâu? Còn mấy thằng ác phải học ác nữa, nó làm tới quỷ sứ chặt đầu người ta rồi lúc đó nó mới thấy là: *"Ác quá! Thôi tôi bỏ dao thành Phật tu"*. Khi nó bỏ là không có bao giờ quyến rũ nó được. Cũng như người đời hút thuốc; khi tôi bỏ thuốc là không bao giờ thuốc quyến rũ tôi được. Tôi bỏ đi nhẩy đầm, không nhẩy đầm, tôi bỏ đi chơi bời, không chơi bời. Mà người đó nó mới trở lại tốt. Từ cái xấu nó đi trở lại tốt, mà đều nằm trong cái mầm mống thương yêu hết. Cho nên người tu người ta nhìn thấy té ra người ta nói; thế gian loạn chứ hổng có loạn. Người nào cũng phải ăn, *"Thiên sanh nhơn hà nhơn vô lộc, Địa sanh thảo hà thảo vô căn"*. Hổng có cọng cỏ nào mà không có rễ để hút nước, thì nó bắt buộc phải ăn. Nó giữ cái gì tới giờ đó

nó phải ngủ. Ăn, ngủ, ỉa tam đại sự nó phải làm. Luật buộc nó phải làm việc. Nó không có từ chối được. Cái óc nó nói gì nói, nhưng mà đau bụng nó phải đi cầu. Không làm gì hơn hết! Có luật hết rồi! Không chạy đi đâu hết. Chứ người ta nhìn người ta chỉ cười thôi. Rồi một thời gian nào nó sẽ yên. Còn cái tu thiền nầy là đối với người thường hồi nào giờ không biết họ, tập thể thao cho nó khỏe đi. Rồi từ cái thể thao đó tập tới nó khỏe, nó ổn định khối óc, ổn định tới Ngũ tạng rồi, tới lúc đó rồi lần lần nói tới triết lý nó nghe. Mà nó hồi nào giờ nó cũng học văn chương, viết thơ nầy kia lưu loát. Nhưng mà khi nó tập trung rồi đó, nó cũng bao nhiêu chữ mà nó viết văn chương hay lắm, rút ngắn lại, truyền cảm cho người ta được. Cũng bao nhiêu chữ đó thôi! Thì mới thấy là cái chơn tâm là quan trọng. Người tu không có tâm làm sao hướng về chơn tâm được? Phải có cái tâm mới hướng về chơn tâm được. Mà hướng về chơn tâm là không có hoạn nạn. Hướng về chơn tâm mới biết tha thứ và thương yêu. Và biết tha thứ và thương yêu thì học từ bi và thực hiện từ bi ở tương lai. Nó có lớp có lang, hổng phải gom gọn nói cục vậy, đâu có được. Nó phải có lớp có lang có trật tự. Đi vô trường tiểu học, đại học, nó phải có trật tự, hổng có bậy được. Nhiều người tu nhiều năm được phát triển tâm thức ở chỗ nào, người ta nói mình thấy. Người ta xưng tu nhiều năm, mà nói u ơ không tròn, thì người ta cũng biết, mà người ta chỉ biết cười mà thôi, hổng biết làm sao. Rồi một ngày nào đó hoàn cảnh là ân sư. Cái hoàn cảnh sẽ độ cho nó tiến hóa. Ngày nay nó gặp ông nầy nói, thích nó đi theo, rồi mai nó thấy ông kia hay, nó cũng theo. Hoàn cảnh là ân sư dẫn nó tiến tới. Cho nên một con người ở thế gian, có người có mấy trăm ông thầy dạy, chớ một ông dạy được đâu? Con mình cũng ông thầy, mà vợ mình cũng ông thầy, mà bạn bè mình cũng là thầy. Còn tới khi mà truyền pháp như tôi bây giờ tất cả, tôi nhìn tất cả là thầy, chớ đâu có dám kêu ai học trò đâu. Như nãy giờ anh nầy ảnh dạy tôi về khía cạnh khoa học, tôi học khía cạnh khoa học. Tôi nghĩ chuyện học không hà, tôi không có nghĩ mà chuyện dạy người ta. Rồi tôi lấy tôi lập cái nào tròn được thì tôi nói, còn hổng tròn thôi, chịu thua. Vậy đó, tôi học hoài, học tới bây giờ sáu mươi bảy tuổi cũng còn học nữa, đâu có dám nói dạy ai đâu.

Thưa thầy, con còn một câu cuối cùng. Khi nãy thầy có nói với con là; xác và hồn. Thầy nói rằng là; hồn là điều khiển cái xác để nói, nếu không có hồn thì xác không nói được. Và thầy có dẫn chứng cho con biết là; một cái xác trong nhà chết làm sao nói đi. Thì con cũng nói với thầy về cái nầy, thì hồi đó con cũng có biết một ông, cũng cái ông hồi nãy, bạn bè gì của mấy ông hồi nãy đó, ông ??? gì đó. Ổng có nói một câu là; sống là tồn tại của một sự trao đổi chất. Có nghĩa là ổng nói là; sống là tồn tại của một cái thể prô-tít (protein?) nào đó, một tế bào nào đó. Thì thầy nói rằng; cái xác làm sao nói được. Con chưa hiểu thầy muốn nói cái xác là như thế nào? Cái xác nằm ở ngoài nhà xác theo con đó không phải là cái xác...

Cái xác không nói được.

Cái xác nó phải sống hay là không sống. Có những cái xác mà nó không nói được, nhưng mà mình dùng chữ nói thì nó hơi hạn hẹp. Mình phải nó rằng; cái đó nó có phát được âm thanh hay không? Con chó nó cũng là một cái xác, nhưng mà nó cũng phát được cái âm thanh của loài chó để nó cùng hiểu nhau. Con người mình cũng phát được âm thanh của loài người để mình hiểu nhau, bởi vì mình sống gần nhau để mình hiểu. Cho nên một cái xác đặt trong nhà xác, mình không thể nói rằng; nó có thể nói được, bởi vì nó không có sống. Cái đó không còn gọi là vật thể sống nữa, mà nó đã bị hủy hoại rồi. Tất cả mọi tế bào trong đó nó đã bị phân hủy hết rồi. Nó không còn định nghĩa nó là sống nữa. Cho nên nó không thể nói, cái xác nầy không thể nói. Vì lý do đó, nên con không thể nói rằng; cái hồn điều khiển cái xác để nói. Nhưng mà con phải hiểu rằng cái xác nó như thế nào? Phải gọi nó là một vật thể sống. Nếu như cái xác trong nhà xác là con còn sống thì con nói được, bởi vì nếu như con đã chết, con không thể gọi rằng; một vật thể sống nữa. Và một vật thể không sống thì không thể hoạt động, không cử động. Không có cái gì sống mà không cử động cả! Cho nên là nếu mà nói; cái xác thì nó không thể nói được. Nhưng mà cái xác đó còn sống thì nó sẽ nói...

Cái xác sống cũng là cái xác! Sao anh không biết gì hết? Nói vậy đó, rồi cái đau, anh hồi nào giờ không có ăn cắp, không có lường gạt người ta, phải không? Chỉ mặt: "Thằng đó chuyên môn lường gạt người ta"_ *"Trời, nhỏ lớn tôi đâu có lường gạt ai đâu? Nó nói tôi đau quá!"*. Cái gì đau đâu? Cái xác anh chỗ nào đau, anh chỉ đau coi? *"Nó nói tôi đau quá! Tôi đau tôi ngủ không được! Tôi hồi nào giờ có ăn cắp của ai đâu mà nó nói tôi hoài. Nó cứ nhè đầu tôi nó nói hoài. Tôi đau quá!"*. Mà đau chỗ nào? Xác không có chỗ đau. Cái hồn đau, thấy không? *"Cô kia hứa yêu tôi; chết cũng lấy anh, bây giờ viết tôi nói vậy. Đau khổ quá!"*. Cái gì khổ? xác anh đâu có khổ! Tế bào anh đâu có khổ? Mà tại sao anh la khổ? Đó, để tìm hiểu cái hồn. Rồi tại sao nó yêu thương mà nó viết cái thơ mà tôi khùng tới ngày nay? Chịu không nổi! Rồi tôi gặp cái ông đó, ổng giải về

duyên nghiệp, tôi tỉnh; *"Té ra may phước, nếu mà mình dính nó mình còn khổ nữa. Tu cái nó yên"*. Phải cái hồn không? Ạ, phải hiểu cái hồn, cái hồn khổ, mà cái xác đâu có bị vết thương nào mà nó đau ghê lắm! Nằm ngủ không được, trằn trọc cả đêm. Phải nhớ là mình có cái hồn. Cho nên khoa học không hiểu cái đó. Ráng rồi đi tới Khoa Học Huyền Bí mới hiểu cái hồn. Cộng theo Khoa Học, mà phải cộng theo cái Huyền Bí mới hiểu được, vậy thôi! Chuyện rất gần của chúng ta, thấy không?

Dạ con cảm ơn thầy đã hướng dẫn cho...

Cảm ơn, cảm ơn... Mình phải có trao đổi như vậy mới có học hỏi. Cái đó đóng góp rất nhiều cho mọi người.

Trường hợp của anh bạn mới hỏi vừa rồi, trường hợp của con mười năm trước cũng nhiều câu hỏi như vậy đó. Vì không có lòng tin, bởi vì dựa vào những cái mình đọc trong sách...

Không có lòng tin, bởi vì mình chưa tới lúc thấy. Tới lúc thấy rồi mới biết.

Con mới hỏi thầy là con là người mới vô pháp môn Vô Vi, mà thầy thì trong sách có bảo là; đừng có tin, cứ làm đi rồi mới tin. Đừng có tin thì ông bạn nầy nghe tức...Như ông bạn nhiều câu hỏi lắm như; người ở đâu đến? Hồi xưa Phật mới ra đời thì mới có vài triệu người à, bây giờ mình cả tỷ người nó từ ở đâu ra?

Thì đó là ông Tám bắt đầu tu ổng cũng vậy! Một phe: "Tôi cũng phe đảng của ổng chớ đâu!"

Nhưng mà nếu anh mà anh đi đọc sách Phật nhiều thấy là trong sách Phật người ta nói là; trên cái thế giới nầy nó 6 thế giới. 6 thế giới mà thế giới nào cũng bằng thế giới mình hết. Rồi mới từ từ tiến hóa, từ thế giới: Trời, người, súc sinh, ngạ quỷ, A-tu-la, địa ngục, rồi từ đó mới vòng qua trở lại thì mới thấy là; rất là nhiều người, trong tương lai rất là còn nhiều nữa. Nếu mà nói về quốc độ Phật rất là nhiều, rất là nhiều thế giới ở trong thế giới nầy. Mà tất cả những cái đó mình có chấp nhận hay không là ở cái lòng tin của mình. Có phải vậy không thầy?

Phải rồi...

Nhưng mà thầy dạy là: "Đừng có tin, mình cứ làm đi đã, đừng có tin". Con thấy con cũng không hiểu tại sao nữa?

Bởi vì cái pháp nầy là xông ra. Bởi vì anh nắm cái pháp nầy anh đâu có cần tin.

Nhưng mà nếu không tin thì rơi vào tình trạng như anh bạn...

Không, khi mà tầng số anh hiểu tới đó là anh phải khai thác ra. Hồi nẫy giờ anh nói A-tu-la, tôi hỏi anh A-tu-la là cái gì?

A-tu-la là...con thì cũng không hiểu nhiều đâu.

Tôi cũng dốt, tôi hỏi anh A-tu-la là cái gì mà?

Con cũng như là con két, đọc trong kinh Phật thì thấy...

Đó thì anh phải xét chớ. Anh kia ảnh đàng hoàng ảnh phải xét được; tôi mới tin, chớ không xét được tôi đâu có tin. Tôi tu rồi sau nầy tôi nói: "Ờ, bạn không cứ tin đi! Tin đi!". Tin cái gì? Tôi phải xét.

Dạ, nhưng mà nếu không tin thì lâm vào tình trạng như anh bạn kia.

Đâu có tin. Anh thực hành là anh thực hành cái nầy; bây giờ anh Soi Hồn, anh Pháp Luân thì anh thấy nó tới đâu. Bởi vì người ta nói rằng: "Anh bớt ồ ồ", thì anh đi tới bớt ồ ồ cái đã. Khi không anh đi tin ông Phật đồ chi?

Tại vì nói thật với thầy, con thì con có đi hỏi mấy vị mà ở trên... mấy vị mà thầy chùa ở đây, mấy ông Đại Đức, mấy ông Thượng Tọa đây đó, thì có hỏi là: "Bây giờ con muốn tu thiền, nghĩa là tu Tịnh Độ thì tu như thế nào?"-Ổng nói là: "Trước hết Thí chủ muốn tu thiền đó, thì Thí chủ phải học giáo lý Phật giáo trước. Học giáo lý trước để làm cái gì? Để tạo cho Thí chủ cái niềm tin đã, rồi lúc đó Thí chủ thiền thì mới có kết quả. Chớ Thí chủ mà chưa có tin mà thiền thì không có kết quả. Không có sao thiền được hết".

Xét không phải tin.

Xét hả thầy? Xét là như thế nào hả thầy?

Người ta nói Phật thì ông Thượng Tọa ông mới cắt nghĩa là: "Muốn làm Phật thì phải khổ. Phải bỏ nghiệp tâm nó mới thành Phật". Mà khổ như thế nào? Rồi khi mình có chuyện khổ mình tới ông Thượng Tọa, ông Thượng Tọa: "Đó là cái khổ mình nói cho con nghe đó. Bây giờ con bỏ cái đó nó mới đi trở lại". Thì bỏ được mới tin cái đường mình đi nó đúng. Tin là tin nơi khả năng của mình, tin là tin đường mình đi mình phải phán xét. Chứ còn cái ông kia ổng nói: "Phật là quan trọng lắm, Phật là vi diệu lắm!". Rồi mình cứ nghe Phật là quan trọng, Phật là vi diệu, mà mình đâu có thấy gì đâu? Làm cho mình khùng thêm. Còn đây mình phải xét từ hành động một. Mình giải cái nghiệp tâm, cái gì kêu bằng cái nghiệp? Mình rước nó vô thành cái nghiệp. Còn khi không anh tin càng là anh đem cái nghiệp vô tâm rồi đó, anh đâu có giải nghiệp được. Cái nghiệp gì? Nói tôi tin ông Phật mà cái nghiệp gì? Tin cái gì? Anh tin anh không hiểu giá trị của ông Phật, mà anh đâm đầu anh tin ông Phật là anh rước cái nghiệp ông Phật, anh nghiệp ỷ lại; ỷ lại có ông Phật độ. *"Thôi tôi không có lo cái gì, giao ông Phật làm"*; đó anh mang cái nghiệp rồi, thành ra anh khổ, mà anh tu hoài hổng có tiến, thấy không? Còn anh kia, ảnh xét; ông Phật là phải làm sao? Phải sửa cách nào? Phải tiến hóa tới vô

cùng; từ khoa học, từ lãnh vực vật chất, rồi tới Khoa Học Huyền Bí. Cái trí nó mới mở ra, nó tung phá ra nó đi. Phải hiểu chỗ đó không? Chứ rồi anh cứ nghe anh tin ông Phật rồi đâu có được. Ông Tư viết sách cũng vậy: *"Các bạn đừng có tin tôi nghe hôn. Rồi thực hành rồi sẽ thấy"*. Bởi vì ổng sợ mình trì trệ, mình hổng chịu làm và mình chỉ ỷ lại nơi ổng là mình thụt lùi. Mình làm mình mới khá, anh thấy không?

Mà con thiệt thầy nếu mà con không có tin gì thì con cũng tung tung. Lúc mà con Soi-Hồn con nghĩ tùm lum tùm la. Không biết làm sao mà thầy có cách nào mà cho nó bỏ được cái đó để tập trung vào đâu không?

Cái tạp niệm của anh không phải là mới đây có. Từ ra đời tới bây giờ, anh rước cũng như rước rác ở trong nầy và anh bịt như vầy thì nó văng ra. Nó tùm lum cứ cho nó tùm lum, mình niệm Nam Mô A Di Đà Phật cho mầy tùm lum. Niệm NMADDP anh hiểu là chấn động đem lại quân bình. Mà muốn có quân bình, thì mất quân bình mới đi tới quân bình thì anh mới nắm được, thấy không? Từ mất quân bình mà anh niệm được nó quân bình. Cũng như cái hôm nầy khi không người ta tới đánh anh 2 bạt tay, rồi anh làm thinh nhịn, quýnh nữa. Quýnh nữa anh phải gồng mình lên chứ sao? Gồng mình lúc đó là anh đứng dậy, mạnh rồi anh wrestling (vật lộn) nó 2, 3 cái. Nó mạnh.....cái đó là anh bị chết, anh hiểu không? Bí rồi anh đứng lên anh thấy nó mạnh. Học cái dũng ở chỗ đó đó. Cho nên Vô Vi là tạo cho con người học dũng. Những cái chuyện tùm lum trong nầy, trong óc chuyện có nói không, chuyện không nói có. Mình đã làm nhiều, thâu nhiều rồi nó ra, cho nó ra. Nó ra trong cái tư tưởng của anh. Rồi khi mà tới tương lai anh bịt vô vầy, cái nó quên hết trọi. Lúc đó là anh thấy cái cảnh khác. Nó phá vỡ cái Sơn đình anh thấy cảnh khác. Lúc đó anh thấy sung sướng rồi.

Thưa thầy chừng bao lâu nó mới xảy ra cái vụ đó...

Bao lâu là do anh chịu...

Con tập mấy tháng rồi thấy cứ nghĩ tùm lum tùm la.

Ba năm anh mới thấy tánh anh. Chứ bây giờ anh chưa thấy tánh anh. Ba năm! Trong nhà anh, tôi nói: "Nhà anh dơ", mà anh dòm thấy đâu có dơ, anh đâu có hút bụi làm chi. Mà chừng nào anh rờ anh thấy bụi, anh mới ngứa ngáy anh mới hút. Thì nó hổng ra làm sao anh thấy nó là bụi? Lúc đó anh hút là nó hết, anh hiểu không? Đó, *"Tu nhất kiếp, ngộ nhất thời"*, trong chùa có nói mà "Tu nhất kiếp, ngộ nhất thời". Khi mà anh nắm được rồi là anh dẹp, hết! Đắc đạo ở chỗ đó đó. Đừng có nói ta tin, rồi không có cắt nghĩa như vậy!

(Lương Sĩ Hằng)

Khoa Học 6 chữ DI-ĐÀ ngày nay mà con lượm được Pháp Lý Vô Vi mà ta đã hóa sanh gieo giống từ năm 1959, khởi sự để đợi thời kỳ truyền bá Văn-Khoa cho chúng sanh tu hành, trước ngày giờ gieo giống đây là khởi hành cho các chúng sanh nào được thức tánh thành công, để hoằng hóa chúng sanh đời sau.

Đời sau là đi đến năm 2001 năm, thì Khoa Học này bủa khắp chư Châu Thế Giới, cùng các phẩm đạo mầu cũng phát triển năm 2001, gọi là Đạo ra đời để giáo huấn cho chúng sanh dưới thế gian, vì nhơn vật trong thế gian đã qua một giai đoạn phát triển văn minh cổ hủ thì giai đoạn ấy hiền triết hóa tàn bạo, đến năm 2001 năm, thì sẽ hóa văn minh tiến bộ, thì Khoa Học Huyền Bí của Chư PHẬT, Chư TIÊN càng huyền diệu hơn. Rốt cuộc chung qui của nó là Khoa Học Lục-Tự DI-ĐÀ biến chuyển để sửa dạy cho đời văn minh ấy càng ngày càng sáng suốt hơn.

Hiện nay Khoa Học Pháp Lý Vô Vi nầy để sửa thất tình lục dục, tham sân là căn bịnh mê trần của chúng sanh theo đời thế hệ nước của nó tùy theo mực nước của con người. Mực nước phẩm lực của con người theo sự đo lường của đường Thiên Xích, thừa khí sanh sanh hóa hóa nhơn vật thời mới, trí như thế ấy mới tạo ra một cái Đạo Lý, con người được tu hóa thành TIÊN, PHẬT.

(Lược trích trong "KINH A-DI-ĐÀ chú giải theo PLVVKHHBPP")

VẤN ĐÁP về ĐỜI ĐẠO

1. Trong kinh sách nói Đức Phật tu nhiều đời nhiều kiếp và chỉ thiền định 49 ngày là đắc quả và sau đó truyền lại cho nhiều người, nhưng nhiều người chỉ cần nghe chỉ dạy vài câu là đắc quả A-La-Hán... thì con không biết vậy là nó ra làm sao?

Thì bây giờ mình đã có hành đâu mình biết. Bây giờ ông Phật Thích Ca ổng nhịn đói ổng hành 49 ngày mà mình chưa hành một ngày nào mà mình cứ lý luận ổng làm vậy rồi làm sao, làm sao? Mình cứ ôm chữ sao mà mình đứng lại thôi. Hiểu chưa? Mình chưa có hành một ngày nào hết, mà mình muốn giải thoát, mà mình chưa có làm được, mình có tâm Phật mà mình chưa có thực hiện như ông Phật, mình muốn thành ông Phật làm sao được. Cái đó là một cái biện thuyết vô lý và không có đi tới hữu ích cho chính mình và làm cho mình bơ vơ. Thành ra cái chương trình nào cũng hổng thành, muốn cái nào bước tới đi đi. Thấy hôn? Bước tới làm đi, để thấy. Bây giờ anh ra đây cái chuyên môn nào anh thấy này kia kia nọ vậy, vô máy nó chạy gầm gầm, nhức đầu quá tôi không làm, anh vô đi nó làm được.

Con muốn nói là để chọn.

Chọn sao được?

Chẳng hạn như bây giờ tu theo Thiên Chúa, tu theo đạo Phật thì có: Mật Tông, Thiền Tông, Tịnh Độ v.v.. hay là tu theo những đạo khác, tu theo: Hòa Hảo, Cao Đài... tu theo tụng niệm....

Đạo không phải là món quà cho anh chọn đâu! Đạo là do tâm anh, anh qua khổ anh thức tâm anh mới thấy là đạo trong tâm, cái đạo không phải là cái bánh anh mua đâu. Tôi nói thiệt cho anh biết đó! Cho nên tu hoài hổng có thấy cái gì hết! Đạo là cái tâm anh, anh chỉ biết rằng anh ở đây tạm rồi anh sẽ giải thoát là anh phải chết khỏi cái thể xác này. Cái quan trọng là chỗ đó, anh không thể cứu anh, bây giờ anh nói anh chọn cái gì?-Anh chọn cho anh sống đời đời được không? Hổng có! Anh phải chết, chết rồi anh đi đâu? Bấy nhiêu đó thôi. Khi anh hiểu cái lý đời sơ sơ thôi: tôi quân bình là tôi được đi nhẹ mà tôi động loạn là tôi bị la đà kéo xuống.

Ví dụ bây giờ có 2 pháp, pháp của Thầy, Thầy bảo là không kiêng không trị.

Chỉ thực hành thôi.

Còn như pháp của Phật là phải quán niệm..., rồi giữa 2 cái, một cái tu thành Tiên, một cái tu thành Phật. Vậy bây giờ giữa 2 cái con chọn cái nào?

Thì cái đó tùy của anh. Bây giờ làm người mà chưa trọn thì làm ông Tiên được cũng đại phước lắm rồi mà tôi thấy làm ông Phật khó hơn. Cho nên bây giờ tôi chọn giùm cho anh: tôi bây giờ tôi làm con người cũng chưa trọn đâu, phải không?-Bây giờ anh dám nói anh trọn làm con người? Ân nghĩa anh đền hết chưa?-Chưa trọn! Nhân đạo anh chưa làm xong mà, bây giờ Nhân đạo anh làm chưa? Rồi anh mới đi tới Thiên đạo. Bây giờ Nhân đạo chưa xong mà anh đi chọn Thiên đạo. Thì cái Vô Vi là gì?-Đời đạo song tu: Nhân đạo trước, anh thấy chưa? Nhân đạo là sức khỏe cho anh. Nhân đạo; thì anh sử dụng cái thể xác này hợp tình hợp lý, chứ không có sử dụng bậy, luôn luôn đem lại sự quân bình để phán xét đời đạo song tu. Vô Vi là đời đạo song tu. Còn nếu mà anh nhẩy về Phật cái đó là anh dẹp, hổng có sống ở đây nữa, đi thẳng về Phật luôn rồi. Anh đi ra rừng 49 ngày ngồi như Thích Ca đừng thèm ăn uống gì nữa chịu nổi không?-Dễ quá mà có gì đâu mà chọn. Bây giờ nhân nghĩa chưa tròn. Nếu nhân nghĩa chưa tròn tương lai anh phải trở lại đền cái nợ nầy, chắc chắn nó vậy! Không phải người ta cho không anh đâu, có vay là phải có trả, luôn luôn có cái luật vay trả. Từ nhỏ tới lớn anh cũng thấy được cái luật vay trả rồi. Ân nghĩa chưa trọn, thì dễ chọn quá mà! Bây giờ anh chọn đời đạo hay là chọn Phật? Có gì đâu mà chọn không được?-Anh thấy không? Chọn Chúa còn khổ nữa; Jesus phải bị đóng đinh, anh chịu không? Cái chuyện thể hiện trước mắt có cái gì đâu khó? Dễ chọn quá mà. Sao bây giờ tôi chấp nhận đời đạo thì tôi tu Vô Vi cho khỏe đi, phải không? Để tôi gánh vác, tôi chấp nhận gánh vác mới tu tiến. Cha mẹ đã gánh vác cho tôi, tôi chưa gánh vác. Ân nghĩa tôi cho tròn thì trong tâm thức tôi nó mới thành đạo, phải không? Tôi thấy không có khó, cái chọn đó hổng có khó, nhưng mà anh cứ lừng chừng hoài, rồi đưa lý thuyết này tới lý thuyết khác rồi anh làm anh trễ tàu. Bước xuống tàu thì hổng dám bước mà muốn đi. Cái thuyền này sẵn rồi, cái xác này là cái thuyền Bát Nhã hổng chịu bước, muốn đi, đi sao đây? Làm thử đi, nếu làm là anh đi đó, bước xuống tàu! Tôi thấy ở đời chuyện dễ không hà mà họ tạo cho khó thôi, chứ không có cái gì khó. Tôi thấy hổng có cái gì khó. Hồi đó tôi nghe ông Tư nói rồi tôi nghiên cứu mà tôi cũng có 3 người thử cái rồi là tôi biết rồi chấp nhận; ông nầy không có gạt mình. Mà chính ổng cho mình tự hành chớ ổng không khi nào mà tao kêu mày hành, mày phải hành, không có chuyện đó! Ổng cho mình tự hành tôi mới chịu. Còn cái pháp nầy là anh về anh hành cho anh chứ đâu có ai điều khiển anh đâu. Đâu có ai tới nói: *"Giờ nầy mầy phải hành, giờ kia mầy không được hành"*, hổng có! Tự anh, thấy ý chí của mình xây dựng ý chí của mình thì nó tiến tới. Còn mình không chịu xây dựng làm sao nó chịu tiến tới? Đó trong cái tiềm thức của mình mà ai động được? Cái đó bí mật mà trong khi đang xem, đâu có ai động được, thấy không? Cái bên ngoài là giả rồi, mình lấy cái chánh cái tiềm thức ở bên trong phải xây dựng cho nó tới.

2. Thưa ông Tám, con có cái thắc mắc này, thì cái thắc mắc này cũng là thắc mắc của một số anh em khác, xin ông Tám giải đáp giùm. Cái pháp Vô Vi của mình có phải là một cái pháp như tất cả các pháp khác hay là một cái pháp trong nhiều thứ pháp khác cùng hướng về Vô Vi? Mà nếu Vô Vi là một đạo pháp thì Vô Vi có một nguyên tắc nào về nguyên tắc "Sống và Chết", mà theo đó cái người còn sống có cái phương pháp nào để mà lo cho phần hồn của những người chết?

Cái này, cái phương pháp Vô Vi này là toàn khóa, khứ trược lưu thanh, không

giống như những pháp khác. Nó là kết thúc đi ngắn. Mà khứ trược lưu thanh từ khối óc cho tới ngũ tạng. Thì nó còn sống nhưng mà nó tu lên tới cấp bực thanh nhẹ thì nó có thể cứu rỗi cho người chết là Cửu Huyền Thất Tổ của chính nó mà thôi. Còn nếu nó lãnh một nhiệm vụ hộ pháp để cứu độ sanh linh cũng là tùy trình độ tu học của mỗi cá nhơn, thì tới đó nó mới tận độ và đưa lên đức Tiêu Diện Đại Tướng Quân để cho có cơ hội tu học. Đó là lãnh nhiệm vụ hộ pháp. Nó có chức sắc, có hộ pháp, có nhiệm vụ. Cũng như ở trường đời, trình độ tới đâu sẽ lãnh nhiệm vụ tới đó. Còn trình độ chưa tới mà có nói ẩu thì không có làm qua cái gì được. Cho nên cái Vô Vi này nó là toàn khóa, chớ không phải là một khóa, như người ta định rằng: *"Ờ, anh cứ tới đó rồi tôi phong cho anh cái chức!"*. Không! Hổng có người thế gian nào phong chức cho mình được hết! Trình độ đó chư Phật, chư Tiên sẽ cho anh cái chức, mà cái chức đó anh khai khẩu là có hiệu lực, không có sự trì trệ nữa. À, lúc đó cho anh trừ ma yếm quỷ thì anh nói một tiếng là người ta phục, ma quỷ cũng phải run. Mà anh hổng phải nhiệm vụ đó, anh có xen kẽ vô cũng vô hiệu lực. Nó có cái luật rõ ràng, có luật lệ rõ ràng; luật lệ "Cứu Khổ Ban Vui", cứu sinh vạn linh rất rõ ràng, tùy theo trình độ tiến hóa của hành giả và không được làm ẩu và không được mạo danh. Cho nên cái này là do kỳ công của mọi cá nhân tu học thành đạt mà thôi. Thành ra nó hổng thành ra một cái tôn giáo, tổ chức như thế gian, nhưng mà nó đã có tổ chức của cái tiểu thiên địa này; có đầu, có tay, có chân, có ngũ tạng liên hệ với cả càn khôn vũ trụ, liên hệ với cả vạn linh tại thế và nó chỉ lập lại trật tự. Hễ nó tiến tới đâu thì nó có nhiệm vụ làm việc theo tới đó, cho rất công bằng tùy theo trình độ, chớ không có mua chuộc mà đạt được đâu! Cho nên nhiều người đã quen với tôi tưởng là chết tôi tới cứu nó. Không cứu được! Cho nên nó phải tu, thì đương nhiên có người ta cứu và phải cho nó bước qua cái giới tu của Vô Vi và nó phải học nặng nề hơn, cực nhọc hơn để nó sớm thăng hoa và giải thoát hơn. Chớ hổng phải tới đó rồi tôi nhẹ nhàng, ăn khoai tây, đi chơi, đánh cờ. Hổng có vụ đó! Phải học nhiều hơn, phải lãnh trách nhiệm nhiều hơn thì sau này nó giỏi hơn. Hà, lúc đó nó ở cõi thiêng liêng nó cũng ở trong cái chỗ kêu bằng cái lúc lãnh đạo tinh thần. Cho nên người Vô Vi không phải là nhẹ nhàng đâu! Càng tu càng thấy có trách nhiệm nhiều hơn. Cho nên những người ở đời, ở thế gian càng ở gia đình, có gia đình, có chồng con càng thấy trách nhiệm mình càng nặng hơn. Mà bằng lòng gánh vác thì mới được thăng hoa, lúc đó thiền mới thấy nhẹ nhàng, mà mình cự nự thì thiền hổng được. Hà, hà... nó lạ vậy đó! Là mình từ chối, tránh nặng tìm nhẹ là không bao giờ có kết quả, và chấp nhận đi tới thì càng ngày càng trẻ trung và càng khỏe mạnh. Gánh vác càng nhiều thì càng tươi trẻ hơn.

Dạ thưa ông Tám, như mấy người mà theo Phật giáo, khi mà họ qua đời thì có mấy ông tới lo cầu siêu cầu hồn...

Hổng được! Bị vì ở đây là chỉ có luồng điển mới sưởi ấm cho người chết. Mà người tu với người tu cầu nguyện mới thật sự tới nơi, sưởi ấm cho người tu. Khi người tu xuống địa ngục là chỉ lạnh mà thôi. Chỉ có điển mới là sưởi ấm. Bây giờ anh đốt vàng bạc, đốt tiền bạc, nấu cơm nấu gà gì... xuống không có nhận được. Cái tội của nó nó phải chịu, nhưng mà nó có tu thì những người bạn tu ở thế gian có thể cầu nguyện cho nó hướng thẳng về trung tâm sinh lực thì trung tâm sinh lực họ sẽ chuyển giáng cái luồng điển đó cho nó được ấm hơn và nó được chọn nơi tu, thì sự sáng suốt nó cứu. Nó ở dương gian mà không biết tu, xuống đó là cõi âm. Mà phóng dương điển thì cái linh nó có sáng suốt và người ta hỏi nó nó biết đáp và nó tu theo lịnh của người giáo dục tu hành tại địa ngục thì nó được qua một nơi nhẹ hơn tiếp tục tu học thay vì bị hành hạ. Cho nên đằng Vô Vi, người nào chết mình chỉ đọc cái tên đó và cầu nguyện cho nó thôi và gởi cái luồng điển tới nó còn hơn mình giết một trăm con gà, có ích gì cho nó đâu? Vì nó mà chết nhiều con gà, vậy nó mang họa rồi, thấy không? Hổng có phải được phước.

3. Tu theo Vô Vi nhanh hơn hay là theo Yoga nhanh hơn?

Tu theo Vô Vi nhanh hơn, bởi vì Vô Vi chú trọng về khứ trược lưu thanh, còn cái kia là chú trọng về thể xác.

Nhưng nó cũng đưa về Thượng Đế, nó nói...?

Nó đưa về Thượng Đế nhưng mà nó lại chậm hơn nhiều. Với đây không được khẩu khai thần khí tán, còn cái bên kia phải đọc kinh, phải không?

4. Thưa Thầy cho con hỏi khi mà mình niệm Ngũ Hành để mà hỗ trợ cho cái công việc mà mình yêu cầu cái hồn ma không nhập xác người sống hay là những lúc châm cứu có hại gì không?

Không nên bởi vì nếu mình hổng có nhiệm vụ là một vị thầy thì mình không nên làm như vậy, có hại cho chính mình. Còn nếu mình có nhiệm vụ một người thầy lãnh ấn đàng hoàng, mình có quyền làm, mình điều khiển Ngũ Hành được. Mà mình chưa có nhiệm vụ thì nó chỉ nhập vào mình mà thôi.

Làm sao mình biết mình được ấn Thầy?

Được ấn là lúc đó mình phải có học qua một cái khóa, thiêng liêng người ta tới người ta dạy và sẽ cho cái khăn thầy bùa. Khi mà mình đeo cái khăn đó lên thì ma quỷ phải phục.

Hồi trước con cũng đã làm rồi mà còn đâu có được ấn gì mà hồi đó Bề Trên chỉ cho con làm như vậy.

Hổng phải như vậy! Con làm như vậy là con chỉ người... cái phần hồn đó nó nhập nơi con và nó mượn con nó làm phước và nó được phước chứ con hổng được phước. Còn con lãnh là con được phước, con có cái nhiệm vụ mà cái nhiệm vụ đó mà con ăn tiền là con bị đọa xuống địa ngục như cái con ma kia. Cho nên mấy ông thầy bùa chính thức bận áo rách và không được ăn một xu nào, túi không bao giờ có tiền. Khi người ta thỉnh người ta phải trả tiền xe cho ông thầy không được móc tiền túi ra trả tiền xe.

Bị vì hồi trước con có xin điển của mẹ Quan Âm xin hóa giải chuyện khó mà con không biết học người ta, như vậy con có bị nhập không...?

Đâu có, người mượn con và người ta tu, người ta khiến... hồi nào con đâu có học qua khóa đó mà người ta khiến cho con làm điều đó là họ mượn cái xác con để họ tu học và họ chuộc tội họ thời gian nào thôi. Mà giờ con biết đường tu rồi con phải tự tu đi tới chớ, con hổng có nhờ đỡ nữa. Rồi con nhờ đỡ thì người khác tới nữa. Người ta mượn

sướng quá bị vì họ không có cái xác để họ tu, cũng như họ không có cái thiền đường và họ được cái xác mình thì họ có cái thiền đường để tu học còn mừng nữa.

(Cho mượn hổng có tiền lời!)

Hổng có tiền lời! Hà, hà...

Mà sao kỳ con theo Vô Vi con tu mà họ mượn con không biết mà Vô Vi cũng cho nữa.

Đâu có! Cái đó là chính miệng của con còn thích họ họ mới đến. Con thấy cái đó có hiệu lực, con thích nó mới đến. Còn lúc mà con từ khước và con nói: *"Để cho tôi tu, còn quí vị đi nơi khác, tìm chỗ khác tu. Giờ tôi biết rồi tôi phải sử dụng, tận dụng cái khả năng của tôi để tôi tiến hóa, sau này tôi tận độ chúng sanh"*. Thì lần lần nó sẽ bớt, bị vì cái ảnh hưởng nó vẫn còn ở trong con. Thành ra không phải là Vô Vi đi cản người ta được! Đã là Vô Vi làm sao cản? Vô Vi là cứu cả con ma mà, đâu có bỏ con ma!

Nhưng mà người ta vô thì con đâu có ý thức được, hả Thầy? Nếu mà con thấy rõ ràng người ta đứng đó người ta mượn thì con hổng chịu, nhưng mà con không ý thức mà người ta vô, chứng tỏ lúc đó con không làm chủ rồi?

Tại con hổng làm chủ là tại vì từ hồi xưa con còn cái trí nhớ đó, rồi từ từ con hiểu được rồi, con nên nghe băng nhiều hơn để con tự thức rồi con tự chủ hoàn toàn, thấy không?

5. Bạch Thầy trong cái cuốn Địa Ngục Du Ký có nói sáu ngã luân hồi, thì Lục Tự Di Đà có ảnh hưởng gì trong sáu ngã luân hồi không?

Lục Tự Di Đà... có chứ! Lục Tự Di Đà là hướng thượng đi lên. Còn những người phàm không tu nó phải luân hồi sáu ngã chứ! Còn mình đây là đã luân hồi trình độ của chúng ta; khi chưa tu thấy trình độ khác rồi, tu rồi trình độ khác rồi, càng tu trình độ nó càng khác chớ! Chúng ta đã luân hồi đi lên. Thì kết thúc thanh tịnh và sáng suốt để ra đi mà thôi. Cho nên những người tu mà tới cuối cùng chết thì chỉ qua Cửu Dương Quan, tới dương giới và phải đi lên 9 lớp đó. Dương Giới là hoàn toàn hổng có âm nữa, chỉ có nóng thôi. Mà nếu chúng ta còn ôm cái nóng tại thế thì giận hờn này kia kia nọ... phải qua điêu luyện chỗ đó, mất quân bình phải qua điêu luyện. Nóng vô cùng, nóng tới cháy óc, phải chịu đựng để vượt qua mới được cho lên thiên đàng. Chứ không phải muốn lên thiên đàng là lên đâu! Còn ôm cái giận hờn hổng có lên thiên đàng được. Cho nên người tu phải đập đổ cái vách tường tự ái. Khi chúng ta giận một ai, chúng ta phải cố gắng đập đổ nó và xin lỗi không làm điều đó nữa.

6. Con nghe nói tu thì cứu được cha mẹ, nếu mình tu tới một trình độ nào đó thì mình cứu được cha mẹ và con cái. Vợ chồng nếu mà tu một người... một người nếu mà chồng đắc mà vợ chưa đắc thì cứu được không?

Không, ông tu ông đắc mà bà tu bà đắc.

Vậy thì mình chỉ cứu được cha mẹ và với con mình thôi hả?

Cha mẹ với con là bây giờ nghĩa là... Chị làm mẹ, thằng con ngoan chị mừng không? À, mừng! Thì chị tu thì cha mẹ còn mừng hơn nữa: *"Con tôi ngoan mà!"*. Nói sơ sơ vậy thôi, đừng có nói cứu! Cha mẹ khỏi lo cho mình là cha mẹ khỏi chết sớm, mà để cha mẹ lo cho mình là cha mẹ chết sớm, thấy không? Đó là cứu, cứu chỗ đó!

7. Tôi có người em vợ, hai vợ chồng tu theo phái Vô Vi của ông Tám từ năm 1969 đến nay. Có cái chuyện này tôi muốn hỏi là: khi mẹ của anh chết thì anh ta không dám vô thăm, anh ta nói sợ mất điển. Nhưng tôi không biết đó là tại sao, vợ tôi cứ thắc mắc hoài?

Người tu khi mà hiểu điển rồi, không có rờ xác chết, xác chết rất cần điển. Cho nên cái kinh nghiệm người mà rờ xác chết, nó hút tê tay, nặng đầu. Vì đó những người tu biết điển, người ta dùng cái điển để cầu nguyện cho mẹ về cái phần thiêng liêng, nó hay hơn rờ xác. Cảm động rờ xác, rốt cuộc mình bị tê bại thiền không được, cầu nguyện cho mẹ không được. Cái điện năng nó quan trọng lắm! Người chết mà chúng ta hướng tâm về họ, họ ấm. Đó, cho nên ảnh ở đó mà tôi hướng tâm về ảnh thấy khác. Cái điển chúng ta giao cảm được hết. Đây là nền tản văn minh để cho mọi người thấy điện năng sẽ cứu được nhiều người.

8. Kính thưa Ngài, xin cho phân tích giữa Chánh Giáo và Tà Giáo?

Chánh Giáo... bây giờ người ta thấy cái gì giáo? Giấy tờ giáo hay chữ nghĩa giáo? Hổng phải! Nguyên khí là chánh giáo, nhìn mặt trời là chánh giáo rồi, kinh vô tự rõ ràng, ban chiếu cho tất cả mọi người. Mọi người không mở tâm ra nhận thì không thấy đó là Nhựt Quang Phật độ tha tại trần, bất cứ thằng trời (xấu) cũng giúp mà thằng tốt cũng giúp, nơi nào cũng ban chiếu, rồi cái luồng điển của Đại Bi còn dồi dào hơn. Chúng ta trong gốc từ bi có, biết thương vợ thương con là có gốc từ bi rồi. Mà chúng ta thiếu thanh tịnh, đâu có mở được từ bi mà gom nhập lại để mà tiến hóa, đó là nói về phần hồn. Cho nên những người tu, họ thấy đơn giản ăn cơm với muối mà họ vẫn khỏe, họ không có nghĩ gì hết, yên ổn. Họ thấy chính nhơn là được cái cõi vô cùng và không có sự tranh chấp nữa. Họ bằng lòng đi, chấp nhận đi. Người đời nói thằng đó ngu, hổng phải ngu đâu! Người ta có một cái lãnh vực hay hơn mình mà chính mình chưa khám phá được mà nói người ta ngu. Vì mình chưa khám phá là bị phỉnh bởi mắt, mũi, tay, miệng. Thấy người đó đánh giỏi hay vỗ tay vậy thôi, chứ rốt cuộc thần kinh nó rối loạn, giờ phút cuối cùng tôi ăn năn. Hai người boxer đánh hay lắm, mình vỗ tay vậy nhưng mà rốt cuộc hai người bịnh hết nhưng mà mình hổng thấy, sự chém giết hổng có lợi lộc gì.

9. Kính thưa Ngài, vậy thiền theo PLVVKHHB là như thế nào?

Thiền ở đây có video đàng hoàng, chính tôi đích thân làm vì tôi sợ người đời hay có cái óc buôn bán thương mãi bày mưu đốc sự làm hư hại người ta tu hổng thành. Thành cái lúc vô thực hành, quí vị... bây giờ phần tuổi còn lại của tôi, tôi đóng góp chỉ có bây nhiêu đó thôi, những cái gì tôi đã thực hành và tôi quay một cuốn video đầy đủ cho quí vị có thể đem về nhà hằng ngày xem một hai lần và thực hành y như vậy. Quí vị sẽ lần lần gặt hái kết quả, mà để cuốn băng ở trong nhà cũng mọi người rành mà tu và được nhiều người thiền nhiều và cái trí quí vị sẽ thay đổi.

10. Vô Vi không được ăn thức ăn đã cúng, có đúng thế không?

Không phải! Cúng là người đời bày mà thôi. Như là nó cúng ba tôi chết, bây giờ

ba tôi hồi còn sống thích ăn ngỗng lắm, bây giờ giết con ngỗng. Vì người tu mình hiểu không có sát sanh hại vật. Tại sao đổi thừa cho người quá khứ thích ăn ngỗng mà mình giết con ngỗng, tiếp tục giết nhau có ích gì? Thì hiểu được nguyên lý không làm điều đó. Chúng ta lấy hoa quả dâng cha mẹ, cha mẹ an lòng. Những cái tội trạng của cha mẹ chết rồi vẫn đang bị hạch tội còn khó hơn những ở đây. Nó hạch tội đủ chuyện hết, mà nếu mà chúng ta gỡ được một món thì ở dưới nó yên một món, mà nếu chúng ta hoan hô tiếp tục giết con thú nữa, giết sinh mạng nữa là phần hồn khó siêu thoát, cha mẹ chúng ta khó siêu thoát.

11. Tôi được nghe có một bạn đạo của Vô Vi ở Canada có nói: Ai muốn nhập đạo Vô Vi thì phải chun qua hán của đạo hữu đó để nhập đạo. Xin ông Tám cho biết rõ về chuyện này?

Người đó không phải là đạo hữu Vô Vi, người đó muốn ra làm chánh trị, mà muốn làm cha nhơn loại bắt mọi người phải chun vô hán chứ không phải tu Vô Vi. Người tu Vô Vi không có làm điều đó; lễ độ, tiên học lễ hậu học văn. Người tu Vô Vi là tiên học lễ hậu học văn, không có làm bậy.

12. Kính thưa Minh Sư xin chỉ dạy giữa bao nhiêu pháp môn thiền thực hành, làm sao tự chọn được pháp môn thích hợp cho mình hay là phải giữ tất cả các pháp môn?

Muốn giữ tất cả các pháp môn thì tẩu hỏa nhập ma loạn trí hết rồi! Pháp môn nào một pháp. Chúng ta có cái pháp này là cái Bát Quái trận đồ, cái hồn bị kẹt và chúng ta phải khứ trược lưu thanh và nhờ chúng ta mở ra cho phần hồn thoát nghiệp lúc còn sống mới chứng minh chết tôi về Trời. Chứ còn nói dóc chết để tôi đem về Trời, hổng có vụ đó! Mình mở thì mình mới về Trời, vốn từ Trời xuống thế gian, không có nói ẩu được, phải có bằng chứng. Tự tu tự tiến, tự khai mở mới tiến hóa được. Quí vị có cái xe hơi tốt mà hổng biết chạy, hổng biết bỏ số thì cái xe nó hư mà chúng ta chạy có trật tự cái xe nó bền bỉ và tiến hóa tốt đi tới đích.

13. Xin ông nói về nguồn gốc của phái Vô Vi. Thầy của ông là vị nào? Sư tổ của vị nào? Đạo Vô Vi có phải chỉ mới xuất hiện sau này không hay là có từ thời xưa?

Tất cả những đạo pháp ở thế gian cũng do Thượng Đế an bài ra, có từ lâu. Vô Vi là ánh sáng của Đại Bi. Cho nên người tu Vô Vi phản, tu tới lúc đó tưởng đâu mình hay quá phản nhưng mà không bao giờ tới Vô Vi được. Phải thực hành cho đúng mức, trì trị chí đi tới sự vô cùng mới hòa tan với Đại Bi mà tiến. Phải trì trị chí luôn luôn mới phát triển được. Nguồn gốc của chúng tôi đang hành đây, nói sự sống ở Việt Nam là chúng tôi có sách vỡ, có sự tích của ông Đỗ Thuần Hậu ở VN ổng tu đắc chỉ cho tôi tu khỏe mạnh. Tôi là người không tin một cái đạo pháp nào hết mà tôi thực hành càng ngày trí tâm tôi càng ngày càng sáng suốt và biết xét mình nhịn nhục bất cứ hoàn cảnh nào để thăng hoa tiến hóa, tâm thức nhẹ nhàng yên ổn khỏe mạnh. Ngày hôm này trình diện quí vị là tôi nhờ cái pháp này và trước kia là tôi ghét người tu lắm, không thích. Tu mà sạo, tôi không thích. Nói Thánh nói Thần, nói Tiên nói Phật, nói tùm lum mà không dẫn người ta đi tới đâu, thì chỉ đóng góp thôi; cúng dường, cúng thét là sập tiệm luôn à! Tôi không chịu cái đó. Tôi phải nghiên cứu, tôi dấn thân vô. Ông lên bà xuống tôi cũng dấn thân, chỗ nào tôi cũng tìm hiểu. Rồi tôi thấy cái phương pháp chính mình tự hành mới là tạo được thực chất cho chính mình; thấy mình có một khả năng của vũ trụ rõ ràng. Nếu không hành không bao giờ thấy. Trong thực hành là mới đọc được, cảm thức được Kinh Vô Tự, nhìn Trời Đất mới thấy quyền năng của Thượng Đế. Sự sống của chúng ta là cũng quyền năng của Thượng Đế, nhưng mà nói người đời đâu có hiểu: *"Chúng tôi làm chết, tôi mới có tiền ăn chứ!"*. Khi mà quí vị tu thanh nhẹ rồi mới thấy Thượng Đế thương yêu quí vị rất nhiều, không có bỏ một người nào. Phải thanh nhẹ mới thấy, mà tâm chúng ta không mở và nói: *"Tại nhờ cha tôi, nhờ anh nhờ chị tôi"*. Hổng phải vậy! Cái nguồn gốc của nó là Thượng Đế. Tất cả đạo pháp này ở thế gian đều là Thượng Đế ân ban hết, ăn thua người chịu hành hay là không. Không chịu hành là không bao giờ có kết quả.

14. Đức Chúa Trời đã chết trên Thập Tự Giá để cứu chuộc tội lỗi cho loài người và chỉ có ai có niềm tin đến Chúa sẽ được cứu giúp về trời. Thì con người không có khả năng về trời được, nếu đạo nào bảo rằng có thể tự về trời bằng phương pháp nào khác không theo Kinh Thánh là tà đạo thì phạm tội với Chúa Trời. Xin Ngài minh giải?

Chúa Trời không có bắt tội ai. Khi mà biết được Chúa Trời thì Chúa Trời không có bắt lỗi ai mà bắt tội ai hết. Chúa Trời là đại bi, cứu độ từ cứu độ hằng hữu trong tâm thanh tịnh của mọi người. Chúa Trời không có đi giáng chúng ta. Cho nên trong sanh có tử, trong tử có sanh mới biết được Chúa Trời. Trong chết có sống, trong sống có chết. Khi mà quí vị ăn những gì vô miệng nhai nát, nó phải chết quí vị mới ăn được không? Nhưng mà nó sống, nó nuôi dưỡng quí vị, mới thấy Đại Bi đang giúp quí vị không? Mạnh khỏe, ấm áp, nói năng đàng hoàng mà bỏ đói thì không có nói được. Trong sanh có tử mà trong tử có sanh. Nó đương sống đó mà mình giết nó, cọng rau cũng vậy giết ăn rồi nó nuôi dưỡng trí óc của chúng ta phát triển. Tâm chúng ta minh trí, chúng ta sáng nhờ cái gì? Nhờ cái nguyên năng vũ trụ quang ân độ chúng ta. Cái đó cũng của Chúa không phải người phàm. Người nói Chúa mà cứ lấy danh Chúa để gắn tội người thế gian. Tội là gì? Không hiểu, chính người đó nói tội mà không hiểu. Tội là sự tăm tối, không hiểu, không chịu cởi mở. Chúa ban một cơ hội cuối cùng là thể xác này hòa hợp với càn khôn vũ trụ mà không giữ trật tự, đó là mình người đại tội rồi. Mình tạo tội cho chính mình, mình không thức tâm sửa lại trật tự để cộng hưởng hòa bình với cả càn khôn vũ trụ. Đó là mình tội làm người. Chứ trong tử có sanh trong sanh có tử, cho nên lúc Chúa chết, Chúa Jesus không thể nói Chúa chết được. Chúa không bao giờ chết, trong sanh có tử trong tử có sanh rồi, vô cùng tiến hóa, đó là Chúa. Còn nói mà Chúa chết là người đó chưa biết đạo. Chúa không có chết! Jesus là cái xác Jesus chết và hồn là thể hiện cho mọi người thấy rằng: trong sanh có tử trong tử có sanh, đó là quyền năng của Chúa. Thì chúng ta phải cảm kích, hằng ngày ăn cái này ăn cái kia ăn cái nọ vô nó bổ cái óc cho cái hồn nó càng ngày càng sáng, thì chỉ hy sinh đại bi tận độ của Chúa có, lúc nào cũng có. Cho nên chúng ta hiểu tin Chúa, chúng ta phải

hiểu nguyên lý của Chúa, trọn lòng tin Chúa, ở đâu cũng cứu giúp hết. Ngày hôm nay chúng ta nói chuyện ở đây cũng Chúa, mọi người hấp thụ được điện năng của vũ trụ quang mới đi đứng, tới đây mới nói, hiểu, thích là phải điện năng của Chúa không? Cho nên nhiều người không hiểu Chúa, rồi trách móc Chúa, nhiều khi nhiều người nói đạo Phật chửi Chúa là đạo tà, rồi đạo Phật là tà. Chính người đó thần kinh chưa có ổn. Có một cái xác đầy đủ từ đầu tới tay chân, một khối thần kinh vĩ đại hòa hợp với càn khôn vũ trụ mà không hiểu, lý luận sai tự hại mà thôi. Cho nên Chúa hổng phạt, chính nó tự hại trong luật nhân quả, tâm làm thân chịu đó thôi. Thiếu gì người theo đạo Chúa rồi bỏ đạo Chúa nhưng mà Chúa đâu có tới nhà gõ cửa đánh nó đâu? Không! Nó gặp nạn lúc đó nó mới biết Chúa ở đâu, đang theo dõi nó từ li từ tí, giúp nó hằng ngày cho ăn cho ở là cấu tạo vũ trụ ban chiếu sự sáng suốt cho nó cộng hưởng mà nó không biết cộng hưởng, tự nó sẽ ăn năn. Người hiểu Chúa phải hiểu quyền năng của Chúa là vô cùng. Phải hiểu rõ rệt vậy mới được, còn hiểu không rõ rệt mà nói Chúa, nói a dua, hổng được! Cái đó là tạo khổ cho chính mình mà thôi.

15. Phật Di-Lặc và Đức Chúa Jesus là hai vị hay là một nhưng hiện thân khác nhau?

Ở thế gian họ đặt Di-Lặc, họ đặt Jesus thì cái xác con người nó lấy cái tên đó. Người đặt chứ không phải Chúa đặt! Di thiện tối lạc là Di Lạc. Quí vị bây giờ cái gì cũng hướng thượng, biết thương quí vị, biết tu biết sửa biết phát triển, đó là đi tới sự lạc quang. Quí vị có cơ hội về Tiên cảnh trật tự mà chung sống hòa bình, không có bị động đất như thế gian nữa. Cho nên cái tên có ý nghĩa; còn Jesus là cái phép, và Ngài làm nhiều phép tắc nhứt ở trần gian này. Chúng ta kính trọng, chúng ta tưởng cái tên đó là từ trên trời, không phải! Cái tâm thức nó quân bình, vị Phật nào cũng vậy thôi. Tâm Phật thanh nhẹ, Jesus cũng thanh nhẹ từ ái rõ ràng. Biết bao nhiêu đệ tử quì trước mặt Ngài rồi phản Ngài chửi Ngài, Ngài cũng cười. Ngài hôm nay nắn hình đất cũng bị đau khổ cho tất cả mọi người. Tại sao Jesus được phép mầu giỏi như vậy mà phải bị chết? Nhờ cái chết của Ngài, nhơn loại mới cảm động. Khi nhơn loại cảm động, cái điển Đại Bi của Đấng Chúa Cha mới chịu cứu cho tất cả con yêu được cộng hưởng trong giây phút cảm động đó mà hướng tâm về Jesus lo tu, lo ăn hiền ở lành và tin nơi khả năng tiến hóa của Jesus mà hành. Thì thế gian người động loạn ngoại cảnh, mắt mũi tai miệng lôi cuốn; nay nghe thích Jesus mai về nghe người ta chê Jesus. Không có đào sâu! Chính bản thân của nó có khối óc, có cơ tạng mà nó không đào sâu cái nguyên năng của Trời Đất đã ân độ cho nó. Chiều sâu vô cùng, khả năng vô cùng! Trong cơ tạng của quí vị có kim, mộc, thủy, hỏa, thổ đầy đủ hết, tinh vi lắm. Không tin hỏi mấy vị bác sĩ thấy ông Trời cấu trúc cái xác con người có tinh vi không? Mấy ông bác sĩ là mổ xác con người, thấy toàn đặt toàn là máy automatic cho con người xài hết. Quí vị ăn vừa vô là tự động nó biến hóa. Cái gì cũng tự động hết! Mà tâm chúng ta thiển lành thì cơ tạng chúng ta tốt, mà tâm chúng ta ác hại thì cơ tạng chúng ta suy đổi. Cho nên nhiều người giỏi, đánh giỏi, trận nào cũng ăn hết mà tới hồi khùng chết à! Chết mà khùng chứ hổng phải chết mà vui đâu. Vì đánh quá rối loạn thần kinh hết! Khi người sát hại người khác, kết quả lúc chết hổng có vui đâu. Luật nhân quả của Chúa Trời đã đặt rõ rệt, không có sai chạy một li một tí nào hết.

16. Pháp Vô Vi và pháp của Lục Tổ "Thất Thập Hoàng Khai, Tam Niên Ngũ Bộ, Cửu Niên Diện Bích" khác nhau như thế nào?

Cũng là tu thôi, cũng là do cái tâm tu thôi, cái tâm tôi chịu tu. Nếu tôi muốn "cửu niên diện bích" là tôi chỉ ngồi đó tôi không ăn coi thử thế nào. Mà hành theo "cửu niên diện bích" của Vô Vi là nhắm mắt nhìn ngay chỗ này (trung tim chơn mày) cho nó bộc sáng ra. Cái này cũng như vách tường che đậy thành ra tánh tình của chúng ta không ổn định. Mà khai thông cái chỗ này, tánh tình lúc nào cũng ổn định. Còn cái đằng kia "cửu niên diện bích" đồ này kia kia nọ là nói sự dầy công, cái tâm dầy công tu học của con người mà thôi. Chứ đừng có bắt chước cái đó rồi ngồi đó rồi bịnh chở vô nhà thương hổng kịp đó. Người ta hay chép sách nói bậy học bậy rồi tu thét khùng là vậy! Cho nên thế gian người ta nói tẩu hỏa nhập ma. Phải vậy, cái gì phải làm đúng vậy! Làm lố làm thêm vì con người có tham tánh cứ làm thêm rồi tẩu hỏa nhập ma là rối loạn thần kinh là chỗ đó.

17. Ông Tám ơi! Con muốn tu phải làm sao?

Con muốn tu thì con phải sử dụng cái tâm con và tin nơi khả năng của chính con, tự khai sáng và tự khai thác cái tiểu thiên địa này là của báu cuối cùng của Thượng Đế đã ân ban một gia tài, một sự sản quí báu vô cùng mà con hổng chịu tu để khai sáng con thì không có người nào buộc con tu được hết. Thực hành đi để cho trí sáng tâm minh, lúc đó chúng ta mới ra xã hội, ra cộng đồng để cho mọi người cộng hưởng sự thành công của chính mình như Đức Thích Ca đã làm. Ngài tu đâu có khoe khoang là tôi đi tu sau này tôi cứu mấy người? Không! Ngài đi ra vì Ngài ý thức tâm Ngài muốn cứu độ những người đó. Quyền lực trong tay mà cứu hổng được người dân bị hà hiếp, thì Ngài chỉ có tu thôi. Chỉ tu Ngài hiểu cái khả năng và cái từ bi mới chuyển thức được con người. Do đó Ngài làm một việc cho tất cả mọi việc. Ông Thích Ca chỉ tu mình ổng chứ đâu có tu với ai đâu? Nhưng mà sau này bây giờ kế tiếp mấy ngàn năm biết bao nhiêu người hướng tâm về Ngài. Làm một việc cho tất cả mọi việc. Chúng ta đang làm chủ cái tiểu thiên địa này mà khai sáng và khai thông được tiểu thiên địa này thì chúng ta có thể giúp rất nhiều nơi cần chúng ta. Trong thật thà, thực hành cách nào nói cách đó thôi, không có nói thêm không nói bớt, không có bày chuyện giả mà thâu bạc của người ta là thâu bạc tức là thâu nạn.

18. Mỗi ngày có 24 giờ, con muốn tu con xin hỏi: dành bao nhiêu thì giờ để công việc tu hành có sự tiến triển?

Một ngày 24 tiếng đồng hồ thì chúng ta cố gắng lúc ban đầu dành được 1 tiếng đồng hồ cho chính mình, chứ không thôi cái thân xác này tội nhiều, 24 tiếng đồng hồ: dục, tiền, tình, duyên nghiệp đều hành hạ thể xác. Bây giờ chúng ta ngưng trong 1 tiếng đồng hồ để cho cái thể xác đâu đó nó hòa bình, khôi phục lại một phần nào. 24 tiếng giành 1 tiếng trước rồi lần lần ta đi lần lần thét tới càng ngày càng thanh nhẹ, công chuyện đời nó sẽ bớt, nó sẽ bớt và

chúng ta sẽ có cơ hội tu nhiều hơn. Nó bớt một cách kỳ lạ, quí vị sẽ thấy ngạc nhiên. Tôi trước kia tôi là người tu, tôi ở trong nhà rồi hồi đó tôi cũng tống cao ngạo mạn ghét người tu lắm, nói tu là tôi hổng chịu, mà tôi gặp được tu cái pháp này, đóng cửa tôi hổng chơi với ai, đóng cửa ngày đêm lo tu. Mình phải cần nhiều giờ mới sửa tâm thân được. Tôi sửa đâu hoàn bị tôi mới ra xã hội, nhứt tâm như vậy! Thì vợ tôi là bà Tám nè, đập đầu tôi hay là lấy cây chổi lông gà đút vô lỗ mũi tôi tôi vẫn chịu, tôi cảm ơn bà. Tâm tôi cảm ơn bà, tôi nói: Đức Thích Ca thiền giữa rừng, thú mà còn cắn mà. Nay bả thương mình bả muốn mình bỏ tu để có âu yếm hơn. Tôi nói là trong tình thương của gia đạo, tôi không có trách. Người khác thì giận lắm, tôi không có trách. Tu mà bị phá dữ lắm! Chửi nhiều câu gắt lắm: *"Tao nuôi con chó còn sướng hơn nuôi mầy! Nuôi mầy mầy không có giữ cửa!"*. Tôi chỉ ngồi lo tu thôi, cơ hội nhịn nhục, tôi thấy đó là ân sư giúp cho tôi tiến. Rồi mỗi ngày là tôi viết nhựt ký là bà cũng đập làm tùm lum không cho viết nữa, nhưng mà tôi vẫn cảm ơn. Ngày hôm nay tôi thành công cũng nhờ bà Tám, vì tôi thấy đó là vị ân sư của tôi, kích động tôi để tôi tiến về thanh tịnh, dầy công... Không dám ăn cơm bởi vì mình hổng có làm tiền. Ăn cơm một trái cà, có đồng bạc mua 10 trái cà để mỗi ngày ăn. Ăn mà ăn 3 giờ khuya, giấu không cho vợ biết. Vì vợ biết: *"Làm gì lục đục, phá làng phá xóm. Ông tu giữa khuya hổng cho người ta ngủ?"*. 3 giờ khuya tôi dậy tôi nấu cơm tôi ăn rồi tôi bỏ tôi ra ngoài đường. Tôi đi tôi nghĩ tới Đức Thích Ca, tôi nghĩ chuyện Trời Phật. Tôi đi từ Chợ Lớn tôi xuống Đa-Kao, tôi gặp ông Đỗ Thuần Hậu. Tới đó cũng chưa chắc gì vô được! Nhà người ta quan tước, mình đứng ngoài có ngó thôi. Ổng thấy tội ổng ngoắc vô, ổng cho uống ly nước trà, ổng nói hai ba câu, rồi mình cũng đi về. Vì tâm mình muốn tầm đạo, không có tầm tiền, không còn biết cái thân xác nữa. Thì đi về, tới chiều mới về tới nhà. Chỉ uống nước qua ngày thôi, không dám động tới tài chánh của gia cang, vì mình tu gia cang không thích mà! Thì tôi cũng nói: "Sau này cái nhà sẽ thành cái chùa!", rồi bả nổi nóng lên. Tới, hằng ngày tới thì bà Tám phục vụ, lúc rót nước trà. Bà là quí cái nhà, phải chùi quét sạch sẽ (cười): *"Mầy có vũ khí gì... đi vô dơ nhà dơ hết nầy kia!"*, cũng chửi nữa! Thì tôi nói: "Bà cứ phục vụ đi, bạn đạo tôi hổng có bỏ bà. Bà phục vụ sau này bà đi khắp năm châu, bà đi du lịch. Người ta sẽ cảm ơn bà!". Bả hổng có biết cái này, mà trong lúc đó tôi không có tiền mà tôi dám nói câu nầy. Rồi sau này ra ngoài này, đưa bà đi khắp năm châu. Bả vìa, thì chính đích thân bà quì trước mặt tôi: *"Xin Đức Phật cho con tu!"*. Tôi nói: "Tôi hổng phải thầy bà, bạn đạo là thầy bà và tìm bạn đạo để học đạo chớ tôi hổng phải thầy bà!". Chính bả còn sống chớ! Tôi nói gì sự thật để cho mọi người thấy và hành. Mình có dũng chí mình hành mình sẽ đạt, mà nếu mình yếu ớt là mình chỉ tự hại mà thôi. Mình thấy Trời Đất cấu thành những cái cơ thể tinh vi nhất ở thế gian này, khối óc tinh vi nhất, hổng có vị bác sĩ nào có thể chế khối óc chúng ta ra được, bác học nào có thể chế khối óc chúng ta ra được. Thì chúng ta một khả năng của vũ trụ, thì tin cái đó mà thực hành trở lại với trật tự mà thôi. Cái của chúng ta sẵn có chứ hổng phải xin! Hổng có xin ông Phật! Lên tới trình độ đó thì có Phật sẽ độ chúng ta. Thì quí vị đang tới Huê-Kỳ thì có người Huê-Kỳ giúp, và tới Úc Châu có người Úc Châu giúp, mà không đi tới thì không ai giúp. Cái đó là đương nhiên rồi! Phải thực hành, kêu tự tu tự tiến là vậy! Nói: Tôi tin tưởng, tôi đi được, tôi nói ờ tôi ở chỗ đó được. Khi tới đó tôi rước vô nhà uống nước trà mà hổng tới đó làm sao tôi rước được? Rồi cứ tin tưởng là tôi phù hộ. Cái đó là sai, Phật hổng có phù hộ! Hổng có ông Phật nào phù hộ ở nhân gian hết á! Phật là giải nghiệp để tu tiến, thì mình tu để giải nghiệp thì mình mới tiến tới đó thì mình mới gặp Phật Sự dẫn dắt cho mình đường lối đi tới, đi thẳng đi quẹo. Tới đó là Phật... tới đó Ngài mới khả năng độ chúng ta được. Ở đây mà réo Ngài mắc công mà thôi! Cho nên họ đã réo Thích Ca bao nhiêu ngàn năm nay, họ đâu có gặp được Thích Ca? Rất ít người gặp. Người ỷ lại, xin phù hộ làm ăn cho khá, gia cang tôi yên, giàu có và tôi không chết nữa. Ông Phật còn phải chết mà, người thế gian muốn không chết, nói: Phật độ cho không chết. Tôi tham, tham vô cùng!

Tiện đây Thầy nhắc tới bà Tám, chúng con xin bà Tám đứng dậy để cho quí vị phân biệt biết mặt bà Tám.

Hiểu đạo nhiều, bà vui bà khỏe bà mập. Tôi nói tôi làm cái gì mà bà theo dõi tôi là làm cho bà hết chớ không phải cho tôi. Bà vui bà khỏe bà mập. Tôi lúc nào cũng kính trọng người ân nhân của tôi, tôi hổng bao giờ tôi ghét, kỳ thị người đó, hổng có! Tình thương của vợ đối với chồng cũng như người mẹ đối với con, quí lắm! Lúc nào tôi cũng kính nể hết sức.

19. Con quen thích ăn thịt bò, thịt heo, gà, cá. Tu Vô Vi có cần thay đổi thức ăn trên không?

Tu Vô Vi cần hành pháp rồi từ từ nó sẽ đổi cái menu. Thì hồi trước mình thích ăn thịt rồi mình hành pháp thét nó không thích ăn thịt, nó lại thích ăn rau, nó thích những cái gì tinh khiết và thanh nhẹ. Tới lúc đó là nó đã lên được từng cao rồi. Không nên buộc người ta phải ăn theo mình. Trình độ mình ăn được mà người ta không ăn được là còn thích là cứ việc ăn, mà người ta hành pháp nó sẽ gỡ ra mới thấy cái Phật Pháp hay ở chỗ nào.

20. Thưa ông Tám, tu theo Pháp Lý Vô Vi có cần phải ăn chay trường hay không?

Nếu người ý thức được ăn chay trường thanh nhẹ cho cơ tạng mà ăn dưỡng sinh thì người đó khôn hơn. Ăn dưỡng sinh là giữ trật tự cho chính mình hổng có bịnh hoạn và trí óc minh mẫn hơn. Ăn dưỡng sinh... chứ không nói: tôi ăn chay, ăn chay tôi bị buồn tủi, vét chút rau và chén cơm, cái đó là sanh bệnh, nó thiếu chất bổ trong cơ tạng, ăn rau cỏ đầy đủ. Trời Đất sanh gì thì chúng ta nhận cái đó để nuôi dưỡng tâm thân, và lúc ăn phải nhớ tới Thượng Đế. Ngài quí thương vô cùng, Ngài hổng có bỏ chúng ta, thì món ăn mới có giá trị, ăn cái gì cũng thấy ngon mà hổng biết được Chúa hổng biết được Thượng Đế ăn gì hổng ngon. Tự đắc tự chủ mà hổng ăn gì nổi!

21. Phái Vô Vi và nhóm Nhân Điện có hòa hợp hay có đối chọi gì không? Nhóm Nhân Điện dùng điện của mình để trị bịnh cho người khác, còn hình như phái Vô Vi thì sợ mất điện của mình. Cũng như ông Tám vừa cho biết mình tu theo phái Vô Vi thì tránh

đến gần xác chết để tránh mất điện của mình.

Cho nên những người nói rằng tôi dùng nhân điện trị bịnh được thì quí vị cứ xem cái bịnh của người đã trị được chưa? Chính bản thân của người trị nhân điện đã trị được chưa? Bịnh gì? Bịnh tham, trị dứt chưa? Chưa dứt! Vô Vi có nhân điện mà sử dụng đúng mức. Nhân điện là truyền chạy trong cơ tạng và khối óc phát triển lên, rồi đem những sự thật thà văn từ sống động truyền cảm cho mọi người tu thức tâm. Như nãy giờ chúng ta đang chung cùng trị tâm bịnh. Ai cũng có tâm bịnh, không chịu hướng thượng, không chịu lập lại trật tự cho chính mình là động loạn tức là tâm bịnh. Vô tới gia cang chúng ta nhìn thấy rõ rồi. Còn nói lấy nhân điện của tôi đi trị cho người khác, không có trị được đâu! Tôi đã thử nhiều người từ Phi Luật Tân, nói: *"Tôi học tôi trị ngày 30-40 người!"*. – "Mà cái đầu gối đau trị không được mà, trị cái gì?". Đầu của bản thân mình mà trị không được. Vô Vi là phải lo giải tỏa bản thân thông suốt. Bản thân bất độ hà thân độ? Cứ nghe lời Phật sẽ có câu đó "Bản thân bất độ hà thân độ". Chỉ tu tiến... và cuối cùng mình chỉ lãnh cái cực khổ và gia tăng sự tham dục. Nhiều người trị trị thét rồi trị luôn ta rồi tham tiền đủ chuyện, hại tâm thân chứ không có giúp tâm thân tiến hóa. Cho nên cái nào cũng có cái ngành hay của họ. Thì món thực phẩm nào ở thế gian chế ra cũng quảng cáo tốt hết. Ăn ngon bổ không hà mà món nào mình cũng mua về ăn, bổ hổng bổ mà nó la chảy hết! Lúc đó mới thức tâm. Cái quảng cáo họ nói hay, còn Vô Vi là thật thà thực hành giải tỏa tâm tư của chính mình bớt cái phiền não sái quấy, tự thức tự tu tự tiến, dũng mãnh trong thanh tịnh không sợ ma quỷ và không tin ma quỷ.

22. Ông Tám cạo trọc đầu, bà Tám không cạo đầu. Vậy tu có cần phải cạo đầu không và để tự nhiên cho tóc đẹp có sao không?

Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc. Ông Tám tu thiền nhiều, hồi đó ăn thịt heo nhiều, mỡ lên đầu ngứa đầu, ông Tám đi cạo đầu chớ không phải là qui y ông Phật nào hết! Cạo đầu cho nó sạch, ngày rửa 4 lần 5 lần cho nó sạch. Thì bây giờ thấy là người cạo đầu thấy khỏe, thấy cái óc mình khỏe bớt lo, còn người để tóc là lo bụi nó bám đầy, phải hôn? Lúc nào đầu mình cũng dơ mà hằng tuần phải đi hớt tóc khổ cực và tôi từ chối cái đó và tôi làm phương tiện 3 giờ khuya tôi cạo, khỏe. Cần tu khỏe chớ chuyện đó người ta dư biết. Bà Tám là thầy tôi, muốn làm gì làm, tôi có dám cản bả đâu.

23. Khi mình trong cơ nguy biến mình có nên cầu nguyện không: Thượng Đế, Đức Chúa Jesus, linh hồn của ông bà cha mẹ hay Đức Phật?

Không cần cầu nguyện! Con người tự động khi mà hết lối thoát rồi nó tự thoát. Đương nhiên cái luật đương nhiên của loài người. Cho nên chúng ta tu nhờ cái vốn gì? Vốn thanh tịnh. Lúc động loạn người ta tới muốn giết mình, mình hướng về thanh tịnh. Không phải cầu nguyện, mình hướng về thanh tịnh thì tự nhiên mình được cái phần điển đó rút mình lên cứu giúp trong tai nạn. Cho nên người tu Vô Vi thường thường bị rút cái bộ đầu. Như những người nghe tôi giảng, nghe âm thinh tôi đây, những người có thực hành rút bộ đầu. Thì xảy ra chuyện gì, nói tôi hướng tâm về đó là nó thoát nạn không có gì khó khăn.

24. Cha mẹ chết rồi con có nên cúng kiếng không?

Cúng kiếng là để nhắc nhở cái tâm mình hướng về cha mẹ. Cúng cái tình âu yếm giữa cha mẹ và con. Khi mình cúng mình hiểu rõ cái tình âu yếm giữa cha mẹ và con. Cha mẹ không muốn mình lạc đường lạc lối, không muốn mình đau khổ. Mà mình người tu về Vô Vi hướng tâm về cha mẹ, cha mẹ hưởng được suối ấm ngay phía trước.

25. Những thầy bói bài và cầu hồn về nói quá khứ tương lai của con người, con có nên tin những thầy bói đó không?

Thì nhìn thấy bói có kết quả gì đối với gia cang và ngài học bao nhiêu năm ngài có gì, hằng ngày đủ tiền trả tiền bill chưa? Thì ngài cũng đang lận đận mà thôi, thì chúng ta hổng chung đầu vô học sự lận đận nữa. Phải học sự cái thanh thản cởi mở trong thanh nhẹ khai tâm mở trí còn hơn đi tìm cái chuyện quây quần và không có lối thoát.

26. Tại sao phương pháp công phu (6 tháng đầu) chỉ gồm có 3 pháp: Soi Hồn, Chiếu Minh và Thường Chuyển. Có phải 3 pháp đó chính cho con người hay không? Xin Thầy cắt nghĩa ý của mỗi pháp. Tại sao gọi là pháp Soi Hồn, chữ Soi Hồn làm cho con người hoang mang vì không biết đó chính hay là tà?

Soi Hồn là cái gì? Chấn chỉnh thanh tịnh mới thấy nguyên lai bổn tánh của mình tức là thấy cái hồn có thể ly khai bản thể và mới nhận định mình từ đâu đến đây. Chớ quí vị có hiện diện đây không biết tôi ở đâu đến đây và tôi sẽ về đâu? Tôi thanh tịnh tôi thấy tôi từ đâu đến đây và tôi sẽ về đâu. Cái confidential là cái bí mật của mọi người. Thực hành để thấy là chính, chứ không phải thực hành chưa đi đâu nói: *"Tôi... trời xuống rồi tôi bây giờ phải về trời!"*. Đi được đâu? Tôi thực hành tôi thấy có bằng chứng chính tôi cứu tôi, tôi là một người cứu rỗi tôi. Nếu tôi hướng về Chúa, Chúa sẽ cứu độ tôi và tôi hướng về ma tôi là người rước tôi. Ma là chọc phá người khác, người khác tức họ đâm mình chết rồi tự giết mà thôi!

27. Anh I-Ric thưa Thầy là cách đây 10 năm thì vợ anh I-Ric là Su-Van đã có phát tâm để cống hiến cuộc đời của I-Ric và Su-Van cho Thượng Đế. Và bắt đầu từ đó thì 2 người liên lạc được với cõi vô hình mà ảnh gọi là cõi vô hình bằng ánh sáng. Thì nhờ ơn huệ Bên Trên... thì khoảng 4 năm có một người đến tìm 2 anh chị để trị bệnh... Ảnh viết khó coi, nhưng mà đại khái ảnh có nói rõ với con là: bệnh nhân đến nằm dài ra và anh chỉ tập trung nghĩ đến cái luồng điển ánh sáng đó, thì luồng điển ánh sáng đó xuống và cho ảnh thấy nhưng cái ngăn nghẹt của cái bệnh nhân đó nơi luân xa nào hay huyệt đạo nào, và cái ánh sáng đó giải tỏa những cái ngăn nghẹt đó. Và nhân cơ hội đó 2 anh chị cắt nghĩa cho bệnh nhân biết những lỗi lầm đã làm như thế nào, đã phạm phải nơi cuộc đời này cho nên điển nó mới bị kẹt ở nơi nào đó, cho nên luồng điển ánh sáng kia mới giải tỏa cho. Và ảnh đã dìu dắt cho họ như vậy bằng cách cắt nghĩa thêm cho họ về đạo. Nhưng lúc sau này thì cái luồng điển ánh sáng đó cho 2 vợ chồng I-Ric và Su-Van biết rằng sẽ có một sự thay đổi trên cuộc tiến triển tâm linh của họ và sẽ gặp được một người chỉ cho được một cái phương pháp để tiến hóa về tâm linh. Rồi sau đó thì 2 ảnh chị gặp được

con, con chỉ cho Pháp Lý Vô Vi. Do đó cho nên ngày hôm nay, I-Ric và Su-Van đến đây kính thưa Thầy rằng là xin Thầy dìu dắt và minh giải cho để I-Ric và Su-Van thay đổi cái cuộc sống như thế nào để có thể tiếp tục hành cái Pháp Lý Vô Vi này để đúng cái nguyện vọng tiến hóa tâm linh của I-Ric và Su-Van. Thứ nhất là trị người ta mà qua cái luồng điển ánh sáng như vậy thì phải có thay đổi như thế nào để phù hợp trên con đường mà I-ric và Su-Van theo đuổi cái Pháp Lý Vô Vi?

Cho nên ảnh có duyên về đạo thì Bên Trên chiếu cho, nhưng chính mình phải hành để phát triển cái phần sáng suốt của mình tương hội điển của mình hội nhập vô đó thì mới trị bịnh được tốt hơn. Qua lời nói, qua một cách nhìn và qua cái tay rờ mó chút đỉnh cũng có thể cứu được người nhưng mà không có làm được việc nặng. Đã biết nghiệp rồi thì cái nghiệp người đó nặng thì chúng ta phải dùng lời giải lần lần... Họ tự thức họ tự giải mới là cứu được toàn diện trọn vẹn được. Còn giúp một phần không có cứu trọn vẹn được. Chứ nhiều người dùng healing để trị bịnh người ta, dùng điển nhân điện để trị bịnh, chỉ một góc nào thôi, rồi sau đó cũng mang bịnh trở lại. Và bây giờ chúng ta thực hành đúng về Pháp Lý Vô Vi thì lấy nguyên khí của càn khôn vũ trụ hòa hợp với vũ trụ quang mà tiến lên thì tự nhiên là anh có thể dùng điển của vũ trụ quang cũng có thể giúp người ta được. Nhưng mà cái chuyện đó không nên làm nhiều. Làm nhiều là cái phần hồn tạo nghiệp rồi, bị vì cái nghiệp của họ họ trần trược đem cho chúng ta rất nhiều thì ta lãnh. Lãnh cái đó bận rộn, cái phần hồn tiến hóa không được, chậm. Còn tu về Pháp Lý Vô Vi dứt khoát đi lên. Càng đi lên càng nhẹ thì lúc đó chúng ta thấy cái nhiệm vụ, lúc đó Thượng Đế sẽ cho cái nhiệm vụ đi nói chuyện không người ta cũng bớt bịnh nhiều, không cần phải rờ mó họ. Cái tâm thức của chúng ta trụ về ánh sáng và chiếu cho đối phương cũng được rồi. Cho nên bây giờ bên Mỹ cũng có nhiều cái bằng chứng; người có điển tới chụp hình thấy hào quang rõ rệt. Hào quang đó với khả năng gì, người ta cũng phân tách rất rõ ràng cho mình thấy để mình có thể giúp người ta một chiều trong cái nguy nan, và người nào có thành tâm mới giúp được. Là họ hướng về ánh sáng mà đi mới giúp được, chớ còn họ hướng về thế gian tranh chấp hổng cách gì giúp được. Hướng về tranh chấp, về dâm dục là hướng hạ thôi, không tiến. Tu phải dứt khoát đi lên. Biết được phần hồn, biết có duyên đạo thì giữ tâm thanh tịnh và hướng về cái cõi vô sanh bất diệt của chính chúng ta. Cho nên đi tới đó mới thấy hạnh phúc. Chớ bây giờ có cứu bao nhiêu người ở thế gian cũng không thấy hạnh phúc. Khi mà anh tu khai mở được rồi, trí sáng tâm minh thì ở một cõi khác rồi, khỏi lo. Lúc nào chúng ta cũng sáng choang, đầu óc sáng choang, tâm thức sáng choang. Thì những cái duyên nghiệp nào mà đến với chúng ta nói chuyện cũng có thể giải được cho họ một phần, giúp họ một phần.

28. Tiện đây Đức Thầy lúc nãy vừa mới trả lời thì có nói về mỗi người chúng ta đều có một vòng hào quang ánh sáng. Thì nhân cái dịp Đức Thầy ghé thăm Âu Châu dự cái khóa sống chung thì Đức Thầy có trao lại cho các bạn đạo dự khóa 2 bức hình của Đức Thầy chụp ở bên Mỹ với vòng hào quang...

Mỗi người đều có hết! Thực hành về Pháp Lý Vô Vi thì nó sẽ đi tới cái chỗ sáng lạng, đầu óc sáng suốt. Người sáng suốt mới dứt được thất tình lục dục nhơn duyên. Người không sáng suốt thì cứ ngâm vào trong cái thất tình lục dục nhơn duyên thành ra khổ mãi không tiến. Người sáng suốt họ dứt khoát không thay đổi thì phần sắc diện của họ càng ngày càng tốt thêm.

Thưa quí bạn đạo đây là 2 bức hình chụp vòng hào quang của Đức Thầy đã được phóng lớn ra. Cái này chụp đây là cái tia sáng đó chớ kỳ thiệt ra cũng không đúng lắm cái hào quang của Thầy.

Nhưng mà trong đó nó có chỉ phân tách rõ cũng hay, nó cũng biết được một phần sẽ tiến tới chỗ nào vậy thôi. Chớ còn cái bên trong; trong trắng nó đâu có thấy được. Người ta đã đến tới đó rồi, rồi chứng minh khả năng con người có khả năng đi tới đó, chớ không phải là khoe khoang. Chính con người có khả năng đi tới sáng suốt như vậy.

Thì một trong giải thích cái hình hào quang của Đức Thầy thì nó có nói rằng, tôi đưa cái thí dụ: hào quang bên phải của Người thông thường biểu hiện cho điển lực của Người tỏa ra. Luồng chấn động lực do Người tỏa ra đều được mọi người chung quanh cảm nhận và thọ hưởng. Nhiều khi những bạn chung quanh Người cho rằng Người chính là luồng điển này. Tuy nhiên đây chỉ là luồng điển do Người tỏa ra cho toàn quả địa cầu mà thôi. Luồng điển của Người tỏa ra đây một cách rất hùng mạnh, không ngừng nghỉ và không có gì chuyển hóa được. Thì như Đức Thầy vừa nói: luồng điển này là cái gì mà Đức Thầy tỏa ra mà thôi, nếu mà Đức Thầy muốn tỏa ra luồng điển khác thì Đức Thầy cũng tỏa ra được.

29. Giải thoát và đắc đạo có giống nhau không?

Người đắc đạo không bao giờ xuống thế gian nói u ơ công chuyện gì nữa. Người ta đắc đạo người ta đi luôn, đi lên trên đó, người ta lo người ta chưởng dưỡng hào quang tu hành ở bên trên. Đắc đạo là biết đường sống ở cõi trên rồi, không có u ơ tại thế gian nữa và không có xưng danh, không có nói ta đây nữa mà nhịn nhục tối đa để ảnh hưởng những người kế tiếp là được, chớ hổng có cho cái của ta được là hay. Phải nhịn nhục tối đa thì mới sáng suốt. Thì tất cả lịch sử đã chứng minh cho chúng ta những vị nào thành đạo và được nhơn gian ca tụng cũng đều ở trong đức nhịn nhục tối đa mà thành. Cho nên đừng có nhầm lẫn trong đó trong lúc mà biết ớm mở được một chút, thấy Phật một chút về xưng với thế gian ta là Phật nầy kia kia nọ. Đó là tự gạt mình và không có tiến. Làm tiền nhơn gian là chỉ xuống âm phủ thôi.

30. Tại sao mà con thấy có nhiều người tu không thích những mùi vị cao sang, rồi có những vị trên thế gian người ta làm thầy người ta đi xe rất là tốt hay là có những của tài sản rất là to, thì như vậy họ là...?

Thì họ nhận sự cúng dường của thế gian là họ ôm nghiệp của thế gian; sắm xe hơi, cất nhà lầu rốt cuộc chết khổ trong cái xe hơi và nhà lầu mà thôi. Người đạm bạc là thanh bần thanh nhẹ, lúc nào cũng không nghĩ có tiền bạc,

không có mưu mô lường gạt ai, giữ tâm thanh tịnh mà tu. Đó là thanh thoát đạm bạc.

31. Con đang mang thai nên cố gắng công phu mà vẫn không thấy đầy đủ, thiền ít giờ lại không thở Pháp Luân Chiếu Minh được. Như vậy có ảnh hưởng gì đến sự tiến hóa tâm linh hay không?

Mang thai phải nhớ chú ý cái thai, niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Cố công đi trong thời gian mang thai niệm Nam Mô A Di Đà Phật là cũng giáo dục con trẻ khi mà nó ra đời thấy khác; đứa con nít dễ thương và rất tốt rất thanh tịnh. Có nhiều đứa ra nó ăn chay luôn, không chịu ăn mặn và tâm tư nó khác, không có làm buồn cha mẹ. Thử đi, tôi đã giúp nhiều người lắm! Khi mà có thai chú ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật, trong thai chuyển cái ý điển của mình chuyển vô thai thì sau này đứa con nít dễ thương lắm! Còn thiền lúc mang thai hổng cần thiết, lo niệm Phật thôi! Niệm Phật để giúp cho đứa con. Tưởng tới Phật, niệm Phật để giúp cho đứa con tốt hơn là thiền.

32. Ở trong thuyết các kinh sách Phật Giáo thì nói rằng... đạo Phật không phải là một đạo có Thượng Đế, còn trong sách của phái Vô Vi thì nói rằng có Thượng Đế. Thì chữ "Thượng Đế" đây chính là một chữ để hình dung ý niệm là Vô Cùng, đến cái mức phải nói là Vô Thủy Vô Chung..... thì quan niệm là có Thượng Đế. Mà đã như vậy rồi còn Thượng Đế là hình Kim Thân còn xuống nữa. Đã không những có Thượng Đế mà còn có Đức Thánh Quan Công và theo con ông Đức Thánh Quan Công ông là người võ tướng, rồi còn có cả Đức Mẹ và còn có cả các vị Thần Linh khác. Thì con nghĩ rằng đây là một tổng hợp của các tôn giáo khác, và mình giải thích ra là bảo là ngồi thiền. Đây là một sự con cũng không hiểu, thưa Thầy?

Bây giờ tôi trả lời cái này, cái Thượng Đế là để căn cứ cho mọi người... Ông Phật không có cha mẹ ông Phật thì hổng có... Không phải một ông Phật, mà triệu triệu ức ức Phật, thấy chưa? Thì không có cha mẹ làm gì có Ngài mà đàm đạo Phật Giáo. Cho nên con người đã ly loạn về cái đạo đức nhơn loài mà bất chấp cha mẹ, bất thực hiện hiếu nghĩa. Cho nên chúng ta người tu về giai đoạn đầu phải biết cái đó. Bị vì thế gian phải có hình tượng mà đi tới vô vi hư không rồi thì không còn hình tượng nữa, không còn tên tuổi nữa, cho nên người ta nói Đấng Vô Cùng thì Phật Pháp nói là Vô Biên. Vô Cùng cái nào? Nó cũng là một thôi! Cho nên đi tới vô vi là khác, còn ở thế gian tại sao phải để cái huyền vi của Quan Thánh, cái sự xoa dịu của Đức Mẹ, của Quan Âm...? Thì mỗi người đều có một cái sự chiêm ngưỡng riêng biệt của họ từ nhiều kiếp luân hồi tại thế gian. Cho nên sự tổng hợp như anh nói rất đúng! Tổng hợp tất cả mọi người, các loại xe đang chạy trên đường này: Toyota, Chervolet... đủ thứ, xe Ford đủ thứ mà rốt cuộc cũng ????... (chạy tới nơi?), anh thấy không? Nhưng mà cái tên nó khác, xe 4 bánh nhưng mà cái tên khác. Xe Ford tên khác, xe gì tên khác... mà rốt cuộc nó phải đi về tới Hư Không Đại Định. Cho nên mình chưa làm tới một vị Phật mà mình ngồi đây mình luận xét lý lịch của tất cả những vị Phật, thì lý lịch của mình còn kiếm chưa hết làm sao mình đi kiếm tới của những vị đó? Cho nên mình phải đi giai đoạn đầu: "Bây giờ tôi hiện tại là con người sống trong lẽ sống hiện tại, tôi phải có sức khỏe. Sau sức khỏe phải có tâm linh, sau tâm linh tôi phải trở về căn bản của chính tôi". Quí vị thuộc khối nào cũng có hết; người thuộc về Tiên, người thuộc về Phật, người thuộc về ma quỷ bỏ dao thành Phật cũng có, thấy không? Người thuộc về Chúa, người thuộc về Thượng Đế, nhưng mà đó cũng như là cái phương tiện của mọi người để tiến tới sự tổng hợp như anh nói là quang vinh đời đời bất diệt. Cho nên các tôn giáo đều nhìn nhận rằng: con người bất diệt, phần hồn bất diệt. Phật thì nói lên Niết Bàn, Chúa cũng chứng minh hồn bất diệt.

33. Hành Khất.

....Cho nên xưa kia Đức Phật đã đi như là một người hành khất nhưng mà Ngài không phải hành khất, Ngài là ban ơn vì Ngài có điển. Ngược lại thế gian học lối đó nhưng mà không có điển phóng cho người nhưng mà muốn tạo thật sự là "hành khất", nhưng mà hành khất có ngôi vị, hành khất mượn không trả thì có tội. Còn Đức Phật đi hành khất mà Đức Phật ban ơn vì bộ đầu Ngài chuyển bất cứ hướng nào; thượng trung hạ đều chuyển được hết thì Ngài ban ơn mà vui Ngài vui như một người hành khất thiếu thốn về đời nhưng mà tâm đạo Ngài rất phong phú để ban ơn cho mọi nơi mọi giới khi Ngài đến.

34. Trong Phật Giáo có 2 môn phái là môn Đại Thừa và Tiểu Thừa. Cái môn Đại Thừa thì theo phép thiền của Phật và môn Tiểu Thừa thì bắt chước ông Phật đi hành khất. Thì cái khi mà đi khất thực, thì lúc mà ông Phật đi khất thực thì lúc đó ông Phật cũng chưa có hào quang khi mà đi khất thực như vậy. Thì như vậy trong cái đường mà hành đạo của Đức Phật thì có 2 giai đoạn như vậy. Thì tại sao không bắt chước Đức Phật ở giai đoạn đầu mà chỉ có bắt chước Đức Phật ở giai đoạn thứ nhì tức là giai đoạn thiền?

Cho nên cái Tiểu Thừa và Đại Thừa... Khi các con giáng lâm xuống thế gian và con gặp nghịch cảnh mà để con phấn đấu để tìm sự sống, đó là Tiểu Thừa. Còn cái Đại Thừa là con phải dùng ý chí mới ngộ được Đức Phật. Đừng nói Tiểu Thừa là đi hành khất là Tiểu Thừa, sai! Cái Tiểu Thừa là chúng ta gặp nghịch cảnh đây là Tiểu Thừa ta phấn đấu để ta tiến vì ta khao khát sự công bằng và ta đau khổ ta mới thấy hình ảnh của Đức Phật. Thì lúc đó chúng ta mới thực hiện như Ngài và thấy Ngài rõ hơn. Thì luôn luôn từ Tiểu Thừa đi tới Đại Thừa rõ rệt! Không nên tu mà tạo cái Tiểu Thừa thì chừng nào mới đi tới Đại Thừa? Quên dòm cái hoàn cảnh và trách nhiệm của chính mình. Khi mà chúng ta dòm hoàn cảnh và trách nhiệm chúng ta thì chúng ta là Tiểu Thừa, thừa tiếp những cái chuyện kích động phản động của những người khác và đem lại sáng suốt của nội tâm và muốn ôm hòa với mọi giới. Thì lúc đó chúng ta thức trong cái khổ đau, chúng ta mới tìm ra chân lý của chư Phật, lúc đó chúng ta tu là Đại Thừa. Cho nên thế gian tu mà còn phân giai cấp: Đại Thừa, Tiểu Thừa thì nhầm lẫn trong đó rồi chửi lộn với nhau, đâu có phải người tu! Chúng ta ý thức rõ khi ta nhập xác là chúng ta là Tiểu Thừa đang tu luyện. Không bằng lòng cũng phải bằng lòng, không đi cũng phải đi, không van xin cũng phải van xin, không chịu ăn cũng phải ăn để hóa giải. Thì

tất cả đều là trong cái thế bao bắt buộc, rồi chúng ta mới cương quyết giải tỏa mới đưa cái dũng chúng ta đi lên để hòa hợp với sự hào quang sáng suốt của Bề Trên thì thực hiện Phật Pháp rõ ràng. Nhưng mà người đời tu mà còn phân giới, chừng nào mới hết Tiểu Thừa và chừng nào mới hết Đại Thừa? Đó là gây sự vọng động mà thôi! Chớ kỳ thật mọi người đang tu và đang tiến. Cho nên toàn quả địa cầu này nhiều người nói: *"Cái pháp này hay sao hổng đem ra?"*, người nọ: *"Cái pháp này hay sao hổng đem ra?"*. Mà đem ra một thời gian rồi cũng thương mãi hóa mà thôi! Cho nên chúng ta hổng cần thiết nhiều người, nhưng mà những người nào có ý chí tu thành đạo sẽ độ những người thiêng liêng hơn. Dù người ở thế gian học khổ chết đi rồi họ cũng qua một cơn thử thách của Tiểu Thừa rồi mình được nhẹ mình tới độ họ và họ biết Phật thì họ cũng được cứu rỗi và đi tu. Cốt cánh là cái phần hồn chứ hổng phải nói chuyện thể xác. Cho nên phương pháp đưa ra ở thế gian này thừa cái cơ duyên và cứu độ con người để họ đạt sức khỏe thôi, rồi từ từ họ sẽ tự đạt tới cái pháp của nội thức, chính người đó chịu học tiến hay là không. Nếu người đó không bằng lòng học tiến mà còn lý luận ngoại cảnh nữa thì họ chỉ kẹt trong cái giới đó và cũng sẽ hẹn trong nhiều kiếp sau mới ngộ được cái phương pháp.

35. "...Anh đi mà anh biết đi tức là anh đang thiền, khi anh đứng anh biết đứng tức là cũng đang thiền" thì như vậy cái phép đó nó có thể so sánh với lại cái phép Soi Hồn của cái pháp của mình hay không?

Hỏi: "Anh đi mà anh biết đi, anh đứng mà anh biết đứng", tại sao hổng hỏi sâu một chút: "Đi bằng cách nào kêu bằng biết đi? Đứng bằng cách nào kêu bằng biết đứng?". Đó, họ chỉ dùng lý thuyết và những đệ tử không thể hỏi tới được nữa. Cái gì kêu bằng biết đi? Đi bằng cái chân này ư? Đức Phật đi bằng ý chí của Ngài, thành công thành đạo Ngài mới trở lại cảm hóa thân xác Ngài và thực hiện lối đi trong hòa bình tình thương và đạo đức mới ảnh hưởng chúng sanh theo Ngài. Cho nên người có thanh điển bước đi của họ khác và lối đứng của họ khác. Vì họ đã đi trước và đứng trước cái xác đến là cái hồn, hào quang của người. Cho nên phải cắt nghĩa cho rõ ràng "đi mà biết đi"; cho nên phải xuất phát khỏi cái thể xác này mới kêu bằng biết đi. Mà "đứng phải biết đứng"; phải trụ trong thanh quang điển lành kêu bằng đứng nơi chỗ giác tánh, giác tâm mới cứu độ chúng sanh. Cho nên cắt nghĩa một hồi hay là giải một hồi rốt cuộc rồi chỉ học sự lúng túng mà thôi. Chớ kỳ thật chúng ta tu về Vô Vi đây "đi phải biết đi mà đứng phải biết đứng" thì chúng ta nhờ cái Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định này mà cái luồng điển chúng ta đi sai thì cái tâm chúng ta không an và vọng động thêm hay là tức ngực. Đó là đi sai! Còn khi chúng ta đi đứng thanh nhẹ từ hạ trung thượng đều thanh nhẹ trong mấy pháp của chúng ta nếu Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định. Rồi đứng là chúng ta trụ trên đỉnh đầu và chúng ta hòa tan trong cái thanh quang điển lành. Lúc đó tự cảm thương yêu tất cả những gì xung quanh của chúng ta, không còn sự tị hiềm giữa loài người và loài người và muôn côn trùng vạn vật đồng nhất trong tâm thức của ta, kêu "đứng mà biết đứng". Và cái pháp Vô Vi này đang dọn đường cho những bạn nào chịu tu rồi sẽ biết đứng và biết đứng trong chỗ đứng phải đứng và đương nhiên phải đứng để làm việc đời đời bất diệt.

36. Cái nghiệp nặng nhất của con người là cái dục tính, thì có một số người khác họ nói là cái dục tính chưa phải là cái nặng nhất của con người mà cái nặng nhất của con người là cái tính muốn được kính trọng tức là về cái danh. Xin Thầy cho biết cái dục tính hay cái danh hay cái gì khác là cái nặng nhất của đa số mọi người?

Theo bên Vô Vi là cái ngu muội, cái tăm tối là cái nặng nhất, tăm tối là nặng nhất. Khi tăm tối thì con người nó còn chấp ngã, nó còn nuôi quyền lực và nó còn đưa những bài toán để lấn áp tinh thần của người khác. Còn cái kêu bằng hòa đồng và học hỏi nơi người khác, chớ không phải nói tôi đi dạy người khác. Cái người đó mới giải tỏa được. Khi tôi tu được và tôi sẽ học thêm bởi những người hồi nào giờ tôi không quen biết, tôi sẽ học, học nơi người chớ không phải tôi đi dạy người. Nếu tôi còn thấy rằng tôi đi dạy người và tôi đi truyền pháp cho người thì tôi cũng vẫn lỗi thời và chưa đi tới được, vì tôi phải suy luận một cái phương pháp để khắc phục người khác và tôi không có hòa hợp với thiên nhiên để đàm đạo và tìm một cái giải pháp cho tôi và cho tất cả mọi người. Thì cái giới Vô Vi của chúng ta, cái người truyền pháp không nghĩa lý gì đối với chúng ta, nhưng mà nhờ sự đàm luận đó người truyền pháp đồng học và chúng ta đồng học thì mới thấy sự bình đẳng của người không còn khao khát nữa. Sự công bằng ở chỗ đó! Cho nên cái thức của mọi người đều là chủ thể, không phải lệ thuộc bởi thể xác, cho nên phải hiểu cái đó rõ hơn mới tu Vô Vi được. Cho nên trong cái thức tâm tôi có nói: dọn hẳn về điển mới thấy rõ. Nếu mà còn kẹt trong cái phàm tâm nữa thì đưa ra những cái giải pháp không có lối thoát. Dù toán học giỏi nhất trần gian nầy cũng không đi đến đâu. Chỉ có đạt tới Hư Không Đại Định thì thu hút tất cả những cái gì mà thế gian muốn mong muốn, muốn nói, muốn đạt. Thì chỗ đó mới là chỗ chánh pháp! Cho nên so sánh ra không phải nói rằng mình đã khi dễ những người đã nghiên cứu, nhưng mà những người đó nghiên cứu ra cái thức họ mới tới đó mà thôi. Nhưng mà cái thức bên Vô Vi chúng ta là tha thứ xóa bỏ hận thù, thanh lọc trược lưu lại thanh thì chúng ta mới hòa đồng với các giới, thì cái thức chúng ta càng ngày càng nới rộng và nới rộng tới vô cùng bất diệt thành ra cái toán học không làm nỗi. Cho nên văn chương không tả hết mà đòi hỏi sự thực hành để đến, lúc đó chúng ta mới thấy rằng căn bản thức giác của loài người không phải trong một giai đoạn ngắn như định luật và bài toán học của người ta đề ra.

37. Xin Thầy tóm tắt lại ngoài 3 pháp chính là Soi Hồn, Pháp Luân và Thiền Định và thường niệm mỗi ngày thì Thầy thấy còn có cần những cái gì khác cho chúng con để mà chúng con tập cho có thể nhanh hơn nữa hay không?

Cái đó Thầy đã nói hết rồi! Chính Thầy đã đem thể xác đến đây cho con thấy phải hành động bằng cách nào mà Thầy đã nói quá trình, nói rất nhiều lần không phải mới nói đây. Khi con người không làm được giai đoạn một thì làm giai đoạn hai kể cũng như bước tới một bước và lùi ba bước, thấy chưa? Cho

nên không nên nôn nóng và thực hành đúng theo từ giai đoạn rồi sẽ thấy. Bị vì thế gian người nào cũng muốn mau hết mà do cái mau đó nó đem tới sự thất bại. Cho nên chúng ta phải đi từng tự, đi chậm mà chắc và tiến rõ rệt hơn, và mình thấy Thượng Đế vẫn ban ơn cho chúng ta tiến trong trật tự chớ không ban ơn cho chúng ta tiến trong rối loạn. Thì yên tâm giữ từ giai đoạn một Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định đó là chánh. Mà bây giờ mình cứ kiểm soát coi đã hoàn tất chưa cái Soi Hồn, Pháp Luân đã hoàn tất chưa trong thanh nhẹ ý chí, và Thiền Định tâm chúng ta 24 trên 24 đã bấn loạn ở giờ nào và chúng ta thấy rõ sự sai của chính mình đã kiểm soát được chưa? Thì 3 pháp nầy chưa hoàn tất thì không nên đòi hỏi những pháp khác. Nếu 3 pháp nầy hoàn tất thì đương nhiên những pháp kia nó có. Nếu chúng ta học tới tú tài rồi qua đại học thì nghe ông thầy thuyết giảng rất dễ hiểu, mà nếu chưa có trình độ tú tài mà nhảy vô đại học nghe người ta thuyết giảng mình hổng hiểu họ nói cái gì. Tuy rằng họ nói đồng tiếng nói của chúng ta nhưng mà chúng ta không bao giờ thấu đáo hết được vì trình độ. Cho nên chúng ta phải vun bồi trình độ sáng suốt để đón nhận những cái gì sáng suốt của Bên Trên ban ơn cho chúng ta.

38. Kính thưa Thầy qua cái pháp nầy sau những cái con học ở Thầy thì con muốn rằng mình muốn đi rốt ráo thì mình phải có chữ Dũng, mà đi tới cái Dũng mà mình làm sao tạo cái Dũng mình nó vô cùng tận. Cũng như đến chữ Nhẫn, mình phải đến chữ Nhẫn vô cùng tận thì mình mới có thể đạt pháp được. Xin Thầy chỉ con phương pháp để đạt tới chữ Dũng?

"Vợ chửi con than bỏ bơ vơ" thành Dũng. Có gì đâu! Cho nên đang học bài học, thấy hôn? Chớ còn phải kêu chỉ cái gì, ông Trời đã sắp rồi. Đây là "vợ chửi con than bơ vơ thành Dũng"! Chớ ai lo cho mình, phải hôn? Đó, thì ông Trời sắp đặt có bài, đừng lo. Dũng nó phải đi từ từ mà mình chịu tu thì nó cộng thêm một cái Dũng nữa. Cái Dũng đó là cái Dũng ban đầu tưởng là mình hay hơn người ta, rồi sau nầy mình hạ một cái mình lập lại một cái Dũng mới tối tân. Cái Dũng thanh đạm, Dũng không ai hay, trở lại như một miếng tapis cho họ đạp, cái Dũng vô cùng. Miếng tapis nhẹ rất nhẹ vầy mà nó chứa biết bao nhiêu anh hùng trên nó, nó biết hết lý lịch của mọi người mà mọi người không rõ lý lịch của nó. Thì một ngày nào mình phải trở nên tapis mình mới Dũng. Cái đó là cái học!

Dạ thưa Thầy còn Nhẫn?

Nhẫn bắt buộc phải nhẫn. Mình có tình thương, mình đẻ con mình nó phá mà mình hổng nhẫn là mình giết nó chết hồi nhỏ rồi! Thì từ từ mình sẽ học Nhẫn nữa. Nhẫn vì sanh hoạt của vợ con, nhẫn vì sự đồng nhứt của xã hội, mình phải học để mình đi. Tự nhiên sẽ học có cái lớp Nhẫn rồi! Đâu khi không nhẫn ngang, hổng có ai động mình làm sao mình biết nhẫn? Cho họ động mình mới biết nhẫn. Cầu mong sự động tới nhiều cho tôi, tôi mới thấy rằng tôi nên nhẫn thay vì thiếu nhẫn. Nhẫn thì mọi sự đều yên mà không nhẫn thì mọi sự sẽ bị đổ vỡ trong nội tâm, thấy chưa?

Thưa Thầy con cố gắng thực hành theo lời Thầy nói, Thầy đã nói rằng: "Tha thứ là đại dũng". Con chưa hiểu cái ý đó?

"Nhơn vô lượng vật vô tri"! Cái bàn nầy nó đẹp lắm mà quýnh cái cụp nó thấy đau tay, nó vô tri. Mà hai đứa mình đụng chạm chạm rồi thôi huề. Vợ chồng gây lộn với nhau cũng không khác gì đụng đầu vô bàn mà nó hổng u, cãi hồi hết. "Nhơn vô lượng vật vô tri" cho nên mình phải vun bồi cái lượng độ nó càng ngày càng lớn mới tha thứ được. Lượng độ không có làm sao tha thứ, thấy chưa? Tha thứ nói rất dễ trong đôi môi mà gặp phải: *"Tôi hổng chịu đâu!"*. Đó là không tha thứ, thấy chưa? Mình phải vun bồi cái lượng, mà muốn có cái lượng đó thì phải gặp phải những sự đụng chạm, gặp phải những sự dầy xéo, gặp phải những cái cảnh xé tim, chúng ta mới thấy vun cái lượng, dùng cái lượng làm một liều thuốc tái sinh trong nội thức. Cho nên "nhơn vô lượng không khác gì vật vô tri". Mình người có học mình phải tìm sao; ngày hôm nay tôi được bao nhiêu lượng độ đối với gia đình, tôi nghe cái đó tôi ghét tôi phải phạt tôi. Khởi điểm xấu tôi gặt hái xấu, tôi không nên giữ điều đó và đáng xin lỗi tôi phải hạ mình xin lỗi. Chớ đừng nói ta giỏi hơn người thì cái lượng nó mất, thấy hôn? Cái lượng càng ngày càng rộng càng nới thì chúng ta mới thực hiện được mọi sự việc. Cho nên khi mà chúng ta vun bồi được cái lượng, gia đình đầm ấm ghê lắm và sống chung với các bạn bè đều đầm ấm. Cũng như gia đình Inglewood nó nhiều cái tánh tình khác nhau nhưng mà nhờ cái thiền rồi nó thấy rốt cuộc rồi nó giải thoát hổng nổi nó nói: Vô Vi mà chị cũng đỡ cho nó, Vô Vi mà anh thì cũng xóa bỏ được một phần nào. Nhưng mà phải kiểm thảo lấy mình, Đời Đạo phải kiểm thảo; thôi mình xây dựng được cái lượng không? Nếu mình hổng xây dựng được cái lượng mình hổng khác gì cái bàn, sống chật đất chớ ích gì? Cho nên phải vun bồi cái quan điểm đó, thì khi chúng ta vun đó thì sự sáng suốt mới về. Sự sáng suốt cái thần đó là thật sự thần hồn của ta. Lúc đó cái thần hồn càng ngày càng nới rộng thì lúc đó mới kêu bằng hòa tan với mọi trạng thái. Phải đi từ giai đoạn một, muốn bây giờ không được đâu! Chưa tháo hết bù-lon nó còn kẹt, lần lần nó tháo được cái nầy rồi nó đổi cái kia, tháo cái nọ, ráp cái kia mình mới thấy cái đường đi. Bề Trên sắp đặt cho mình có đường lối qui định ngày giờ chớ không có sai, không làm ẩu được. Biết điển mà không làm được, phải từ từ đi đến, phải hôn? Cho nên Phật cũng học Nhẫn mới thành, Tiên cũng học Nhẫn mới thành mà muốn ra nghề tại thế gian cũng học Nhẫn mới thành. Làm cha phải học Nhẫn để trả nợ đời rõ ràng. Thiếu Nhẫn không có trả nợ đời mà cái định luật vay trả của một hai ba mà vay mà không trả thì đi hổng tới, cái vườn nó hột hoài hà, phải hôn? Như tôi làm cái mặt trăng như là đếm 1, 2, 3 buổi tối đó! Có vay là phải có trả mà vay hổng trả thì nó cứ lôi thôi hoài, thấy không?

Nhưng mà càng thực hành rồi con thấy rằng cái sự chiến thắng về nội tâm, chiến thắng về cái lòng eo hẹp, đạt được cái Dũng, đạt được cái Nhẫn quả thật là đối với một con người con nó khó vô cùng khó Thầy. Nhưng mà Thầy thấy rằng đối với một người thường những cái khó khăn đó con có thể vượt qua nổi khi mà con quyết chí con hành pháp?

Bắt buộc phải vượt qua, bắt buộc phải vượt qua! Nếu chúng ta quyết chí hành pháp thì chúng ta sẽ vượt qua hay hơn còn nếu không hành pháp cũng bắt buộc phải vượt qua. Vì đã quy định có

một gia đình rồi mà sư ta là vợ với con chớ hổng ai hết. Nếu kể nó là tụi thấp hơn mình, hổng bao giờ mình học được! Mình thấy nó là cao, sau nầy mình thành công phải cảm ơn nó. Hổng có nó chọc tức mình hổng tu nhiều đâu, phải cảm ơn nó! Ông Trời sắp đặt hết rồi!

Khó vô cùng Thầy! Có thể nói rằng khi mình đi lính mình ra trước mặt quân thù tấn công mình có thể chết dễ dàng. Nhưng mà những cái đó là những cái mà nó nhỏ nhặt và nó âm thầm mà chiến thắng nó là chiến thắng con thấy cả một cái sự phải hùng dũng ghê lắm. Nhưng mà nhờ qua hành pháp rồi con mới nhận qua cái đó, mà có cơ nhận ra là mình phải có cơ chiến thắng. Thành ra con hy vọng rằng tin chắc rằng nếu mình đạt cái đó thì cái ngày mình đi tới đạt pháp, khi đạt tới cái đó rồi mới đạt pháp được, chớ không đạt cái đó mà nói rằng tôi đạt pháp thì cái chuyện đó con thấy còn xa vời lắm. Thưa Thầy có đúng như vậy không?

Pháp không có ai dám xưng là tôi đạt pháp nhưng mà tôi đang hành pháp và tôi biết được một phần của pháp. Chưa ai dám xưng mình đắc đạo, Thích Ca cũng không nói mà người đời thấy Thích Ca đắc đạo thôi, mà người đời cũng thấy tôi thành đạo thôi chứ tôi cũng chưa dám nói tôi thành đạo. Tôi đang học đạo là đúng, thấy không? Thành ra "thế gian vô nan sự, bá nhẫn thành kim thị thái hòa", mình đã qua rồi. Mình có một cái gia đình đầm ấm; kẻ kêu cha người kêu chồng, mình thấy có... có sưởi ấm trong lòng. Còn mình đã học, mình có từ trong nhẫn và mình có những cái kết luận tươi đẹp trong cái cuộc đầm ấm tại thế. Vậy chúng ta phải trở về một cảnh đời đời phải thế nào? Phải càng đầm ấm hơn và hòa tan với nội thức của mọi giới chớ không hòa tan với ngoại cảnh nữa. Nội thức của mọi giới... mọi giới đều có trung tâm của nó, mà chúng ta phải ý thức được trung tâm của chúng ta đạt được thì trung tâm của mọi giới đều như chúng ta, tương đồng với chúng ta thì chúng ta hổng có sự dị biệt giữa người này và người khác thành ra lúc đó chúng ta mới qui tụ được thanh quang. Mà thanh quang là thu hút tất cả và hóa giải cho tất cả. Cho nên một phần tôi đã thành đạt sau khi tôi nói ra thì tôi thấy rằng như các bạn đã thấy rằng khi tôi đến đâu có sự thu hút. Và từ sự thu hút đó tôi đã hóa giải những sự mê muội tâm linh cho tôi và cho tất cả mọi người. Thì chúng ta đã và đang đồng hành đó nhưng mà chúng ta phải đòi hỏi sự liên tục đồng hành mới xứng đáng con của Thượng Đế. Còn nếu chúng ta không chịu liên tục thì chúng ta thấy bơ vơ và không có nơi gửi gấm và thấy sự đau khổ liên tục trong nội tâm, để chi? Để đánh thức chúng ta tiến về với sự sáng suốt đời đời liên tục.

39. Niệm Phật.

... Như tôi hồi trước tôi tu, tôi về nhà tôi ngồi... xuống ông Tư thì ổng nói niệm Nam Mô A Di Đà Phật... về, ngồi ghế bành trước nhà nhắm con mắt niệm NMADĐP. Mấy sư phụ của tôi đi ngang kéo lỗ tai: *"Khi không nhắm mắt làm gì? Ở nhà mà nhắm mắt?"*. Kéo lỗ tai... bởi vì người ta thấy lạ, người ta thương mình: *"Sao thằng này nó điên rồi, ngồi vầy mà nhắm mắt!"*. Bị vì hồi đó mình hổng có cái chỗ yên lặng như bây giờ, quí vị đây có cái chỗ yên lặng, có cái phòng cho mình vô ngồi mình nhắm mắt... Thơi thới mình nghĩ tới chuyện ông Phật, nghĩ chuyện cao siêu bất diệt, mình cứ nghĩ cái đó rồi mình từ từ niệm NMADĐP để mình nghe, nghe coi co lưỡi nó chạy đến đâu, nước miếng chuyển chạy chỗ nào. Chớ bây giờ đương niệm Phật cứ nghĩ tới cái bánh chưa xong là hổng có được á! Hà hà... nghĩ cơm chưa chín là hổng có được! Tất cả là phải cắt đứt hết nhơn duyên, cắt đứt hết tất cả nhơn duyên trong giây phút mình niệm Phật. Thất tình nhơn duyên đều bỏ hết, không còn gì nữa hết. Ngồi mình niệm, bình tâm niệm như vậy! Quí vị về làm thử nó hay lắm và rất siêu. Mình đạt được cái diệu pháp mình mới hay. Đó sung sướng lắm, chứ nhiều người hổng có biết, hổng biết nói NMADĐP nói NMADĐP thôi, nói hai ba câu thôi đủ rồi, hổng ai nói... ông Phật nghe hết rồi! Nhưng mà mình chưa đắc, làm chưa đúng là chưa đắc, phải hôn? Cái bánh nó chưa đủ lửa làm sao nó chín? Mình niệm Phật cũng như mình đang nung nấu một cái gì mình chờ nó thành. Niệm Phật là chuyển chạy tất cả điện năng trong cơ tạng qui một là nó nung nấu linh dược, lần lần nước miếng nó ngọt. Nước miếng người nào làm đúng là ngọt như đường phèn vậy, thích về triết, hồi nào giờ không biết triết là cái gì mà mở miệng nói triết. Nó hay lắm!

40. Về tôn giáo.

Khi ta tu ta không có nói tôn giáo nào. Tu là hành đạo chớ không giành đạo. Nếu còn chia phe chia phái là còn giành đạo chớ không hành đạo. Phải hiểu cái nguyên lý đó thì dễ tu hơn. Thì tất cả tôn giáo nào cũng có thể thực hiện một cái kỹ thuật để giải thoát tâm linh. Thì đây là một kỹ thuật để giải thoát tâm linh thành ra hổng có phe phái gì hết, chỉ có tâm mà thôi. Tâm ở đâu, ở đâu mà có tâm? Tâm lớn rộng vô cùng, tâm là một cơ cấu tự động tiến hóa tùy theo hoàn cảnh nghịch thuận mà tiến hóa, đó là do tâm. Cho nên chúng ta càng ngày càng hướng thượng càng thấy cái tâm ta lớn rộng. Càng lớn rộng thì thể hiện được từ bi cứu giúp cho nên để tha thứ và thương yêu. Tâm thân được nhẹ nhàng vì chúng ta ở trong cái nguyên ý cứu độ chúng sanh chứ hổng có phá hoại chúng sanh thì không cần ôm lấy tôn giáo nào hết. Chỉ có tâm là kỹ thuật tiến hóa trở lại quân bình khai thông trí tuệ thức giác vị trí của chính mình. Đó là con đường chơn chính nhất của nhơn sinh tại mặt đất này. Cho nên người tu mà còn nói phe phái thì không phải tu đâu. Tu là sửa mình, thức hòa đồng mở mới là người tu. Thấy rõ tình Trời lớn rộng, tình Phật từ bi lớn rộng thì chúng ta hổng có dị biệt và thu gọn lại thì tạo thành cái cảnh mê chấp. Chúng ta càng ngày càng nới rộng, càng khai thác cái tiểu thiên địa này tương đồng với vũ trụ. Chúng ta mới thấy ta là một khả năng trong vũ trụ đang tiến và đang hành chứ không giành giựt bất cứ một chuyện gì. Hành đạo chứ không giành đạo thì không còn sự mê chấp. Dễ tha thứ và thương yêu là vậy!

41. Thầy nói mình tu cái pháp này thì khi mình đi lên trên kia thì nó có luật lệ. Xin Thầy nhắc cho chúng con biết những luật lệ đó là những gì...?

Phải thanh lọc mới tiến thân. Cho nên gần đây tôi mới có cái cách thanh lọc để cho các bạn thấy rằng: cơ tạng các bạn, khối óc các bạn không bao giờ nghĩ được những cái chuyện cao siêu là vì sự dấy bận của bộ ruột mà thanh lọc bộ ruột rồi tự nhiên mình nghĩ được

những chuyện cao siêu, mình nghe băng giảng nó vô trong óc, nghe lời chơn lý nó thấm thía thì từ đó mình mới khám phá được bên trên nó có luật. Mình thấy nhẹ, nhìn thấy trước mắt mà muốn đi tới gần người ta không được. Người ta có luật lệ hết! Vì trong nhẹ cực nhẹ nó mới hòa với nhẹ được mà nặng không thể nào hòa với nhẹ được. Cho nên tôi nói trong Không nó còn không nữa, cho nên mình phải relax bỏ tất cả và lên đó rồi chúng ta mới vượt khỏi cái Không nữa chúng ta mới tới đích. Cho nên có luật lệ. Cho nên cũng như người VN mà muốn vô Immigant tại Canada cũng phải qua nhiều câu hỏi, qua nhiều điểm qui định của họ chúng ta mới vô được đây. Cái tư cách làm người thế nào, người ta xét xử trước khi cho mình đến đây. Thì trên kia cũng vậy đó! Trên kia là tự động, thanh nhẹ thì tự động sẽ được tới giới thanh nhẹ mà nặng thì không thể nào tới được. Nặng chỉ có giáng lâm xuống địa ngục hay trần gian thôi, chớ không có đi lên trên được. Lên trên phải nhẹ! Cho nên lấy cái gì làm bằng chứng? Những người tu Vô Vi nhắm con mắt thấy nó rút nhẹ, rút nhẹ... Cái nhẹ đó không phải thật nhẹ nhưng mà còn phải tu nữa chúng ta mới nhẹ. Lúc đó cái hơi thở chúng ta không còn nữa mới thoát khỏi cái thể xác. Hơi thở không thấy không còn nhưng mà không có chết, thấy đi đây đi đó rất rõ ràng, nhận định cảnh giới rõ ràng chớ không có phải là mê tín dị đoan. Không có vụ mê tín dị đoan, nó là Khoa Học Huyền Bí. Khoa Học mà Huyền Bí là người đời không thấy mà chính mình thực hành mình thấy rõ ràng. Thì mỗi người có cái quyền đó, tối hậu cái quyền của mọi người đó là tiến tới vô sanh bất diệt để nhận định cái đường lối chúng ta đi và phải tiến bằng cách nào, càng ngày phải càng thanh nhẹ. Cho nên phải buông bỏ và tha thứ thương yêu thì cái tâm thân mới được thanh nhẹ. Còn nếu cố chấp thì nó vẫn ù lì tại đó thôi! Cho nên tôi đã giảng những cuốn băng "xưng danh tu mà thiếu tu" là vậy! Nói: tôi tu theo Vô Vi mà hổng hành đúng theo Vô Vi là "xưng danh tu mà thiếu tu".

42. Con có một người bạn thì trước khi anh này bắt đầu thiền Pháp Lý Vô Vi thì anh ấy lại ngã bịnh và ảnh bị đau bụng rất là dữ dội. Chẳng hạn như trong lúc ảnh lái xe thì ảnh có niệm Phật trên đỉnh đầu,... Trước đó thì khi mỗi lần ảnh nhìn cái hình Đức Phật, nhìn cái hình của Đức Đạt Lai Lạt Ma thì ảnh thấy khó chịu vô cùng. Mà khi mà ảnh lái xe trên đường thì ảnh trụ điển niệm Phật thì ảnh nghe như có những tiếng nói chung quanh ảnh, bảo ảnh rằng: "Không nên hành cái pháp này, nếu mà hành thì sẽ chết!"?

Vì trong mình ảnh trược quá, trược quá nhiều, bộ ruột ảnh trược lắm rồi mới có cái hiện tượng đó. Cái bộ ruột ảnh thanh thì nhìn những người thiện giác đâu có mệt, khỏe thêm nhưng mà ảnh thấy mệt, cái đó là chứng minh trong người ảnh có trược tà khí nhiều lắm. Thì ảnh phải cần thanh lọc tự nhiên ảnh nhẹ. Cái hiện tượng đau bụng đó là cũng chứng minh cái ruột không tốt, bộ tiêu hóa không tốt.

43. Năm rồi con có một sự kiện đã xảy ra đối với con là khi mà con nhìn thấy những người ăn thịt đó thì vừa khi mà họ làm một cái cử chỉ cắt cái miếng thịt trên dĩa, thì bỗng nhiên trong một tích tắc trong một vài giây đồng hồ thì con thấy cái gương mặt của họ đổi hẳn đi. Con có cảm tưởng giống như họ là những con thú đói, cặp mắt thì lòi ra ngoài, cái mũi thì dài lê thê và nước miếng thì chảy nhề nhòa. Thì con chỉ thấy như vậy có chút xíu hà, trong một vài giây thôi, thì không biết đó là hiện tượng gì?

Trong cái sát na thì mình thấy xác người mà mặt thú là vậy đó! Có người người ta ăn mười mấy kiếp thịt mà ăn cái khác họ chịu không được. Họ sanh ra ăn thịt là họ phải ăn thịt vậy, nhưng mà nhìn rõ họ là cũng là không phải con người thiện nhơn đâu, là một ác thú. Thì họ có cái tánh kỳ cục lắm!

43. Chồng con không cho con Soi Hồn và trước đó con có gọi cho Thầy ở Atlantic City thì Thầy nói là: "Nếu không cho Soi Hồn thì cuốn gói đi" nhưng 2 ngày sau Thầy chuyển thì chồng con lại cho con thiền đàng hoàng trở lại. Như vậy theo ý Thầy con phải đi để đời sống tâm linh con không bị ngăn trở, xin Thầy minh giải cho con?

Con có dứt khoát, con hướng về con đường tâm linh để tu. Con dứt khoát như vậy con cũng có thể cứu chồng con được. Con phải có lập trường, người tu dứt khoát phải có lập trường. Chớ còn con vương vấn, vương vấn mãi thì chỉ tạo khổ cho chính mình mà thôi, không có tiến được. Tu về Vô Vi là bước vào điển giới thanh nhẹ chớ không còn ôm sự trần trược thế gian nữa thì nó nhanh hơn.

44. Con nghe nhiều đến Hội Long Hoa, xin Thầy giải nghĩa việc gì sẽ xảy ra trước trong và sau kỳ Hội Long Hoa?

Cái Hội Long Hoa là chỗ đó người khổ tu thành đạo muốn lập cái hội để kiểm soát cho nhau và ảnh hưởng những người kế tiếp được hướng về tâm linh mà tu học đem lại quốc thái dân an. Thì cái cảnh đó những người đi trước đã viết truyền sấm cho nhơn gian như là VN cảnh khổ, ai cũng khổ cùng hướng về đâu? Hướng về tâm linh mà tu, mà đắc rồi muốn gì? Muốn kiểm chứng cho rõ rệt để cho hậu thế khỏi bị lầm. Cho nên những vị đó tương lai sẽ hội lập một cái Hội Long Hoa để kiểm chứng và để thưởng phạt đối với những người tu dối trá hay là thành thật.

45. Phá thai là một đại tội, mà đã là người tu Vô Vi lại càng đắc tội hơn nhưng vì hoàn cảnh nào đó vẫn phải phạm phải tội lỗi này. Làm sao để giải hả Thầy? Tạo một bào thai khác có phải là một trong những giải pháp thích đáng hay không? Có phải linh hồn đứa nhỏ bị bỏ rơi trở lại bào thai mới hay không?

Cái chuyện vấn vương giữa tình mẹ con là nó đầu thai xuống; một là đền nợ hay là đòi nợ. Thì cái đó nó luôn luôn vấn vương. Bây giờ có phá thai nữa bữa sau cũng phải gặp phải một trận trở lại để trả xong món nợ đó. Mà trừ cho những người tu mà dốc lòng tu thì cái món nợ đó sẽ dứt khoát mà không có trở lại và cái phần thanh điển nhẹ có thể cứu cái phần mà muốn trở lại làm con mình đó nó được qua cái giới tu thanh thoát hơn. Cho nên dứt khoát mà dốc lòng tu thì đỡ cái nạn đó, còn không thì bắt buộc nó phải trở lại.

46. Con vì hoàn cảnh ngăn cản nên con không được thiền ban đêm chỉ thiền ban ngày, con không biết có kết quả giải thoát hay không?

Cái thiền Trời Đất thông khai là từ 11 giờ, 12 giờ, 1 giờ. Giờ đó giờ Trời Đất

thông khai, mình dễ làm Pháp Luân Thường Chuyển, huệ tâm nó dễ khai. Tôi nói cái gì nó có cái nấy, mọi người phải đứng đắn làm như vậy kết quả sẽ tốt. Tự động gia tăng giờ thiền, tự động mọi sự thanh nhẹ trong nội tâm sẽ hội tụ và sáng suốt.

47. Khi chúng ta không ăn thịt vì thấy giết súc vật nó có súc cảm và đau khổ nhưng khi chúng ta ăn rau và cắt rau cũng có chất nhựa chảy ra. Như vậy thì rau nó cũng có sự sống chết đau đớn mà vì không có máu huyết nên chúng ta không cảm thấy đau khổ của rau. Vì vậy cũng khó giải quyết về vấn đề sinh tồn vì bắt buộc chúng ta phải ăn để nuôi cơ thể thì mới theo đường tu cho tâm linh?

Thì tất cả như cọng rau nó là thuộc về tội nặng lắm "thụ trảm bá đao" nó mới tiến hóa được mà điển nó không có bao nhiêu, con thú nó điển nhiều hơn. Con thú nó còn có sự uất ức, cho nên con bò trước khi chết nó còn khóc rơi lụy. Cái uất ức đó là những vong linh nó có thể theo chúng ta. Cho nên nhiều người cứ ăn thử bây giờ tôi ăn rau tinh tấn, tôi ăn dưỡng sinh tốt, cơ thể tôi khỏe mà bữa nay tôi cứ thịt bò mỗi cục, mỗi ngày một cục là thấy tôi nó nặng rồi. Cách nói chuyện cũng nặng nữa, dễ gây gổ hơn vì nó trược. Trược là chỗ nào? Nó chậm tiêu mà chậm tiêu mà vô cơ thể chúng ta ngày 3 buổi như vậy đó nó bị kẹt. Kẹt biến thể của nó là gì? Độc tố! Mà hạng nhất ở ngoài này mồ hôi không thoát, độc tố không giải được thì dễ sân si buồn bực lắm, đụng tới một chút là tự ái khó chịu lắm.

48. Con có người bạn là cô ấy bị ma nhập, rồi cách đây mấy tháng cô ấy tự vận rồi. Xin hỏi Thầy cái đó là số mạng hay là cái nghiệp nó phải như vậy?

Bị vì cái chuyện tiền kiếp tới bây giờ, người đời không hiểu chỉ cho thuốc ngủ thôi chứ cái chuyện tiền kiếp nó ác lắm, nó hại người ta, bây giờ người ta phải truy tầm nó ra rồi bắt nó tự tử, xuống đó đồng xử một lượt để trả cái tội đó. Nó thuộc về cõi âm cõi thấp mới bị mà tu cao thì người ta hổng có bị cái đó.

Mà sao này cô đầu thai có được làm người lại không Thầy?

Thì cũng khổ lắm! Xuống Oan Uổng Thành rồi còn phải chịu thanh lọc qua địa ngục, rồi học dũng học này học kia học nọ mới ra khu Bình Dân mới tiến tới làm con người. Không chắc làm con người, nhiều khi làm con thú bao nhiêu kiếp nó mới xong – như con gà hay là con heo nhiều kiếp nó mới xong, mới có cơ hội trở lên lần lần... Nhiều con heo nó khôn cũng như con người vậy, nó có cái óc như con người rồi khi nó chết nó tiến hóa lên làm con người. Còn con chó cũng thông minh lắm, như con bò cũng biết nghe nói chuyện à! Người ta... con cá người ta còn dạy được, đạt tới đó. Phải qua nhiều cơn điêu luyện nó mới tiến hóa lên, đó là trật tự của càn khôn vũ trụ, không ai có thể làm quá được.

49. Khi sắp chết, mình muốn dâng hiến những bộ phận còn tốt trong cơ thể cho Y Học để giúp cho người bịnh. Hành động này có nên không và có ảnh hưởng gì đến sự tiến hóa ra đi của mình không?

Không có ảnh hưởng gì! Cái xác là vật chất, cho hết cũng không có sao. Người kế tiếp họ hiếu kỳ họ muốn giúp cho người kế tiếp được sống tạm vậy chớ hổng ai vĩnh cửu, mà cái định luật nó phải có, lúc nào sanh lúc nào tử. Sanh có ngày chết có giờ, thì không làm gì được. Bây giờ người ta hiếu kỳ để học, để nuôi dưỡng để phát triển coi tâm từ bi họ thế nào, họ mới khai triển cái bác ái trước: *"Tôi hy sinh cái vật chất này cho người kế tiếp"*. Đó là tâm bác ái, hổng có sao, hổng có hại!

50. Mỗi cái tôn giáo thì có một cái phương pháp để công phu, thí dụ như bên Cao Đài Giáo thì có phương pháp "Tu Tịnh", bên Thiên Chúa Giáo thì có "Tĩnh Tâm", bên Phật Giáo thì có "Thiền Định". Thì như vậy phương pháp công phu theo cái pháp Vô Vi này đó thì mình có cái phương pháp công phu, thì như vậy đó có phải là một tôn giáo hay không?

Hổng phải tôn giáo, một đường lối đi tới thanh tịnh. Tôn giáo là họ gom góp nhiều người làm thành một hệ thống đấu tranh, thánh chiến. Chúng tôi hổng có tôn giáo, như một kỹ thuật để làm cho con người tự ổn định thôi, không có tôn giáo gì hết. Còn mỗi người có cái duyên của họ nhưng mà họ xuất được họ học với vị nào, tiếp tục học để tiến lên. Lúc trước họ đương học cái nào, lúc này họ tiếp tục phát triển lên. Cho nên mỗi người có một cái chuyên môn tốt đẹp nếu mà họ tu, cố gắng tu họ có một cái chuyên môn tốt đẹp mà đúng đường tâm thức cho phần hồn của họ.

51. Hồi con đọc ở trong một cuốn "Thượng Đế Giảng Chơn Lý" thì con có thấy có một đoạn nói rằng: Chúng con được hưởng cái hồng ân của pháp tu này là nhờ Thượng Đế bất ngờ ngộ Đức Kim Thân là một phép lành thành ra tụi con được hưởng cái hồng ân mà có pháp tu của thời đại này. Nhưng sao mà con nghe trong cái tin hành lang thôi, trong cái số anh em bạn đạo Vô Vi có nói rằng thì: Thầy cho rằng là cái hiện thân của Đức Kim Thân đó là một hiện thân của một vai trò của một Thiên Ma. Thì vị đó có đúng hay là không? Và tại sao lúc đầu thì nói: Cha là Đức Thượng Đế ngộ được Đức Kim Thân và nếu với công phu tu luyện thì sẽ trở thành Kim Cang bất hoại mà tại sao bây giờ có cái điều là Thầy nói đó là một Thiên Ma?

Thiên Ma, tại sao nói Thiên Ma? Nhiều người hổng hiểu, tại sao ông Tám ác quá nói người ta Thiên Ma. Người đời tham lam nghe được Thượng Đế là muốn chạy kiếm Thượng Đế, muốn ôm chưn Thượng Đế. Mà cô Kim là một người tu đứng đắn, cổ có tâm đạo giúp người. Mà một ngày 50 chục người đi thăm, tội nghiệp người ta không? Chính tôi một ngày nói chuyện 50 người, tôi cũng đau mà người ta người ở tù ra khổ cực, mà một ngày 50 người chạy theo là hại người ta mà chế độ không phải là tự do như ở đây, mà cứ ùn ùn đi. Phải ngưng lại, không nên hại người ta. Bạn đạo Vô Vi phải biết thương người. Người ta đã hy sinh giảng cho mình rất nhiều, mình phải thương, mình nghe lời chơn lý mình tu, không phải ôm Ngài mình tu là hại cái xác đó, sau nầy mình đâu có cơ hội phát triển được, thấy không? Cho nên tôi nói Thiên Ma để ngưng bớt những người đi tới phá hoại cơ sở tâm linh của Người đang phát triển, chớ hổng có dụng ý gì hết!

Dạ, con cám ơn Thầy.

Nhưng mà nhờ cái câu Thiên Ma đó bây giờ đỡ lắm! Cô được an nhàn, cô làm nhiều việc cho xã hội, thay vì 50 người một buổi sáng, mệt lắm, chịu

hổng nổi đâu! Mà nó hỏi chuyện gì đâu á, chớ hổng có giúp ích gì hết!

Dạ thưa Thầy, Thầy có nghĩ rằng thí dụ như vậy thì có một cái sự hoang mang trong lòng trong tâm tư của bạn đạo hay không?

Những người tham lam là những người đó hoang mang, mà người dứt khoát tu học người không hoang mang thấy đó là đúng chơn lý và phải biết cứu mình và cứu người giúp mình.

Dạ thưa, mà con thấy cái sự hoang mang thì có lẽ nó cũng chiếm cái phần trăm, đó Thầy?

Cái đó là bị suy yếu, qua cái đó bây giờ tôi giải thích nó hiểu nó sai nó tự hại khối thần kinh của nó không phát triển, nó không phải... sao hết!

Dạ thưa con cám ơn Thầy.

Người đời mà nghe đâu nói Tôn Ngộ Không giáng thế mà cũng chạy kiếm Tôn Ngộ Không. Bú bù tham mà vô minh trong tham không sáng suốt, tham mà không sáng suốt. Tham trong xây dựng người ta phải sáng suốt. Phải lưỡng đắc hai bên được tốt mới là đúng về con đường tiến hóa tới trung đạo. (Khóa Trung Hiếu tại Úc 1/94)

52. Tại sao có sự khác biệt nhận định về sự hiện hữu Thiên Đàng và Địa Ngục giữa Phật Giáo và các giáo phái khác?

Luôn luôn phải có thiên đàng mới có địa ngục. Làm sao có mặt trời ở đâu chiếu xuống đây? Là ở trên cao ta lấy thiên đàng là ta nói chuyện ở trên cao xa xưa về cái ánh sáng từ bi. Có địa ngục là chỗ tăm tối vô minh mới kêu bằng đi xuống địa ngục. Người đó là có tu đi cũng đi xuống địa ngục phải học qua. Địa ngục là chỗ tốt không phải chỗ xấu, địa ngục là ríu ríu xuống nhìn tội và thức tâm để tiến hóa, hổng phải chỗ xấu. Mà người đời họ thấy địa ngục họ ghê quá vì họ muốn khôn hơn địa ngục, rốt cuộc phải đi xuống địa ngục thanh lọc rồi mới được đi lên.

Có phải Địa Ngục là cảnh giới ngay đây không (hạ bàn) mà tại mình hổng thấy?

Do tâm mình. Con ăn rồi con nghĩ chuyện giết người thì chắc chắn con ở địa ngục chứ con đi đâu đâu. Phá hoại những cơ cấu tu học chắc chắn con đi xuống địa ngục. Cơ cấu tu học để nâng cao điện năng khối óc của con người mà con có hành động phá hoại cái điện năng người ta hạ thấp là con ở giới địa ngục, hổng bao giờ con tiến được. Rất rõ ràng, cho nên người ta ở đời này người tu kính rất kính trọng người tu, không bao giờ đi hại người tu. Mà người tu đi hại người tu là người đó chắc chắn ở địa ngục, hổng tiến lên được bởi vì nó đem cái luồng điển đi xuống nó mới nỡ tâm hại người tu. Cho nên bất cứ tôn giáo nào mình phải kính nể cái chuyện tu, cái hạnh đức của họ có, mình hổng đóng góp được nhưng mình phải chịu thua họ để mình học mình tu.

53. Con đọc sách thấy có đề cập đến chữ "Đàn Tràng Ma Đa La". Xin Thầy giải nghĩ cho con biết "Đàn Tràng Ma Đa La" là gì?

Tiếng đó đâu phải tiếng VN đâu. Tôi là người VN mà nói tiếng Ấn Độ tôi đâu có biết cái chuyện gì đâu, há...há... Chừng nào tôi làm người đó, hỏi tiếng đó được. Tôi hổng có học tiếng đó. Cho nên nhiều người đọc sách nhiều... tu thiền là hành pháp đúng đắn thì kinh vô tự phát triển thì nó mới tiến tới mà đọc sách nhiều là dồn cục những cái chuyện của người ta, chuyện không cần thiết trong óc mình làm cái điện năng mình không phát triển được thì tâm thức hổng cởi mở. Càng đọc càng ngu là vậy! Rước nhiều quá mà! Tự mình giải tỏa cái chuyện của mình chưa được mà rước thêm những cái mà mình chưa làm được mà muốn làm thì nó động thêm làm sao tu? Hổng có tu được!

54. Thầy nghĩ sao về Dĩa Bay và mấy Người Hành Tinh?

Cái chuyện đó hổng phải chuyện của người tu. Nếu người tu mà nghĩ về cái đó là loạn cái óc hết. Dĩa bay quốc phòng người ta có thể làm được nhưng mà người ta không công bố cho nhân dân. Người ta chế dĩa bay người ta làm cũng được vậy! Quốc phòng người ta làm cũng được. Làm sao mình tin được, bây giờ mình tin làm sao khai triển cái tâm thức của mình. Cái dĩa bay của mình là phải bay về trời, chớ còn dĩa của họ bay tới đây thây kệ chuyện của họ. Mình bay về trời thôi, hổng có bay ở đây. Một kiếp người ngắn ngủi mà! Có cơ hội học pháp để đi về trời là về quê xưa chốn cũ mà không học là uổng cho một kiếp người. Mà học cái này học của ai? Hổng phải của người thường. Cho nên bạn đạo Vô Vi là anh có hành, anh ảnh hưởng người khác – tôi Soi Hồn sai anh chỉ tôi Soi Hồn đúng, tôi làm Pháp Luân sai anh chỉ tôi làm Pháp Luân đúng. Chỉ có bao nhiêu công chuyện đó thôi, chớ không phải là người tu Vô Vi kẻ đi trước muốn đè đầu người đi sau, không được! Bởi vì kính trọng một cái khối óc thông minh tiến hóa vô cùng mà, đồng đẳng học với nhau để tiến hóa, trao đổi để tiến hóa, thiếu sót phải nhịn nhục học và tiến hóa. Mình hổng có hay hơn ai, dở nó mới tiến, dở nó mới chịu học và nó tiến và thấy mình giỏi hổng bao giờ chịu học là hổng bao giờ tiến.

55. Nếu mà mình tu mà chưa đạt cái gì hết, chưa xuất hồn, chưa mở huệ, chưa gì hết và cứ bình thường mà tâm hạnh thanh tịnh và nếu rủi mình qua đời thì có được siêu thoát không?

Không có... những người có hạnh đức họ có giới luật khi mà họ tới đó cũng có người rước. Họ hướng về đạo nào thì rước theo đạo đó mà thôi. Cái hạnh đức của họ là luôn luôn Trời giúp hết, hổng có bỏ đứa nào. Đứa nào mà có tâm lành hướng thiện là nó cũng vô cái giới tu, mà cái giới tu coi thử nó nằm về giới nào thì giới đó người ta rước liền. Hổng có bỏ, hổng có đạo nào bỏ mình hết á. Chính mình bỏ mình thì có, mình là ác quỷ mình hại người này người nọ là mình bỏ mình. Mình thực hiện tình thương và đạo đức thì đi tới đó tự nhiên tắt thở có người ta rước đi rồi. Ở thế gian mình học ở trường thằng nào học giỏi cũng có hãng người ta rước mà, đừng có nói chuyện... cõi Địa Tiên người ta cũng cần lắm chớ. Bom đạn liệng rầm rầm nhưng mà cõi Tiên người ta cũng sắp xếp, phần nào ngã gục người ta rước à, rước cho rước hết à, cho nó tiến hóa qua một kỳ khác liền.

56. Trường hợp chúng ta sát sanh, thí dụ như sát hại thú vật hoặc là chim muông là coi như chúng ta cũng mắc một cái tội. Như vậy những người mà làm trong những cái lãnh lực nghiên cứu khoa học, dùng những con thú trong các công việc nghiên cứu mà phải giết những con thú vật như vậy thì có bị cái nghiệp quả, cái nhân ác hay không?

Người ta nghiên cứu là cái tâm tư của người ta là trong hành trình bác ái xây dựng giúp đỡ cho chung, họ có chánh nghĩa, hổng có bị gì hết, họ nghiên cứu.

Còn mình là tâm ác, mình thấy con chim đương bay lấy súng bắn nướng ăn chơi, mấy người đó phải trả. Còn cái này người ta nghiên cứu cho nhơn loại, người ta đã hy sinh đem lại sự bác ái cho chung thì họ có đường lối chánh nghĩa thì hổng có sao.

57. Theo kinh nghiệm tu tập của Thầy thì Pháp Lý Vô Vi là khai mở 6 luân xa từ lỗ rún đi lên cho tới đỉnh đầu, còn theo pháp môn Quán Âm thì tu theo pháp sư phụ Thanh Hải giảng là khai mở từ trung tim chơn mày đi lên mà có lực lượng của Minh Sư để gia trì để nối liên lạc với Đại Linh Quang. Thì như vậy sao Thầy? Hai cái pháp khác nhau mà cái thì phải đi từ dưới lên trên, còn cái bỏ dưới đi trên không?

Cái đằng này đời đạo song tu, phải đi làm ăn. Còn cái đằng kia ngồi một chỗ là cứ nghĩ đi về Trời thôi, còn cái này là đời đạo song tu, con phải đi làm mới có ăn, con phải có gia cang này kia kia nọ thì phải đi từ dưới lên. Còn cái kia người ta tu một đường lối người ta đi về Trời thôi là người ta dẹp hết tất cả không có hoạt động gì hết, người ta đi làm là trật rồi! Đi làm hổng được!

Vậy mấy người tu Quán Âm tu tại gia sao Thầy?

Tu tại gia nhưng mà chậm lắm, bị đời nó lôi cuốn. Còn ở đây là mình hòa tan trong đời rồi thăng hoa luồng điển.

Dạ, con có hiểu Thầy nói nhưng mà con có đọc những cuốn sách tiếng Anh đó của những cái vị mà Tổ hồi xưa của pháp môn Quán Âm bên Ấn Độ thì họ nói cũng như là cái Yoga, Yoga tối thượng hơn cả Yoga Cun-Mi-Ni nữa, Yoga hỏa xà những hồi xưa các vị Thánh không có tập cái đó hỏa xà mà tập cái gọi là cái (Sáp?). Cái (Sáp?) là cái Âm Thanh với lại cái Ánh Sáng. Thành ra hổng phải như Thầy nói là đời đạo phải từ dưới đi lên còn cái này là họ bỏ luôn họ chơi (phía trên) cái đó?

Bởi họ đi vô núi tu luôn thì được mà ở chợ tu cái đó hổng được, họ còn lộn xộn thêm nữa.

Không, họ nói cái đó thấp, hỏa xà là thấp Thầy! Thấp chậm lắm, không có... Gọi là nghe âm thanh, nghe âm nhạc Trời đó với lại hội nhập với tiểu hồn hội nhập với Đại Hồn.

Bây giờ con làm người con muốn cái gì mình tự làm hay là nhờ người ta?

Dạ, tự làm.

À, tự làm thì con tự hành đi. Trong mình con có trược con nhìn nhận không? Giải trược lưu thanh – Trong óc con còn ngu con nhìn nhận không? Từ ngu mở tới sáng, từ tối mở tới sáng. Con phải thực hành, con phải làm con mới tiến, con phải đi học con mới văn minh. Thì mình cứ việc làm đi chứ cần phải nói pháp này pháp kia pháp nọ. Đọc nhiều pháp mà lựa nhiều pháp, cuộc sống có mấy chục tuổi đây mà lựa thét rồi hết thì giờ. Lựa xong cái pháp rồi hết thì giờ hành rồi, tiêu tùng... tiêu tùng, hết hành được rồi, thấy không? Cứ giữ cái pháp đó đi tới. Cái pháp này là tự hành tiến tới, Khoa Học Huyền Bí rõ ràng, ứng dụng bất cứ hoàn cảnh nào.

Tại con nghiên cứu hai bên con thấy bên nào con cũng thích hết Thầy, con thấy hay quá, bên nào cũng hay hết!

Con, cái chèo không thể chèo hai xuống, phải dứt khoát một xuống một rồi mới đi tới đích.

Rồi chẳng hạn như bây giờ con biết pháp Quán Âm rồi sao hả Thầy?

Rồi con đi theo Quán Âm. Thầy đâu có kêu con đả phá Quán Âm. Mình dứt khoát một lòng một dạ đi thì nhứt định có kết quả.

Dạ, tại con có nằm mơ con thấy Thầy có nói vậy: tu giữ giới đàng hoàng.

Mình dứt khoát như vậy thì tiến tới. Đừng có lạng quạng hai bên; chập rồi Quan Âm rồi chập Vô Vi mà rốt cuộc rồi cũng phải về Vô Vi. Có Quán Âm đi nữa rốt cuộc cũng phải về vô vi. Không về vô vi không có kết quả ở tương lai, chắc chắn nó phải vậy.

Vô vi là pháp của Vô Vi đó hả Thầy? Chứ không phải vô vi là cái không không ở trên?

Vô vi là cái không không ở trên, cao nhất là vô vi thôi.

Vậy hành Quán Âm là đi tới không không chứ không phải là trở về Soi Hồn, Pháp Luân hả Thầy?

Trở về Soi Hồn, Pháp Luân sao?

Thầy nói vô vi trở về vô vi là thực hành Quán Âm đó...

Mình phải Soi Hồn, Pháp Luân mình mới giải được mình mới tiến tới "vô vi" được. Không nhẹ làm sao tiến tới "vô vi"?

Vậy thực hành pháp Quán Âm không có đi về Hư Không được sao hả Thầy? Trở về "vô vi" được?

Nếu làm đúng nó mới đi được, cố gắng lắm, phải hy sinh. Quán Âm không phải dễ, phải thực hành đứng đắn nghiêm chỉnh, hổng có lôi thôi được.

Mới về được hả?

Ừa... về được.

Cám ơn Thầy!

Cái gì cương quyết là cũng thành công mà ba xạo chập chỗ này chập chỗ kia chập chỗ nọ, rốt cuộc là tự hủy thôi, hổng có tiến, phải dứt khoát. Đi vô shopping thấy nó quảng cáo cái áo này hay, mình thấy cái áo đó hay thôi. Cái pháp cũng như cái áo mà. Thấy cái này hay cũng là mua cái này, thấy cái kia hay... lúc nào cũng có đồ hay hết. Cho nên mình phải giữ cái nào nó trung tín rõ ràng thì nó mới có mực thước tiến hóa. Còn mình thiếu lòng trung tín, hổng có đạo đức mà tu cái gì? Thiếu lòng trung tín, tu chỗ này chạy chỗ kia là hổng có lòng trung tín thì mất đạo đức rồi, làm sao tiến hóa được, hiểu chỗ này.

58. Con có nghe Thầy giảng người tu khi mà đến giai đoạn thanh nhẹ thì khi mình thiền mình thấy cái mình và cái đầu mình mất luôn. Còn con lúc con niệm Phật thì cái điển con rút nhiều thì con thấy cái đầu con nó trống. Thì con muốn hỏi là khi bộ đầu mình hư không đó thì nó phải nổ cái đùng rồi mới tới giai đoạn này hay sao?

Nó tùy theo người. Người ta trược nhiều nó phải nổ, cũng như cái balance vậy, nó nổ nó kêu rắc rắc là trược nhiều, ăn thịt nhiều mới bị cái đó. Rồi mình tu thời gian mình ăn ít rồi nó phát triển cái óc nó nhẹ, vô ngồi là mê, mê là đi tới chỗ ánh sáng. Từ cái ánh sáng đó nó mới đi tới, nó thấy tất cả những cảnh ở Bên Trên có thật chớ không phải là nói dóc. Cho nên ở đây chỉ có thực hành để thấy thôi, người thực hành đã thấy, nhiều người đã thấy cái cõi văn minh ở bên kia. Văn là nghe hiểu rõ ràng, có trật tự. Cảnh bên kia trật tự, hổng có cây nào méo hết, cây nào cũng ngay thẳng. Thế gian còn cây méo chứ trên đó hổng có cây méo. Nó màu nào sắc nấy tươi đẹp vô cùng. Thì thiền nhập định cứ cho nó nhập định luôn đi, chết bỏ đừng có sợ! Tới đó nó hay hù, lục

căn lục trần nó hay hù đi chết rồi ma nó dẫn đi. Làm sao con ma nào làm sao vối tới cảnh đó? Hổng có vối được! Thênh thang đại la mà, chúng ta nhắm mắt cứ việc đi không sợ, rồi Phật Sự người ta tới người ta dìu dắt mình. Hổng cần phải đi kiếm Thầy Tám. Cái duyên của mọi người đều khác – người này hợp với Quan Thánh, người kia hợp với Tiên Ông, người kia hợp với Chúa, nó dẫn đi. Đứng đó là nó hút liền hà. Cho nên càng ngày càng thông minh thêm. Tu cái pháp này không lệ thuộc là vậy. Bây giờ tự chủ khai thác khứ trược lưu thanh, làm Pháp Luân Thường Chuyển giải cái trược thì tự nhiên cái thanh nó sẽ có. Cái thanh hội tụ là ánh sáng, rồi ánh sáng có rồi nó mới hòa nhập trong thanh quang là ánh sáng vô cùng trung đạo, hổng có theo bên mặt hổng có theo bên trái, hổng theo ma quỷ, chắc chắn hổng có theo ma quỷ. Nó sáng choang mà! Ánh sáng tới là bóng tối phải dang hết. Nhiều người kêu bỏ công hành đi để đạt một của quí vô cùng ở tương lai đời đời bất diệt, không chịu nói: *"Tôi làm hổng thấy!"*. Phải qua một thời gian nó mới có mà phải trong cái tự nhiên và hồn nhiên nó có như vậy. Phải hành, phải chuyên hành thì tự nhiên hồn nhiên nó thấy. Đạo là tự nhiên và hồn nhiên chứ Đạo hổng phải ông này vẽ ra, bà kia bả vẽ ra. Hổng phải! Trong tự nhiên và hồn nhiên, nó có cái pháp đem lại con người trở nên tự nhiên và hồn nhiên. Con làm Pháp Luân Thường Chuyển thét rồi tất cả nó phải trở về cái original của mọi thứ. Khi mình làm Pháp Luân một hồi rồi nó nhẹ nó trở về cái gốc gác của nó, phải không? Khi mà mình làm Pháp Luân Thường Chuyển mà chuyên cần đó; từ cái căn nặng nó trở về cái căn nhẹ. Nó rất rõ ràng. Âm thinh mình cái tiếng cũng thấy khác và cái trí mình nó càng ngày càng sáng. Nó hổng có giận dữ và hổng có giận hờn. Tu mà còn giận hờn bực tức, đó là trí chưa sáng kêu bằng thiếu trí. Tu thanh tịnh nó đủ trí hổng có giận hờn, chỉ nhìn và thấy như vậy và kết quả của nó như vậy thôi. Cũng như trăm hoa đua nở trong vườn có cái bông nào xấu đâu? Bông nào cũng tốt. Mình đừng có chê cái hoa đó là xấu và khen tặng cái bông kia là tốt. Cái bông nào cũng Trời làm hết; nó có màu nào sắc nấy rõ ràng, nó có khả năng phát triển cho chính nó, trong tự có tan rồi hồi sinh trở lại. Thành ra cái giống bông hoa ở thế gian đâu có mất. Nó tử ở đâu? Tử trong cái luồng điển, nó nằm trong cái luồng điển liên hệ trong càn khôn vũ trụ mà ở thế gian có gì trên Trời có thứ nấy. Nó tươi hơn tốt hơn, sinh đẹp hơn, nhẹ hơn và xinh đẹp hơn. Chứ người tu mà thực hành đúng, cái óc nó mở là tự nhiên không có dạy nó lễ độ mà sau nầy nó lễ độ vì nó sống trong trật tự nó phải có lễ độ, mà mất trật tự là không có lễ độ.

59. Hổng biết là con tu tiến hay là lùi, thì cách đây 5 – 6 năm thì con có xuất hồn xuất vía hai lần, rồi từ đó đến giờ không bao giờ có nữa. Thế là tiến hay là lùi?

Cái đó là người ta khuyến khích cho mình tu, rồi bây giờ không bao giờ có xuất vía xuất hồn là anh muốn là không bao giờ có. Anh thấy không tiến không lùi là đạo Phật, là Phật tâm. Còn đòi tiến và sợ thụt lùi á, hổng phải tu theo Phật. Còn Phật là bất chấp tiến cũng như lùi không cần biết, chỉ trở về với thanh tịnh thôi. Bây giờ anh phải kiểm điểm anh thanh tịnh không? Vợ chọc có buồn không, con chọc có buồn không, bạn chọc có buồn không? Mà mình hòa được với tất cả, mình thấy mình trở về với Phật tính rồi, thấy chưa? Đó là tự kiểm rất rõ ràng. Còn nói tu về Vô Vi không cần biết tiến hay là lùi, cái đó hổng cần biết - tịnh hay là động, cái đó là cái quan trọng.

60. Cái người vẫn còn tội lỗi mà trước khi chết ông Cha đến rửa tội hay là những vị Sư đến cầu nguyện cho để được khỏi tội khỏi xuống địa ngục mà được đi lên?

Nói vậy thì anh có đã đọc Địa Ngục Du Ký chưa? Nếu đọc được Địa Ngục Du Ký thì mấy người nhà giàu bận áo hàng thì hổng có bao giờ bị xuống địa ngục đâu nhưng mà mình thấy rõ hiện tại có hiện diện ở địa ngục, thấy chưa? Vì đồng tiền và muốn người ta xây dựng cho mình không bao giờ thành mà chính mình tự xây dựng mới thành. Tội lỗi của mình mình nhìn nhận là không tội. Cho nên Vô Vi nói rằng: tội lỗi của ta ta chịu tu xóa bỏ liền. Thì tu là gì? Lập lại trật tự vì chúng ta mất trật tự chúng ta mới tạo tội trong tăm tối mà chúng ta lập lại trật tự thì chúng ta sáng suốt đâu còn tăm tối nữa. Tăm tối mới giam địa ngục chớ, tỉnh táo làm gì mà giam địa ngục - Tôi chết tôi biết đường đi mà anh tới anh rước tôi tôi đâu có sợ anh bởi vì tôi hồi tôi thiền tối thấy quỷ tới đánh tôi, tôi niệm Phật quỷ cũng đi mất bởi vì quỷ nó nể cái người hiền, "đức trọng quỷ thần kinh". Còn chúng ta có tội mà chúng ta không nhìn nhận tội của chúng ta thì nó cô động những cái gì? Nó cô động sự tăm tối, mà lúc chúng ta chết chúng ta xuất ra rồi, cái gì chúng ta cũng nói dóc mà hổng có đi tới rồi "hắc bạch không có phân minh" được thì con quỷ nó tới nói: *"Thôi đi anh, không có bơ vơ đó nữa!"*. Đi, nó dẫn đi, hổng có nói, đứng thấy nó là hết hồn rồi đi. Còn ở đây mình đã đụng chạm rồi mình đâu có sợ, thấy chưa? Cho nên ở thế gian này, các hội tu học đều an ủi tâm hồn của người sắp chết. Những người nhà giàu tụng kinh triền miên mấy tuần lễ trước khi chết nhưng mà vẫn bị bắt bị giam, nhưng cái tâm từ của người tu tại thế gian muốn để cho nó nghe kinh hiểu kinh và nó bỏ chuyện đời để cho nó có được phần thanh nhẹ, nhưng mà nào ngờ nó chỉ biết tiền mà nó hổng có biết tu. Thì anh có đọc một triệu cuốn kinh cũng không vô có vô chữ nào đâu - vì tôi có tiền tôi sai ông thầy chùa tụng tôi là tôi đâu có còn xuống địa ngục nữa, phải không? Cái ý nó không phải ý lành, còn nó thật sự tu cũng như bạn đạo chúng ta giờ thật sự tu tới giờ phút lâm chung thì cứ chia 6 người nam 6 người nữ bận quần áo chỉnh tề; (nam đội mũ màu trắng) nữ thì đội cái nón chụp cái đầu lại màu xanh - đứng hai bên bắt ấn Tam Muội niệm Nam Mô A Di Đà Phật đưa hồn thoát ngục mà phải có tu. Lúc đó cái phần hồn nhẹ lắm, mà 12 người đó phải có điển phải chịu tu. Cho nên bây giờ chúng ta có cơ hội có thiền viện rồi, tương lai sẽ tổ chức một số người đó mà phải chọn người tu có điển mới làm được, còn người tu không có điển thì đứng đó cũng trơ trơ chớ làm cái gì, sợ nó, còn người tu có điển nó không sợ.

Ban hộ niệm...

Ban hộ niệm mà ban hộ niệm này nó văn minh lắm. Nó khác nó bắt ấn Tam Muội đứng đó, nó chỉ niệm NMADĐP đưa tên gì đó... trở về Trung Thiên Thế Giới. Ý niệm như vậy rồi niệm NMADĐP, co lưỡi răng kể răng niệm. Niệm tới giờ nó ra đi thôi. Nó mừng

lắm, phần hồn mừng bởi vì người có điển niệm nó tỏa sáng hết căn phòng, nó khác đi – đem ánh sáng từ bi tận độ bất vụ lợi. Còn cái kia thì la um sùm nhưng mà nó hổng hiểu, nó không hiểu. Nói bây giờ chúng ta đọc kinh mà chúng ta không hiểu, không hiểu mà chưa hành làm sao đạt? Cho nên ở thế gian này họ cũng làm để an ủi gia đình để đừng điên cuồng vì người chết, chứ kỳ thật tội ai lấy lãnh không cứu được, không cứu được. Vô Vi có làm đi nữa cũng là để cho phần hồn nhẹ mà mừng vì khi tôi chết có bạn đạo lo nhưng mà cũng phải chịu tội – à, có người ở cõi thấp tu và có người được đi lên cõi cao tu. Địa ngục không phải chỗ xấu đâu, địa ngục là một cái chỗ kêu bằng cứu cánh cuối cùng cho bất cứ chúng sanh nào, dành cái cơ hội đặc biệt cuối cùng cho chúng sanh thức tâm và nguyện niệm trở lại làm con người tu chớ không ác hại nữa. Nếu hổng có cái địa ngục thì cái sự độc tài nó tràn lan tới bây giờ chúng ta đâu có cái không khí tự do. Nhưng mà đâu có phải những vị tổng thống hay những chánh phủ này làm. Địa ngục đã làm cho họ rồi, bây giờ họ tới đây họ hiền, họ nói: *"Thôi tôi tu, tôi tu tôi nguyện tu!"*. Có địa ngục xử tội họ chớ mà bây giờ họ tu tỉnh táo rồi họ dòm thức, mất hồn: *"Trời ơi! Hiện tại bây giờ tôi vẫn còn ở địa ngục trần gian, vợ con đang xiềng xích tôi, hổng có ai thả tôi hết, hổng ai thương tôi hết. Tôi bây giờ xây dựng tình thương cho chúng nó, tôi phải tu!"*, thấy chưa?

61. Trong sách của bên Phật tôi có đọc thì nói là khi chết thì chỉ còn có cái Thức...?

Thức là cái hồn đó!

Có sách nói là tự động cái Thức đó là tự động đầu thai tự động, không có ông nào xử cả. Tự động cái Thức đó là nặng hay nhẹ thì là đi đầu thai lên hay xuống chứ không có ông nào đứng gác coi sổ. Thì cái chuyện đó là chuyện nào đúng hơn?

Cho nên anh chưa hỏi rõ tác giả đã dự qua cuộc này chưa?

Dạ chưa!

À, tác giả chưa dự cuộc này chắc là tôi cũng phải đánh câu hỏi. Bị vì viết sách ai viết cũng được, khi mà tôi biết một mớ chữ á, tôi sẽ đặt quyển truyện vô trách nhiệm. Đọc chơi mà! Nhưng mà nó cũng an ủi cho người ta: *"Ồ, cái Thức mình tự động hổng có ai bắt hết, chết là chết đừng có than chi để cho vợ con buồn!"*. Cái đó cũng đỡ, đỡ cho người đời nhưng mà chính bản thân nó chưa có đỡ được, phải hiểu chỗ đó. Cho nên nó có nhiều chuyện ly kỳ tôi không thể nói được, các bạn tu rồi các bạn làm. Tôi đã kêu những người hung ác lên đây và tôi giảng dạy cho họ. Tôi không phải giảng cho những người này (bạn đạo), những người tôi nặng tôi giảng giảng... cho họ thức tâm, họ phục rồi, họ khóc rồi, họ xin tu. Chứ cái việc làm của tôi tôi test rất kỹ, tôi phải thử, thử cái cõi đang bị giam đang bị đánh đập, dụng nguyên lý NMADĐP niệm coi có thể bớt đau không. Tôi giảng một hồi rồi tôi phóng điển cho, về niệm tôi mới cứu, rồi niệm. Sự thật kỳ tới kêu lên, nói: *"Con niệm NMADĐP không đau mà quên niệm NMADĐP nó quýnh đau quá!"*. Há, há... mình mới thấy cái giá trị của NMADĐP. Cho nên biết cái đó không đau và sợ không dám trở lộn về và xin ở lại đây, tôi nói: "Không, nếu ở lại đây không bao giờ con có cơ hội niệm Phật nữa. Con phải bị đau đớn con mới chịu niệm Phật". Chúng ta người tu ở đây đã hiểu được cái sự đau đớn trong nội tâm rồi, chúng ta mới chịu niệm Phật. Không có lối thoát rồi! Các bạn nhìn các bạn không có lối thoát, chết rồi đi đâu? Không biết được đâu! Bây giờ các bạn phải niệm Nam Mô A Di Đà Phật để lúc còn sống các bạn đi được. Lúc đó các bạn mới xác nhận cho bạn mà thôi, không có xác nhận cho người khác và không được làm thầy. Và chính tôi đang thử những cái phần bị đọa phần âm không có cơ hội, nhưng mà tôi cũng nhờ Bề Trên cho tôi tia sáng để rút họ lên và họ nhờ cái Nam Mô A Di Đà Phật. Họ thấy đang lạnh đang run niệm Nam Mô A Di Đà Phật hết, đang bị đòn đau thiệt đau niệm NMADĐP không thấy đau. Phần hồn đã khai như vậy, rồi tôi hỏi: "Con muốn gì?". _ *"Con xin tu!"*. – "Tu rồi độ người ta?". _ *"Không, con không dám, chỉ tu mà thôi!"*. Còn ở thế gian chưa tu mà đi độ người ta, viết sách, nói dóc không hà, hành hổng có. Lộn đường! Rồi cũng xuống địa ngục như thằng cha kia vậy, thấy chưa? Cho nên chúng ta phải ở trong thực hành và kiểm chứng. Cho nên các bạn đừng có đặt vấn đề mê tín, Khoa Học Huyền Bí mà! Chúng ta rờ được mó được hiểu được. Hành đi, bỏ cái cõi khoa học này, qua cái cõi kia, hai cái nó phản ảnh giống nhau lắm mà cái này về trong tâm thức giải tỏa phiền muộn. Còn cái kia, chế ra cái ly uống thấy sang cũng đỡ buồn. Cái này là khoa học đây. Thấy cái ly nó sang dễ thương, đỡ buồn chút đó thôi. Còn cái trong này nó mở cái tâm, chúng ta sẽ diệt dứt sự buồn phiền và lúc nào chúng ta cũng vui. Cho nên phải nhớ về điển giới. Khoa Học Huyền Bí là điển giới khai tâm, hiểu không? Chớ không phải là vật chất nữa và vẫn rờ mó được, tưởng là có nghĩ là đến – mới thấy cái tia sáng này nó chậm hơn cái ý nghĩ của chúng ta. Khoa học cũng chứng minh vậy.

62. Cách nay khoảng 2 tuần sau khi con thở Pháp Luân Thường Chuyển, con tựa vô mấy cuốn giấy con thiếp đi, thì tư tưởng tập trung ở đây (trung tim chơn này), thì con nhắm lại thiếp đi cái con thấy: ở bên nước VN mình trên bầu trời có một đám mây đen nó vần vũ tròn tròn hồi bắt đầu nó bay qua đất Mỹ, rồi có một đám mây thiệt lớn màu đen nữa cùng một đám chim én thiệt màu đen. Hai cái nó quyện lại, quần quần một hồi nó thành hai số 0 hợp lại. Cái con tỉnh dậy, con mừng chắc là thầy Tám...

Tôi nói thiệt buổi trưa nào, tôi sanh để ở VN, tôi ăn cơm VN lớn không bao giờ tôi quên VN. Mỗi buổi trưa thiền tôi đều về thăm. Không có buổi trưa nào tôi không có về thăm từ ngày tôi ra đây tới bây giờ. Đó, thì mình về thăm để mình rõ cái Thiên Cơ và sự biến chuyển trong tâm trạng của chúng sanh, của đồng bào. Mà mình xác nhận rõ Bề Trên điêu luyện thật tài, cho nhân dân phải khổ nhiều hơn rồi gạn lọc lại cái dũng chí thanh tịnh của mỗi hành giả. Rồi tương lai chúng ta có cơ hội được sống, chúng ta trở về chiêm ngưỡng những vị mà đã nói từ lâu, ví dụ như: Quan Thánh, như những Nguyễn Bỉnh Khiêm, như là Lưu Bá Ôn. Những vị đó đâu có vị nào chết đâu, vẫn còn làm việc trong Thiên Cơ đã qui định nhưng mà các bạn chưa... Hồi nào giờ tôi ra đây, tôi là lang bang đi chỗ này chỗ nọ, tôi đâu có cái thiền viện mà để nói chuyện đầm ấm với các bạn đâu, không có! Ngày hôm nay tôi mới có cơ